A. E. VAN VOGT

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA RULILOR

Univers

Coperta de DAN STANCIU

A.E. Van Vogt

THE WAR AGAINST THE RULL

Copyright © — 1959, by A.E. Van Vogt
An Ace Book
by arrangement with Simon & Schuster Inc.

TOATE DREPTURILE ASUPRA ACESTEI VERSIUNI
SINT REZERVATE EDITURII UNIVERS

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA RULILOR

A. E. VAN VOGT

COLECȚIA ROMANELOR ȘTIINȚIFICO FANTASTICE

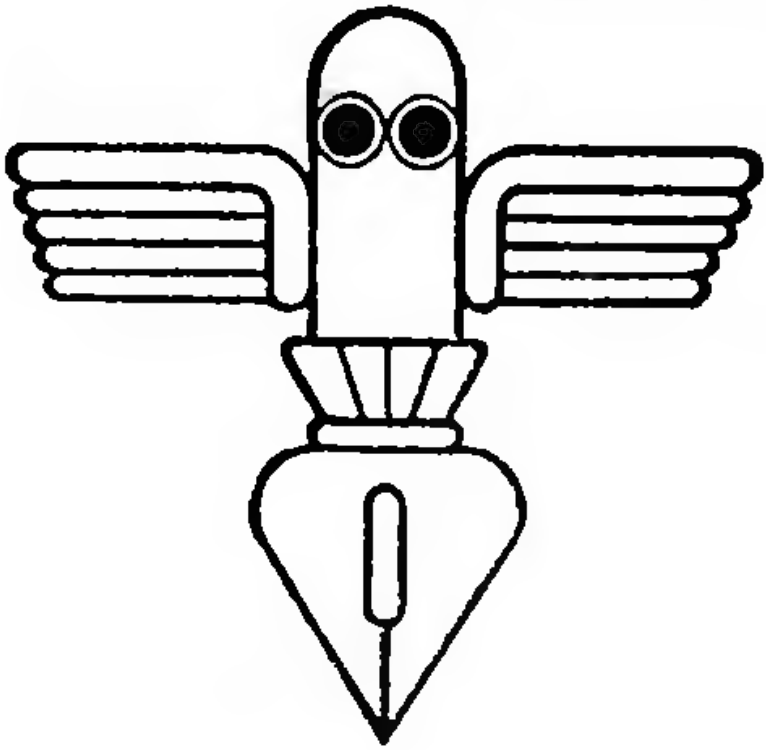

În românește de
Ruxandra Vasilescu-Potlog

I

Cînd nava spațială se pierdu în ceața deasă a planetei Eristan II, Trevor Jamieson își scoase arma. Se simțea amețit, epuizat de puternicul curent de aer al uriașei nave, care îl azvîrlise și-l răsucise pe toate părțile. Însă, conștient de pericol, rămase cu atenția încordată, cu costumul prins în hățișul de cabluri al platformei antigravitaționale de deasupra lui. Îl privea cu ochii mijiți pe ezwal, care, la rîndul lui, îl cerceta iscoditor peste marginea treptei purtătoare, ce se mai legăna încă.

Cei trei ochi ai ezwalului, cenușii și reci ca oțelul, îl priveau fix ; capul său mare, albastru, se legăna în expectativă și — Jamieson știa — gata să se retragă degrabă, dacă i-ar fi ghicit intenția de a apăsa pe trăgaci.

— Ei bine, spuse Jamieson aspru, iată-ne pe amîndoi la mii de ani lumină de planeta-mumă ; azvîrliți într-un purgatoriu primitiv, pe care tu, după experiența de viață izolată de pe planeta Carson, nu-l poți încă concepe, în ciuda abilității tale de a citi gîndurile. Nici măcar un ezwal de trei sute de kilograme nu poate supraviețui, acolo jos, singur.

O labă uriașă, cu gheare lungi, se apropie de navă și scutură unul dintre cele trei cabluri subțiri, agățate de costumul lui Jamieson. Cablul se desprinse cu un șuierat ascuțit, iar forța smuciturii îl ridică pe Jamieson cu cîțiva metri. Căzu la loc și începu să se legene, atîrnat de celelalte două cabluri ca de un trapez. Cu arma în mînă, își întinse gîtul, încercînd să apere cele două legături ce mai rămăseseră de un nou atac.

Dar ezwalul nu mai făcu nici o mișcare amenințătoare ; capul acela uriaș era îndreptat spre el, iar ochii aceia calmi și nemișcați continuau să-l isco-

dească. Într-un tîrziu, Jamieson îi citi un gînd. Un gînd calculat, imperturbabil : „În momentul de față, mă preocupă un singur lucru. Din cele peste o sută de persoane de pe nava ta, numai tu ai scăpat cu viață. Deci, dintre oameni, numai tu știi că ezwalii de pe planeta pe care o numești Carson nu sînt animale neraționale, ci ființe inteligente. Știm că guvernul țării tale întîmpină mari dificultăți cu instalarea și menținerea coloniștilor pe planeta noastră, fiindcă sîntem considerați un fel de forță naturală periculoasă, greu de înfruntat, dar inevitabilă. Nouă ne convine situația asta. Dacă oamenii și-ar da seama că sîntem un inamic inteligent, ar porni un război sistematic și total împotriva noastră. Asta ne-ar împiedica să ne realizăm țelul inalterabil de a-i goni pe toți invadatorii din lumea noastră. Fiindcă știi lucrul ăsta, decît să risc să scapi din jungla de sub noi, am preferat să sar pe platforma antigravitațională chiar în clipa în care te-ai desprins din racordul de siguranță.

— Ce te face să crezi că dacă termini cu mine se va rezolva totul ? Ai uitat de cealaltă navă, cu doi ezwali la bord, o femelă și puiul ei ? N-a pățit nimic la ultimul contact cu nava de război a rulilor, care a avariat-o pe asta, iar acum se află, probabil, în drum spre Pămînt.

— Îmi dau seama de asta, replică ezwalul disprețuitor. Ca și de neîncrederea vădită a comandantului navei doar cînd i-ai sugerat că ezwalii ar fi mai inteligenți decît multe ființe umane. Numai tu ai putea convinge guvernul de pe Pămînt de adevăr, căci doar tu ești sigur de el. Cît despre ceilalți ezwali pe care i-ați capturat, ei nu-și vor trăda niciodată semenii.

— Poate că ezwalii nu sînt chiar atît de altruiști cum spui, zise Jamieson cinic. De pildă, sărind pe platforma asta antigravitațională, nu ți-ai salvat decît viața ta. N-ai fi izbutit să conduci o navă de salvare, așa că pînă acum te-ai fi prăbușit o dată cu nava, și mă îndoiesc că pînă și un ezwal ar fi putut...

Glasul i se stinse într-o exclamație de uimire, căci cu o răsucire bruscă, ezwalul își ridică colții înspăimântători, albaștri, și-și întinse ghearele ascuțite către o pasăre uriașă. Cu aripile strînse, ca un înveliș de cort, pasărea se năpustea în picaj spre navă. Nu se abătu de la obiectivul ei. Jamieson îi zări în fugă ochii proeminenți și ghearele tăioase, pregătite să-l atace pe ezwal, și se înspăimîntă.

Impactul cu ezwalul făcu ca nava să se legene precum o surcică pe o mare învolburată. Jamieson fu aruncat cu o viteză ametitoare dintr-o parte în alta. Fîlfîitul cumplit al acelor aripi uriașe răsuna ca niște bubuituri de tunet. Își ridică arma gîfîind. Flacăra albă atinse una dintre aripi și o pătrunse, lăsînd o pată neagră. Aripa se lăsă în jos și, în același moment, pasărea fu azvîrlită de pe navă de forța și furia ezwalului. Cădea fără încetare, învîrtindu-se încetișor, pînă se pierdu în întunecimea fișiei de pămînt de dedesubt.

Un scrîșnet, venind de deasupra capului său, îl făcu pe Jamieson să-și ridice degrabă privirile. Pierzîndu-și echilibrul, ezwalul se clătina pe marginea navei, bătînd neputincios aerul cu cele patru labe dinainte. Celelalte două se luptau din răsputeri cu barele de metal din partea superioară a navei... și învinseră. Corpul său uriaș se dădu înapoi, pînă cînd nu se mai văzu decît capul masiv. Jamieson coborî arma prost dispus.

— Vezi, zise el, pînă și o pasăre a fost periculoasă pentru noi... și puteam să-ți găuresc burta. N-am făcut-o pentru simplul fapt că am nevoie de tine... și tu de mine. Situația e usturătoare: cred că, pînă acum, nava trebuie să se fi prăbușit pe uscat, dincolo de Strîmtoarea Diavolului, o fișie de apă de aproximativ douăzeci de mile lățime, care separă această mare insulă de continent. Am părăsit nava în ultima clipă; imediat după aceea, curentul ne-ar fi împiedicat s-o facem. Însă acum, singura noastră șansă de salvare este să ajungem din nou la ea. Are provizii și ne va ocroti de fiarele primitive din ga-

laxia asta. Poate că aş izbuti să repar şi radioul subspaţial, sau chiar vreuna din navele de salvare.

Dar ca să ajungem acolo, va trebui să ne adunăm forţele şi să ne folosim toate resursele. La început, cincizeci de mile — sau mai mult — de junglă deasă şi ostilă, de aici pînă la Strîmtoarea Diavolului. Apoi, va trebui să construim o plută navigabilă, destul de mare ca să ne apere de monştrii marini, care ne-ar putea înghiţi cu totul. Ca să ducem totul la bun sfîrşit, e nevoie de forţa ta uriaşă şi abilitatea ta în luptă, plus puterea ta telepatică, pricepcrea mea şi arma mea atomică. Ce zici ?

Ezwalul nu răspunse. Jamieson îşi vîrî arma în teacă. La ce bun să-i facă vreun rău singurei fiinţe care îl putea ajuta să scape ? ! Spera ca şi ezwalul să gîndească la fel.

Un vînt călduţ, umed îi învălui trupul, aducînd primele miasme respingătoare ale junglei de dedesubt. Treapta purtătoare se afla încă la mare înălţime, deşi prin ceaţa deasă ce se instăpînise dedesubt fişia de junglă primitivă şi marea se vedeau mai bine acum — o întindere fără noimă, unde copacii întunecaţi alternau cu ochiuri de apă, ce străluceau sub razele arzătoare ale soarelui.

Priveliştea se mărea din ce în ce mai mult şi devenea mai fantastică. Către nord, prin ceaţa învolburată, pînă unde puteai desluşi cu privirea, se întindea o încîlcire umedă de vegetaţie. Jamieson ştia că undeva, în întunericul de dincolo de junglă, se afla întinderea respingătoare de apă numită Strîmtoarea Diavolului. Toate acestea făceau parte din nesfîrşita, cumplita realitate a planetei Eristan II.

— Cum nu răspunzi, continuă Jamieson calm, cred că te gîndeşti că te poţi descurca singur. De-a lungul vieţii voastre îndelungate, toate generaţiile strămoşilor tăi, tu şi semenii tăi v-aţi bazat numai pe forţa trupului pentru a supravieţui. În vreme ce oamenii se adunau înfricoşaţi în peşteri, descoperind focul ca protector parţial, construind cu disperare arme noi, ca să preîntîmpine moartea violentă, de-a lungul atîtor sute de secole, ezwalii de pe Carson au străbătut

continentele de pe planeta lor mare și fertilă, fără teamă, neîntrecuți în forță și intelect, neavînd nevoie de acoperiș deasupra capului, de foc, de îmbrăcăminte, de arme...

— Adaptarea la un mediu de viață ingrat, îl întrerupse ezwalul cu răceală, este țelul logic al unei ființe superioare. Oamenii au creat ceea ce ei numesc civilizație, dar care este de fapt o barieră materială între ei și mediul înconjurător ; o barieră atît de complexă și de incomodă, încît numai pentru a o menține rasa umană își dedică întreaga ei existență. Omul, ca individ, e un *sclav* frivol și încrezător, care își petrece viața în slujba artificialității și moare demn de compătimire din pricina vreunei afecțiuni a trupului său ros de boli. Dar tocmai această ființă plăpîndă și arogantă, cu dorința ei neostoită de a domina, constituie cel mai mare pericol pentru rasele raționale, stăpîne pe sine, ale Universului.

Jamieson rîse scurt.

— Dar, conform normelor voastre, trebuie să recunoști că această nesemnificativă manifestare de viață, care a luptat cu succes împotriva tuturor piedicilor, a aspirat spre cunoaștere și în final a ajuns la stele, este demnă de laudă.

— Prostii ! Replica vădea iritare. Omul și gîndurile lui constituie o maladie. Ca dovadă, acum cîteva minute, ai recurs la argumente fățarnice ca să-mi obții sprijinul. Un exemplu caracteristic al nesinceritații umane. Sau, mai mult, continuă ezwalul, nu am decît să anticipez momentul aterizării. Presupunînd că nu voi încerca să-ți fac vreun rău, totuși trupul tău demn de milă se va afla într-un continuu pericol de moarte, în vreme ce eu — ei bine, trebuie să recunoști că, deși acolo jos aș putea întîlni animale mai puternice decît mine, diferența nu poate fi atît de mare, încît inteligența mea să nu poată face față situației. De fapt, mă îndoiesc că s-ar afla vreun animal mai puternic și totodată mai iute decît mine !

— Nu atîta timp cît ar fi singur, spune Jamieson cu răbdare. Era încordat și speriat, conștient că fiecare argument pe care l-ar aduce ar însemna viața sau

moartea. Dar, de pildă, chiar şi planeta ta suficient de populată ar apărea pustie în comparaţie cu asta. Chiar şi un soldat bine antrenat şi înarmat pînă-n dinţi nu ar putea ţine piept unei mulţimi copleşitoare.

Replica nu întîrzie.

— După raţionamentul tău, noi doi n-am izbuti oricum. Mai ales cînd unul dintre noi este schilodit prin creditate şi ar reprezenta mai degrabă un handicap decît un sprijin pentru celălalt, cu toate că posedă o armă pe care se bizuie prea mult.

Jamieson se străduia să-şi stăpînească exasperarea. Insistă :

— Nu încerc să scot în evidenţă importanţa armei, deşi n-ar trebui subestimată. Important este...

— Inteligenţa ta nemaipomenită, presupun, veni replica, care te îndeamnă să insişti la nesfîrşit într-o discuţie inutilă.

— Nu mă refer la inteligenţa *mea*, stărui Jamieson. Ci la inteligenţa *noastră*. Mă refer la avantajul...

— Ce-ai vrut să spui n-are nici o importanţă. M-ai convins că nu vei scăpa cu viaţă de pe insulă. De aceea...

De data aceasta, două braţe lungi se întinseră iute, în acelaşi timp. Cele două cabluri care îl mai susţineau pe Jamieson se rupseră ca două fire de aţă. Lovitura fu atît de puternică, încît Jamieson fu aruncat în sus, trupul său descriind un arc de treizeci de metri înainte de a începe să coboare prin aerul umed şi greu.

Gîndul ezwalului, plin de ironie, îl ajunse de sus : „Văd că eşti un om norocos, Trevor Jamieson : pe lîngă ruesac, mai cari şi o paraşută în spinare. Asta ar trebui să te ajute să ajungi teafăr pe sol. De aici înainte, eşti liber să-ţi exerciţi puterile de convingere asupra oricărui locuitor al junglei cu care te vei întîlni. Adio !“

Jamieson trase de maneta paraşutei, îşi încleştă dinţii şi aşteptă. Un timp, constată îngrozit că viteza de cădere nu se diminua deloc. Se răsuci cu greu să vadă ce se întîmpla, întrebîndu-se dacă paraşuta

nu se prinsese cumva de unul dintre cele trei cablurî rupte, care nu i se desprinsese de costum. O primă privire îl liniști. Începea să se desprindă încetișor din suport. Se îmbibase cu apă, evident din cauza umidității excesive, și chiar după ce se deschise, trecură cîteva secunde pînă să se umfle în întregime deasupra capului.

Jamieson desfăcu cablurile ce rămăseseră prinse de costum și le aruncă. Nu cădea cu viteză moderată, din pricina densității aerului — aproape șaptezeci și cinci de kilograme pe metru pătrat la nivelul mării. Se strîmbă. Curînd, chiar prea curînd, avea să ajungă la nivelul mării.

Dar nu vedea nici urmă de mare sub el. Doar cîteva ochiuri de apă și cîțiva copaci răzleți. Restul era un fel de luminiș, numai că nu prea arăta ca atare. Avea un aspect cenușiu, respingător. Cînd recunoscu ce era de fapt, șocul făcu să i se scurgă tot sîngele din obraji. O mlaștină ! O mare fără fund, de mîl vîscos și lipicios. Cuprins de panică, trase de legăturile parașutei, ca și cum printr-un simplu efort fizic s-ar fi putut apropia de junglă, jungla aceea atît de apropiată, și totuși cît de depărtată ! (făcu un calcul rapid) la un sfert de milă. Gemu și se chirci anticipînd acea uitare dezgustătoare și sufocantă la care avea să ajungă în numai cîteva minute.

Cumplita spaimă a primejdiei îl stimulă. Jamieson începu să-și manevreze cu grijă căderea parașutei, în așa fel încît să se poată deplasa cît mai mult. Deodată, își dădu seama că n-o să ajungă la pîlcul de copaci. Parașuta se afla la vreo sută cincizeci de metri deasupra întinderii pestrițe și ucigătoare de mîl, iar jungla cam la aceeași distanță spre nord-vest. Ca să ajungă la ea, trebuia să coboare cu o înclinație de patruzeci și cinci de grade — lucru imposibil, dacă nu sufla vîntul. Nici nu-și termină bine gîndul, că simți cum o briză ușoară ridică parașuta încetișor și o duce mai aproape de țintă. Vîntul veni pe neașteptate, dar tot așa de brusc dispăru. Fără să-i schimbe hotărîtor situația.

Momentul decisiv se apropia cu iuțeală. Marginea junglei se afla la șaizeci de metri, apoi la treizeci și apoi văzu cum avea să atingă mîlul cenușiuverzui, nemișcat, în numai cîteva secunde. Își ridică picioarele cît putu de sus, săltîndu-și în același timp și mîinile pînă la cele două mănunchiuri de legături, acolo unde acestea se prindeau de costum. Făcu un efort să și le înfășoare în jurul încheieturilor de la mîini și-și ridică trupul în lungul brațelor. Tot nu era de-ajuns. Genunchii i se înfundară în nămol, la vreo zece metri depărtare de arbuștii care marcau fișia cea mai apropiată de pămînt.

În aceeași clipă, se lungi pe suprafața mișcătoare ca să-și distribuie în mod egal greutatea trupului, deși mușchii grețoase ale mlaștinii atît de apropiate de chipul său îl împiedicau să respire în voie. Înainte ca parașuta să se dezactiveze, dădu drumul la legături, pentru ca vîntul să o poarte cît mai departe de el. Exista o șansă ca...

Steaua norocului nu-i apusese încă. Parașuta se umflă și căzu printre arbuștii cei mai apropiați. Smucitura nu reuși să desprindă parașuta. Însă trupul i se înfundase pe jumătate în nămolul moale, care îl absorbea tot mai mult. Smuci de cîteva ori de legăturile parașutei, apoi trase cu putere. Mîlul continua să se lipească de el cu insistență.

Disperat, Jamieson trase cît putu de tare de legături. Reuși să se elibereze pe jumătate ; în același timp, auzi cum parașuta se rupse, și simți cum legăturile se slăbiră. Jamieson le strînse cu mîini tremurătoare pînă ce nu mai opuseră rezistență, apoi trase din nou cu putere. De data aceasta corpul i se mișcă mai în voie. Mai trase de două ori și reuși să lunece pe suprafața clocotitoare.

Ținînd strîns de legături, avansă apucîndu-le cu mîna dreaptă, apoi cu stînga, pînă ce atinse rădăcinile unui arbust. Cu un ultim avînt frenetic, mînat de repulsie, își croi drum, înaintînd anevoios printre ramurile arbustului și se aruncă înspre parașută, pe locul unde aceasta se înfășurase în vîrful unei tufe înalte. Tufa se îndoise și mai mult sub greutatea tru-

pului său, dar îl susţinu, legănîndu-se. Stătu acolo culcat pe burtă, cîteva minute, nebăgînd de seamă ce-l înconjura. Cînd privi în jurul său, rămase neplăcut impresionat — cercetă locul, cu atenţie sporită, mai ales după toate prin cîte trecuse. Se afla pe o mică insulă, despărţită de restul junglei printr-o mlaştină de vreo treizeci de metri. Insula avea cam zece metri în lungime şi şase în lăţime ; cinci copaci, dintre care cel mai înalt măsurînd aproximativ zece metri, duceau o existenţă precară pe acest teren îmbibat cu apă, dar relativ ferm.

Sentimentul de neliniştc făcu loc speranţei. Înălţimea totală a celor cinci copaci însuma peste treizeci de metri. Lungime suficientă. Însă speranţele i se spulberară. În rucsac avea o toporişcă. Se imaginâ tăind copacii cu ea, curăţindu-i de crengi şi aşezîndu-i unul lîngă altul. O treabă dificilă şi de durată.

Jamieson se aşeză simţind pentru prima oară o durere în umeri, conştient de încordarea trupului său şi de căldura apăsătoare. Abia zărea soarele, o pată albă pe cerul ceţos, dar era aproape deasupra capului. Asta însemna, pe planeta aceea care se învîrtea încet, că rămîneau vreo douăsprezece ore pînă la căderea nopţii. Oftă dîndu-şi seama că era mai bine să profite de relativa siguranţă pe care i-o oferea acel loc izolat şi să se odihnească niţel. În timp ce îşi alegea un colţişor retras, acoperit cu crengile arbuştilor, îsi aduse aminte de uriaşa pasăre de pradă întîlnită mai devreme. Se tîrî de pe fîşia de iarbă umedă şi se rostogoli sub un umbrar de frunze.

Căldura era mai suportabilă acolo, deşi umbra se risipise. Cerul strălucea orbitor din toate direcţiile. Îl dureau ochii ; îi închise. Pesemne că adormise. Cînd deschise ochii, trecu o vreme pînă să izbutească să localizeze soarele. Se deplasase spre orizont. Cel puţin două ore, poate trei. Jamieson începu să se mişte, se întinse şi constată că se simţea refăcut. Tocmai cînd se gîndea, mintea i se blocă — de şocul unei descoperiri uluitoare.

Un pod de copaci căzuţi, mai gros şi mai solid decît toţi cei aflaţi pe mica insulă, se întindea sfidă-

tor peste mlaştină, ducînd pînă la jungla de dincolo de ea. Creierul i se puse din nou în funcţiune. Nu avea dubii în privinţa celui care realizase acel lucru grandios. Totuşi, deşi presupunerile lui erau probabil corecte, simţi un fel de panică primordială cînd trupul uriaş, ca de saurian, al ezwalului îşi făcu apariţia deasupra arbuştilor şi cei trei ochi cu priviri de oţel se întoarseră spre el. Un gînd ajunse pînă la el: „Să nu-ţi fie teamă, Trevor Jamieson. M-am gîndit mai bine şi am ajuns la concluzia că punctul tău de vedere e demn de luat în seamă. Am să te ajut pentru moment, şi..."

Risul strident al lui Jamieson întrerupse gîndul.

— Vrei să spui că te-ai izbit de ceva şi nu ştii cum să te descurci. Numai că dacă intenţionezi să fii altruist, cred că va trebui mai întîi să văd ce s-a întîmplat.

Îşi puse rucsacul pe umeri şi porni către pod.

— Pînă una alta, avem un drum lung de parcurs.

II

Şarpele uriaş aluneca încetişor dinspre junglă, la vreo zece metri distanţă de podul din trunchiuri de copac şi la aproximativ nouă metri spre stînga ezwalului, care traversase podul. Jamieson, tîrşîindu-şi picioarele spre mijlocul podului, zări prima unduire a ierbii cu fir lung şi roşu la capăt şi îngheţă de frică cînd capul mare şi respingător îşi făcu apariţia, urmat de o porţiune de vreo şase metri din corpul gălbui, strălucitor, gros de aproape un metru. Pentru cîteva momente, capul acela mare se întoarse spre el. Ochii mici, ca de porc, păreau să privească drept într-ai lui.

Jamieson fu şocat — şocat şi îngrozit de neşansa incredibilă care făcuse ca acea fiinţă respingătoare să-l ia pe nepregătite. Faptul că încremenise acolo, sub privirile acelea fixe, era ca o agonie, o încordare imposibil de controlat, care-i paraliza muşchii.

Dar avu efect. Capul neted înspăimîntător se întoarse brusc, cu privirile hipnotice ațintite către ezwal, întrerupînd iarăși. Jamieson se relaxă oarecum ; sentimentului de teamă i se adăugă cel de furie. Proiectă pentru ezwal un gînd sarcastic : „Am crezut că presimți apropierea fiarelor sălbatice citindu-le gîndurile".

Nu veni nici un răspuns. Șarpele monstruos porni mai departe, vălurindu-se către luminiș, capul plat, cu corn, lunecînd încetișor deasupra corpului lung și unduitor. Ezwalul dădu nițel înapoi, admițînd cu părere de rău că nu putea înfrunta acea ființă uriașă.

Ceva mai liniștit acum, Jamieson îndreptă un alt gînd către ezwal : „Poate că te interesează să afli că în calitate de șef al Comisiei Militare Interstelare, am primit nu demult un raport despre Eristan II. După părerea expediției noastre de cercetare, valoarea sa ca bază militară este foarte îndoielnică, din două motive principale : una dintre cele mai afurisite plante carnivore din cîte există și această ființă drăgălașă. Se găsesc din belșug. Șerpii se înmulțesc cu sutele ; numărul lor nu poate fi limitat decît de hrană, adică toate celelalte specii de pe planetă, așa că nu pot fi distruși. Ei ating o lungime de aproape patruzeci și cinci de metri și o greutate de opt tone. Spre deosebire de celelalte animale de pradă de pe această planetă, șerpii atacă ziua".

Ezwalul, care se afla acum la o distanță de cincisprezece metri de șarpe și continua să se retragă încetișor, îi trimise lui Jamieson o succesiune rapidă de gînduri : „Ce-i drept, apariția lui m-a surprins, dar numai pentru că în mintea lui nu era decît o vagă curiozitate pentru anumite zgomote — nu formulase intenția clară de a ucide. Dar asta nu contează ; e aici și e periculos. Nu crede că mă poate ataca pe mine, deși se gîndește la toate posibilitățile, în felul lui rudimentar. Cu toate că eu îl tentez, tu trebuie să-ți faci probleme, nu eu. Numai pentru tine constituie un pericol".

Jamieson se întunecă : „Nu fi atît de sigur că nu ești în pericol. Individul ăsta nu are mușchi, dar cînd

se mişcă, în primii nouă-zece metri, pare un arc de oţel".

O notă de aroganţă însoţi replica ezwalului : „Eu pot să parcurg o sută douăzeci de metri cît ai zice peşte".

„Prin jungla asta ? La şase metri de la capăt, devine deasă ca o rogojină, sau mai bine zis ca mai multe rogojini una lîngă alta. Cu toate astea, nu mă îndoiesc că poţi să pătrunzi prin ea cu trupul tău uriaş. Dar nu atît de repede ca şarpele, pe care-l favorizează forma corpului. Poate pierde o pradă atît de mică cum sînt eu în încîlcitura asta, dar în cazul tău..."

„Dar de ce aş face neghiobia", interveni ezwalul, „să intru în junglă, cînd o pot ocoli fără greutate ?"

„Pentru că", accentuă Jamieson cu răceală, *„ai cădea în capcană.* Dacă-mi amintesc bine fişia de pămînt cum am văzut-o de sus, jungla se îngustează la numai cîţiva zeci de metri în spatele tău. N-aş pune pariu că şarpele nu-i atît de isteţ să profite de asta."

Urmă o pauză de uimire ; în sfîrşit : „De ce nu-ţi foloseşti arma atomică — trage !"

„Ca să vină pînă aici, în timp ce încerc să-i ard capul tare pînă la creierul ăla cît o nucă. Şerpii ăştia îşi petrec jumătate din viaţă în mîl şi se mişcă în el cu uşurinţă. Regret, dar nu mă pot descurca singur."

Urmară cîteva clipe de tăcere, încărcate de tensiune şi... înciudare. Dar ezwalul înţelese că nu mai era timp de pierdut. Replică fără tragere de inimă : „Sînt dispus să ascult sugestii... *dar grăbeşte-te !"*

Descurajat, Jamieson înţelese că ezwalul îi cerea din nou ajutorul, ştiind că îl va primi, dar nu promitea nimic în schimb. Însă nu mai era vreme de tîrguială. Îşi expuse repede planul : „Trebuie să acţionăm în echipă. Înainte de atac, capul şarpelui începe să se legene. Este o metodă universală a reptilelor de a-şi hipnotiza victimele. De fapt, această mişcare este parţial autohipnotizantă, de vreme ce îi concentrează atenţia asupra victimei pe care o are în vedere. La cîteva secunde după ce începe să se

legene, am să trag în regiunea ochilor şi-i voi vătăma sau distruge vederea. Apoi, tu îi sari în spinare — iute! Creierul se află chiar îndărătul acelui corn mare. Croieşte-ţi drum cu ghearele pînă acolo şi încearcă să-l muşti, în timp ce eu voi încerca să-i slăbesc puterile printr-un atac la corp. *A început!*"

Capul uriaş începu să se mişte. Jamieson îşi ridică încetişor arma, străduindu-se să-şi liniştească tremurul mîinii. După ce ţinti bine, apăsă pe butonul de control.

La scurtă vreme, şarpele rănit porni o luptă înverşunată. Rămăşiţele sale fumegînde se mai mişcau încă jumătate de oră mai tîrziu, cînd Jamieson se îndepărtă, împleticindu-se slăbit, de podul de copaci şi se prăbuşi la pămînt. Cînd, într-un tîrziu, izbuti să se ridice în picioare, ezwalul îl contempla de la o distanţă de cincisprezece metri, pe fîşia îngustă de pămînt. Avea o frumuseţe stranie, cu blana lui albastră lucioasă şi trupul masiv, dar suplu. Era o consolare pentru el faptul că, cel puţin pentru moment, muşchii puternici care făceau să se unduiască pielea aceea netedă erau de partea lui.

Sigur pe sine, îi înfruntă privirile ezwalului. Într-un tîrziu, spuse :

— Ce s-a întîmplat cu treapta antigravitaţională ?

— Am abandonat-o la vreo treizeci de mile de aici, spre nord.

Jamieson ezită, apoi spuse :

— Va trebui să mergem într-acolo. Practic mi-am golit încărcătura armei în şarpele ăsta. Am nevoie de un regenerator s-o încarc şi singurul de pe navă este acela mic de pe treapta antigravitaţională. O să mai avem nevoie de ea, nu-i aşa ?

Ezwalul nu răspunse. Jamieson ezită, apoi vorbi cu convingere :

— Singurul mod de a ajunge repede acolo este să încalec pe spinarea ta. Din paraşuta care a rămas pe insulă, aş putea improviza nişte hamuri să ţi le prind de după grumaz şi de labele din faţă ca să-mi pot ţine echilibrul. Ce zici ?

De data aceasta, simți agitația din mintea mîndrului animal înainte de a se învoi.

— Fără îndoială, declară pînă la urmă ezwalul cu dispreț, asta ar fi o posibilitate de a transporta un trup neputincios ca al tău. Bine, adu-ți hamurile.

Cîteva minute mai tîrziu, Jamieson se apropie de ezwal cu o îndrăzneală pe care de fapt nu o simțea și desfăcu parașuta făcută sul pe jos, lîngă el. De aproape, trupul ezwalului era de-a dreptul impunător — chiar surprinzător, de vreme ce, de la distanță, suplețea lui și ușurința mișcărilor îl făceau să pară mai mic. Jamieson se simți mic și plăpînd, în timp ce se apucase de îndeletnicirea ciudată de a improviza niște hamuri pentru o matahală cu șase picioare.

De cîte ori atingea corpul ezwalului, Jamieson simțea cum îl treceau fiori de dezgust.

— Cam asta ar fi, spuse în sfîrșit, contemplîndu-și opera. Înfășurase legăturile ușoare, dar rezistente, cu pînza parașutei și le încrucișă sub trupul animalului, între labele din față și cele din mijloc și potrivi hamurile în așa fel încît să-i permită ezwalului libertate în mișcări. Prinse în spate, la baza gîtului, curelele de la costum foloseau drept hamuri, cam dure, dar eficiente.

Odată urcat pe spinarea ezwalului, Jamieson se simți mai puțin vulnerabil.

— Înainte de a pleca, întrebă el cu glas domol, spune-mi ce-ai pățit de te-a făcut să te răzgîndești ? Cred că...

La primul salt al ezwalului, era cît pe-aci să cadă de unde se cocoțase și apoi trebui să-și concentreze toată atenția ca să-și mențină echilibrul. Aparent, ezwalul nu-l ajuta cu nimic pe nepoftitul călăreț. Dar, după un timp, cînd Jamieson se mai obișnui cu ritmul ciudat al galopului celor șase picioare, această cursă nebunească îl însufleți. În stînga lor, jungla trecea ca fulgerul pe lîngă ei, într-un ritm amețitor, pe măsură ce uriașul animal înainta în fugă. Apoi, cînd schimbă direcția intrînd într-o zonă cu vegetație mai puțin densă, copacii se împreunară deasupra capetelor lor, formînd o boltă. Ezwalul alese drumul

cu precizie, fără să micşoreze viteza, ca şi cînd un instinct deosebit de dezvoltat l-ar fi îndreptat spre calea cea bună.

Deodată primi un ordin scurt :

— Ţine-te bine !

În acelaşi clipă, Jamieson apucă mai strîns de hamuri şi se înclină înainte, lipindu-şi picioarele de curele chiar la timp. Sub el, muşchii de oţel se răsuciră. Trupul uriaş sări într-o parte ; apoi, cu un salt uimitor o porni înainte.

Concomitent, viteza orbitoare se micşoră, iar Jamieson izbuti să arunce o privire îndărăt. Înainte să dispară printre copaci, la o distanţă prea mare ca să mai poată fi ajunşi, deslusi mai multe animale mari, patrupede, care semănau vag cu nişte hiene uriaşe. Animalele nu făcură nici un efort să pornească în urmărirea lor. Lui Jamieson i se păru foarte înţelept din partea lor. Fiinţa impunătoare de sub el, mai mare decît o duzină de lei şi mai periculoasă decît o sută, era vădit bine dotată pentru a supravieţui pe această planetă.

Admiraţia sinceră pe care i-o stîrni ezwalul se topi dintr-o dată. Jamieson cercetă întîmplător spaţiul de deasupra copacilor şi surprinse o mişcare pe cer. Ridicîndu-şi capul pentru a privi mai bine, zări o navă spaţială conuşie ivindu-se din ceaţa care întuneca cerul planetei Eristan II.

O navă de război a rulilor !

O recunoscu imediat, deşi nu-i convenea deloc. În vreme ce o urmărea îngrijorat cu privirea, făcînd tot felul de supoziţii, nava aceea mare, înfricoşătoare precum un peşte-sabie cu botul ascuţit, se pierdu din vedere spre marginea junglei şi dispăru. Fără îndoială, urma să aterizeze. Degeaba încerca să-şi ascundă uimirea — era prea mare. Apariţia navei rulilor însemna dezastru !

Percepu gîndul cu nuanţe de triumf al ezwalului : „Ştiu ce gîndeşti în adîncul fiinţei tale. Decît să cazi în mîinile rulilor, care-ţi vor extrage cu forţa informaţii de pe scoarţa cerebrală, mai bine ţi-ai zbura creierii cu propria-ţi armă. Presupun că acest gen de

fapte eroice este obişnuit şi pentru unii şi pentru ceilalţi în conflictul dintre ruli şi oameni. Te previn : nu încerca să-ţi scoţi arma, că te fac bucăţele".

Jamieson înghiţi cu greu nodul ce i se pusese în gît. Era neliniştit şi furios din pricina neşansei incredibile de a întîlni nava rulilor — tocmai acum !

Necăjit, se lăsă în voia galopului uşor al ezwalului ; o vreme, nu simţi decît mirosul greu al aerului şi nu auzi decît zgomotul celor şase picioare, un sunet surd şi monoton. În jurul lor, jungla, şi, din cînd în cînd, un clipocit straniu, clipocitul apei înşelătoare. Şi mai ales, galopul acela nebunesc şi bizar, un om cocoţat pe spinarea unui animal colorat în albastru, care îl ura — şi ştia de navă.

— Ţi-ai pierdut minţile, spuse el în sfîrşit cu voce răspicată, dacă crezi că rulii ţi-ar fi de vreun folos, ţie sau semenilor tăi.

Subiectul era atît de familiar, iar adevărul lui i se părea atît de evident, încît nu-i acordă decît parţial atenţie. Între timp, îşi încordă trupul cu băgare de seamă, îndreptîndu-şi din întîmplare privirile spre o ramură întinsă din faţa lui. Îşi reluă ideea cu mai multă vehemenţă.

— Rulii sînt cei mai perfizi, cei mai egocentrici din punct de vedere rasial...

În ultima clipă, tot măsurînd distanţa pentru un salt primejdios, pesemne că pierduse din vedere ce-şi pusese în gînd în legătură cu creanga aceea. Printr-o singură zdruncinătură, ezwalul dădu înapoi şi se răsuci ; Jamieson fu azvîrlit înainte, nimerind pe un umăr puternic, colţuros, ca de metal. Buimăcit, se luptă orbeşte să-şi menţină echilibrul şi abia izbuti să se agaţe în ultimul moment, tocmai cînd animalul se întoarse şi îşi plecă cu greu capul şi umerii. Cîteva clipe mai tîrziu, ieşeau pe plaja unui golf din oceanul ca de smarald. Pe nisipul cafeniu, bătătorit, de la marginea apei, ezwalul îşi reluă neobosit pasul iute.

Ca şi cînd incidentul fusese prea neînsemnat ca să discute despre el, nepăsător, ezwalul îi transmise un gînd : „Am înţeles din gîndurile tale că, după părerea ta, fiinţele acelea au aterizat aici fiindcă au detec-

fat minuscula descărcare de energie a treptei antigravitaționale".

Jamieson își recăpătă cu greu respirația. Vorbi în sfîrșit, cu răsuflarea întretăiată :

— Trebuie să existe un motiv logic, și dacă nu închizi sursa de energie, cum am făcut eu pe navă...

Ezwalul părea să mediteze. „Pesemne că de-aia au aterizat. Dacă instrumentele lor au înregistrat și focul de armă cînd ai tras în șarpe, au aflat și că a mai rămas cineva în viață. Și-atunci, cel mai bine ar fi să mă îndrept direct spre ei, înainte ca ei să ne găsească, să ne considere dușmani și să ne atace."

— Ce neghiobie ! rosti Jamieson răspicat. Ne vor omorî *precis* pe-amîndoi, ca dușmanii lor. *Sîntem* dușmanii lor pentru simplul motiv că nu sîntem rulii. De-ai înțelege și tu...

„Era de-așteptat să vorbești așa," îl întrerupse ezwalul sardonic. „De fapt, într-un fel le sînt dator deja. Mai întîi, pentru acea descărcare de energie care ți-a răsucit nava și a forțat cușca în care eram pînă a deschis-o. Apoi, pentru confuzia creată, care mi-a permis să mă apropii de echipajul oamenilor fără să fiu detectat și să-i distrug pe toți. Nu văd de ce," se încheia gîndul ezwalului, „rulii n-ar întîmpina cu bunăvoință propunerea pe care le-o voi face în legătură cu semenii mei : să-i ajute să-i gonească pe oameni de pe planeta Carson. Și să sperăm că informațiile pe care le vor obține din mintea ta le vor fi de folos în acest scop."

Jamieson simți cum îl năpădește furia. Însă își menținu calmul din pricina situației delicate. Nu trebuia să cedeze, chiar dacă se părea că n-avea nici o șansă. Trebuia să-l convingă pe acest ezwal mîndru și nepăsător de absurditatea planului său. Își menținu tonul strident al glasului :

— Și după ce realizezi ce ți-ai propus, crezi că rulii se vor retrage liniștiți și te vor lăsa în pace ?

— Numai să îndrăznească să rămînă !

Aroganța oarbă a acestei remarci era insuportabilă. Jamieson se străduí din nou să-și stăvilească

furia. Nu trebuia să uite, își spunea în sinea lui, că această ființă, în fond inteligentă, vorbea din punctul de vedere relativ ignorant al unei culturi netehnologice și fără să știe nimic despre dușmanul de moarte al omenirii. Vorbi rar, accentuînd fiecare cuvînt :

— E timpul să afli unele lucruri. Oamenii i-au învins pe ruli pe planeta Carson în numai cîteva luni. Chiar dacă voi, ezwalii, ați făcut tot ce-ați putut ca să ne împiedicați să ne instalăm o bază, noi am luptat vreme îndelungată, aminînd alte acțiuni în spațiu și apărîndu-vă de cele mai violente și mai neraționale ființe pe care le-a creat galaxia. Cele mai bune arme ale omului sînt pe măsura celor mai bune ale rulilor, dar în unele privințe am văzut că ne depășesc. Pe de o parte, au o tehnologie mai învechită, fără salturi spectaculoase în dezvoltare. Pe de altă parte, posedă abilitatea uimitoare să modifice și să comande unele unde electromagnetice, inclusiv spectrul vizibil, cu celulele trupurilor lor — o moștenire de la viermii de tip cameleonic din care se pare că au evoluat. Această capacitate le permite să stăpînească arta deghizării și camuflării, din care cauză rețeaua lor de spionaj este o veșnică amenințare.

Jamieson se opri întristat, conștient de bariera îndîrjită dintre mintea lui și a ezwalului. Continuă cu tenacitate :

— N-am reușit *niciodată* să-i alungăm pe ruli de pe nici o planetă pe care s-au instalat. Dimpotrivă, ei ne-au dat afară din trei baze importante, la un an după primul nostru contact, înainte de a înțelege pe deplin gravitatea pericolului, hotărînd să rămînem pe poziții, indiferent de pierderi. Cu asemenea ființe îți propui să te aliezi împotriva Omului ?

— Da, în numai cîteva minute, veni replica inflexibilă a ezwalului. Răspunsul era cu atît mai șocant, cu cît nu ținea deloc cont de tot ce spusese Jamieson.

— Aproape am ajuns.

Vremea discuțiilor trecuse. Revelația veni brusc, încît Jamieson acționă aproape fără să se gîndească.

Datorită situației, reuși să-și scoată iute arma, fără să fie văzut, și să-i propteaască țeava de spinarea ezwalului. Apăsă triumfător pe trăgaci ; o flacără albă țîșni nestăvilită — dar nu lovi nimic !

Trecu o vreme pînă să-și dea seama cu stupoare că zbura prin aer, propulsat de o singură răsucire bruscă a acelui trup uriaș, dar suplu.

Aterizâ pe niște arbuști. Plante agățătoare țepoase îi sfîșiară hainele, îi zgîriară mîinile și îi smulseră cu furie arma. Hainele i se zdrențuiră, apărură șuvițe de sînge — totul ceda în fața junglei acaparatoare, în afară de un lucru esențial. Își apucă strîns, cu tenacitate, arma.

Coborî pe pămînt, se rostogoli iute și își ridică arma, cu degetul din nou pe trăgaci. La un metru de țeava fatală, ezwalul se ridică în picioare, cu un rînjet hidos pe chipul lat, colțuros, sări vreo zece metri la o parte și dispăru printre șirurile de arbuști încîlciți.

Buimăcit și cu trupul tremurînd, aproape bolnav, Jamieson se ridică să contemple proporțiile înfrîngerii și limitele victoriei sale.

III

De jur împrejur se înălțau copacii ciudați, cu trunchiuri groase, ale acestei jungle străine ; ciudați, pentru că de fapt nici nu erau copaci, ci niște ciuperci pestrițe, galben-maronii, care se ridicau cu greu pînă la o înălțime de aproape douăzeci de metri, prin mulțimea stînjenitoare a plantelor agățătoare țepoase, lichenі verzi și bulboși, iarbă roșietică. Ezwalul se năpustise într-un hățiș asemănător cu forță irezistibilă. Pentru un om care își croia singur drum pe jos — mai ales pentru unul care nu îndrăznea să risipească puterea limitată a armei sale — era un obstacol aproape fără speranță de depășit. Fîșia îngustă de plajă pe care o străbătuseră nu era prea departe,

dar o cotise brusc într-o direcție opusă și ezwalul se întorsese din nou în junglă.

Despre prezenta situație se putea spune un singur lucru : cel puțin Jamieson nu era purtat fără speranță spre o navă de război încărcată cu ruli.

Rulii !

Jamieson sări gîfîind în picioare. Sub el, iarba încîlcită ceda înșelător și înaintă grăbit, tîrșîindu-și picioarele, spre o porțiune de teren mai solidă ; vorbi repede, cu voce scăzută, știind că măcar gîndurile sale, dacă nu cuvintele, vor ajunge pînă la inteligența ascuțită ce stătea ascunsă undeva, în mantia aceea nebuncască de lumini și umbre care-l învăluia.

„Trebuie să acționăm rapid. Pesemne că aparatele rulilor au înregistrat pînă acum descărcările armei mele, așa că vor apărea în cîteva minute. Asta-i ultima ta șansă de a te răzgîndi în privința lor. Nu pot decît să-ți repet că planul tău de a-i considera pe ruli aliați e o nebunie. Dă crezare faptelor : navele noastre de recunoaștere, care au avut norocul să se întoarcă din partea de galaxie inspectată, au raportat că fiecare planetă din cele cîteva sute vizitate, era locuită de... ruli. N-au întîlnit nici o altă ființă cu o inteligență suficient de dezvoltată ca să organizeze rezistența. Trebuie să fi existat vreunele ! *Ce s-a întîmplat cu ele ?*"

Jamieson făcu intenționat o pauză, ca întrebarea să fie bine recepționată, apoi continuă grăbit :

— Știi ce fac oamenii cînd întîlnesc ostilitate oarbă, fanatică pe o planetă ? S-a întîmplat de cîteva ori. Punem planeta în carantină, formînd în același timp un cordon de nave în jurul ei, ca să o apărăm de un eventual atac al rulilor. Apoi, ne ocupăm o bună bucată de vreme, pe care rulii ar considera-o risipită degeaba, încercînd să stabilim relații pașnice cu locuitorii planetei. Echipe de observatori bine pregătiți le studiază cultura și le pătrund pe cît posibil psihologia, ca să ajungă la originea problemelor ivite. Dacă toate încercările dau greș, stabilim un mod cît mai pașnic de a prelua conducerea guvernului sau guvernelor lor, iar după aceea începem să le revizuim

cu grijă cultura ca să îndepărtăm din ea numai acele elemente, de regulă de tip paranoic, care împiedică buna cooperare cu alte rase. După o generație, se restabilește autonomia completă, iar ei sînt liberi să hotărască dacă vor să se alăture federației care numără acum aproape cinci mii de planete. Nu s-a întîmplat niciodată ca această amplă și costisitoare întreprindere a noastră să nu ne răsplătească pe deplin. Dau aceste exemple numai ca să realizezi cît de mare este prăpastia dintre punctul de vedere al oamenilor și cel al rulilor. În fond, n-ar trebui să intervenim pe planeta Carson. Voi, ezvalii, sînteți destul de inteligenți ca să vă dați seama care sînt dușmanii voștri reali, dacă ați vrea să lăsați deoparte părerile preconcepute. Uite, tu ai putea să dai tonul, aici și acum.

Nu mai era nimic de spus. Se opri și așteptă — după părerea lui — vreme îndelungată, dar nu recepționă nici un gînd de răspuns dinspre sălbăticia stranie și tăcută de deasupra lui. Dădu din umeri descurajat. Era după-amiază tîrziu ; zărea soarele ca o pată, printre plantele agățătoare joase. Deodată, avu revelația necruțătoare că situația lui, oricum disperată, se va înrăutăți.

Căci, chiar dacă ar fi scăpat de ruli, în cel mult două ore, uriașele animale de pradă cu colți și reptilele carnivore și-ar fi făcut apariția, nesățioase, din vizuinele lor ; simțurile lor ascuțite, care detectau numaidecît prada, erau mult mai bine dotate pentru a supraviețui decît el. Poate că dacă ar putea găsi un copac adevărat, cu ramuri zdravene, înalte și dacă ar putea instala în vîrful lor un sistem de avertizare făcut din plante agățătoare...

Își croi drum înainte, evitînd pîlcurile acelea dese de tufișuri care ar fi putut ascunde o ființă de proporțiile ezvalului. Înainta cu greu, iar după cîteva sute de metri, brațele și picioarele începură să-l doară din pricina efortului. La un moment dat, primi întîiul semn că ezvalul se afla încă prin apropiere, sub forma unui gînd îngrijorător, de avertizare : „O ființă se rotește deasupra capului meu și mă urmărește ! Pare o insectă uriașă, de mărimea ta, cu aripi dia-

fane, aproape invizibile. Percep existența unui creier, dar gîndurile... nu au nici un sens !"

— Ba au un sens ! îl întrerupse Jamieson, cu voce încordată. Dar nouă ne este străin, iată cuvîntul potrivit. Rulii se deosebesc de tine și de mine mult mai mult decît ne deosebim noi doi între noi. Avem motive să credem că aparțin unei alte galaxii, deși această teorie nu a fost confirmată. Nu mă mir că nu le poți desluși gîndurile.

În timp ce vorbea, Jamieson se deplasă încetișor spre un tufiș mai dens, cu arma în mînă, pregătită de tragere :

— De asemenea, sînt ajutați de o unitate antigravitațională mai mică și mai eficientă decît oricare dintre cele pe care am izbutit noi, oamenii, să le producem pînă în prezent. Ceea ce par a fi aripi, nu este decît un fel de aură, un efect al controlului lor celular asupra undelor luminoase. Tu ai privilegiul riscant de a vedea un rul în forma lui naturală, formă ce nu a fost revelată decît unui număr restrîns de oameni. Asta din cauză că ei cred că ești un animal irațional, și ai putea fi în siguranță dacă... Ba nu ! Precis îți văd hamurile pe care le porți !

„Nu !" O notă de dispreț se deslușea în răspunsul ezvalului. „Le-am dat jos chiar după ce ne-am despărțit."

Jamieson dădu din cap.

— Atunci *poartă-te* ca un animal irațional. Mîrîie la el, mergi pieziș, dar fugi cît te țin picioarele să te ascunzi după cel mai des tufăriș, dacă vezi că-și întinde apendicele reticulare din scobiturile acelea de pe ambele părți ale corpului.

Nu primi nici un răspuns.

Minutele se scurgeau încet, în timp ce Jamieson se străduia să perceapă vreun sunet care să-i sugereze situația critică dintr-un loc anume, ascuns vederii lui. Oare va încerca ezvalul să comunice cu rulii printr-un alt mijloc, nu prin telepatie, în ciuda pericolului de care părea să-și dea seama ? Sau, poate mai rău : descoperind inteligența ezvalului, vor considera rulii avantajoasă încheierea unei ali-

anțe nelegiuite ? Jamieson se cutremură gîndindu-se la ce s-ar putea întîmpla pe planeta Carson în acest caz.

Auzea zgomote de peste tot — zgomote scurte, care tulburau liniștea din jur : trosnituri îndepărtate ale arborilor pitici, făcînd loc unui trup mai mare, neidentificabil ; sforăituri și mormăieli slabe ; un strigăt slab, sinistru și cutremurător, venind dintr-un punct nedeterminat, poate chiar de undeva, din apropiere. Se piti mai bine în încîlcitura de ramuri și cercetă prudent cu privirea, așteptînd să se contureze o apariție uriașă, amenințătoare, în pîcla fetidă care se așeza peste pămîntul întunecat.

Starea de tensiune spori într-atît, încît nu mai putu suporta. *Trebuia* să afle ce se întîmpla acolo. De aceea, presupuse că ezwalul acționa după sfatul său.

Concentrîndu-se bine, îi transmise un gînd : „Te mai urmărește încă ?"

Răspunsul prompt îl surprinse : „Da ! Pare că mă studiază. Stai pe loc. Am un plan."

Jamieson stătea țeapăn în ascunzișul lui. „Ei ?", zise el.

Ezwalul continuă : „Am să îndrum ființa asta spre tine, iar tu ai s-o distrugi cu un foc de armă. În schimb, mă ofer să te ajut să traversezi Strîmtoarea Diavolului".

Oboseala îl părăsi pe Jamieson. Se îndreptă de spate și făcu bucuros cîțiva pași, neatent pentru o clipă la posibilele pericole.

Nu încăpea nici o îndoială : ezwalul renunțase la planurile lui de a se alia cu rulii ! N-avea nici o importanță dacă aceasta se datora avertizărilor clare ale lui Jamieson, sau pur și simplu propriei lui descoperiri a barierei de comunicare. Important era că primejdia care se ivise o dată cu prima apariție a navei rulilor acum dispăruse.

Dintr-o dată, îi trecu prin minte că scăpase din vedere să accepte formal propunerea ezwalului. Tocmai intenționa să o facă, cînd un gînd sarcastic al uriașului animal i-o luă înainte : „Presimt că ești de

acord, Trevor Jamieson, dar bagă de seamă ! I-am considerat pe ruli aliaţi numai ca să ne descotorosim de cel mai mare duşman al nostru — Omul ! Se poate spune că nici ceilalţi semeni ai mei nu au consimţit niciodată la încheierea vreunei alianţe de orice fel. Pentru mulţi dintre noi, ar fi de neconceput. Acum cred că eşti gata ; vin imediat !"

Deodată, în stînga lui Jamieson, se auzi zgomot de crengi rupte. Se încordă şi, pe măsură ce sunetul se înţelea, ridică arma şi aşteptă. Reuşi să-l desluşească prin ceaţă pe ezwal, deplasîndu-se aparent greoi pe cele şase picioare ale sale. La o înălţime de cincisprezece metri, cei trei ochi de oţel, aşezaţi în linie, ai ezwalului străluceau ca nişte torţe. Apoi, cînd corectă cu privirea norii de abur de deasupra capului animalului, căutînd o formă întunecată, care îi dădea tîrcoale...

„*Prea tîrziu !*" veni replica tăioasă a ezwalului. „Nu trage ; nu te mişca ! S-au strîns o duzină deasupra mea şi..."

O lumină albă, strălucitoare inundă locul, întrerupînd fluxul gîndirii ezwalului, apoi se stinse brusc. Păstrînd pe retină imaginea aceea orbitoare, Jamieson se chirci neputincios, aşteptîndu-şi sfîrşitul ce părea inevitabil.

Se scurseră cîteva minute cumplite, dar nu se întîmplă nimic. Recăpătîndu-şi văzul, izbuti să vadă ce îl salvase : nici un miracol, numai ceaţa care se îndesise mai mult ca oricînd. Aşa neplăcută cum era, îl protejase, în timp ce îşi croise drum cu grijă spre tufişul des, unde se întinse cu faţa la pămînt, privind atent în jur. O dată sau de două ori, desluşi prin ceaţa întunecată nişte umbre mişcîndu-se deasupra capului său. Îl neliniştea absenţa oricărei intenţii de comunicare a ezwalului. Să fi murit oare atît de repede acest animal puternic fără a încerca să se apere ? Nu auzise nici un zgomot de luptă.

Părea imposibil. Energia folosită în acest scop produce zgomote. Exista o altă alternativă, mai plauzibilă : rulii l-au hipnotizat pe ezwal. Altfel nu s-ar

explica fluxul acela incoerent de gîndire al unei minți atît de echilibrate.

Metoda hipnozei se folosea mai ales pentru animale și alte forme de viață necivilizate și primitive, neobișnuite cu interacțiunea bruscă cu o inteligență uluitoare. În ciuda creierului său eficace, ezwalul era totuși un animal, foarte necivilizat și poate că extrem de susceptibil la hipnoza mecanică.

Acest raționament ar explica un lucru : rulii au presupus că ezwalul era într-adevăr un animal primitiv. Luînd în considerare aspectul și comportamentul lui, aceasta era o concluzie destul de firească. Atunci, de ce să fi vrut să-l captureze viu ? Pesemne că știau că nu provenea de pe planeta aceasta și căutau acum un indiciu privitor la originea lui. Deși această planetă se înscria în perimetrul bazelor militare ale oamenilor, este foarte posibil ca rulii să o fi vizitat înainte.

Jamieson zîmbi posomorît. Dacă rulii l-au luat pe ezwal la bordul navei lor, crezîndu-l un animal irațional, vor avea o cruntă revelație cînd își va recăpăta cunoștința. Animalul distruse o navă plină cu oameni, care cel puțin bănuiau capacitățile ezwalului.

Un fulger lumină cerul asfințitului, spre nord, și după cîteva secunde se auzi și zgomotul tunetului.

Jamieson sări în picioare agitat. Nu, nu era furtună. Tunetul era produs de oameni ; nu-l putea înșela auzul — zgomotul puternic, vibrant al unei salve provenite de la proiectoarele unei nave de luptă, lungă de două sute cincizeci de metri.

O navă de luptă ! O navă de linie, care venea, probabil, dinspre cea mai apropiată bază de pe Kryptar IV, în inspecție sau să cerceteze descărcările de energie.

Atent la ce se întîmpla, văzu din nou o lumină orbitoare străbătînd pentru cîteva secunde cerul și auzi tunetul corespunzător mai aproape, dar de mai mică intensitate. Nava rulilor se putea considera norocoasă, dacă nu se mai afla prin preajmă.

Dar bucuria i se stinse în scurtă vreme. Această nouă întorsătură a lucrurilor nu-l favoriza prea mult, sau aproape deloc. Pentru el rămînea în continuare noaptea, cu primejdiile ei. Ce-i drept, rulii nu-i vor mai da bătaie de cap, dar atît. Lupta în curs de desfășurare între cele două nave îi va purta departe, în spațiu, și ar putea dura zile întregi. Chiar dacă s-ar trimite o navă-patrulă și s-ar întîmpla să o zărească, nu avea cu ce să trimită semnale, în afară de propria lui armă — în cazul în care pînă atunci nu s-ar fi descărcat de tot.

Între timp, se întunecase într-atît, încît vizibilitatea i se redusese la cîțiva pași în fața lui, în schimb pericolul care-l păștea crescuse în proporție geometrică. Ochii și arma rămăseseră singurii lui protectori ; în curînd ochii nu-l vor mai putea sluji, în vreme ce mica rezervă potențială a celui de-al doilea protector trebuia păstrată pentru o perioadă indefinită — poate, imposibil — de lungă.

Neliniștit, Jamieson cercetă cu privirea întunericul care se aduna în jurul lui. Poate că vreun monstru nevăzut se și luase după el. Involuntar, făcu cîțiva pași înainte și-apoi se opri brusc. Panica pentru el ar însemna dezastru. Își umezi un deget, îl ridică apoi în sus și simți o adiere ușoară dinspre partea lui dreaptă. Direcția aceea nu era prea departe de cea unde bănuia el că s-ar afla treapta antigravitațională — dar nu avea rost să se gîndească la asta acum.

Porni în direcția din care bătea vîntul, dar curînd își dădu seama că înaintarea în labirintul junglei, destul de anevoioasă ziua, devenea aproape imposibilă noaptea. Nu putea să-și mențină sensul de mers și se văzu obligat să controleze din cînd în cînd direcția vîntului. Între timp, se întunecase de-a binelea, și cum se împiedica mereu de vreun obstacol nevăzut, făcea atîta zgomot, încît se întreba dacă merita să continue. Însă alternativa de a rămîne acolo nemișcat în nesfîrșitele ore ale nopții părea de mii de ori mai rea. La un moment dat, se potoli și

cîteva minute mai tîrziu, degetele-i atinseră o scoarță groasă, carboniferă.

Un copac !

IV

Niște animale mari tropăiau la baza copacului, în vreme ce el se ținea cu strășnicie de suportul precar, mult deasupra capetelor lor. Ochi ca de foc îl priveau țintă. În primele ore, niște monștri s-au cățărat de șapte ori în copac, miorlăind și curgîndu-le balele de poftă, și de șapte ori arma lui azvîrlise raze tot mai subțiri de energie distrugătoare. Uriașe animale carnivore, cu platoșe de solzi, a căror apropiere făcu să se zguduie pămîntul, veniră să se înfrupte din carnea plăcut mirositoare și... plecară mai departe.

Trecuse mai bine de jumătate din noapte ! În ritmul ăsta, încărcătura n-avea să-i ajungă pînă dimineața — ca să nu mai vorbim de noaptea următoare, sau de cea care urma să vină și așa mai departe. Oare cîte zile i-ar trebui ca să ajungă la treaptă — în cazul în care o va găsi vreodată ? Cîte nopți — cîte *minute* — va putea supraviețui după ce arma-i va deveni inutilă ?

Păcat că ezwalul tocmai căzuse de acord să treacă de partea lui, împotriva rulilor. Victoria părea atît de apropiată ; apoi, dintr-o dată, atît de îndepărtată. Gîndul îi fu întrerupt, căci ceva, o arătare hidoasă, clefăia la picioarele copacului. Gheare puternice răzuiau scoarța copacului, și-apoi doi ochi, supărător de depărtați, se distanțară dintr-o dată și mai mult, iar el realiză cu groază că se îndreptau spre el cu o repeziciune uluitoare.

Jamieson își înșfăcă iute arma, ezită o clipă, apoi începu să se cațăre grăbit mai sus, unde crengile erau mai subțiri. Tot timpul cît se străduise să-și croiască drum spre vîrf, avu senzația îngrozitoare că oricînd se putea rupe o creangă sub el, care l-ar

trimite drept spre arătarea băloasă de jos ; şi avea teribila certitudine că nişte fălci uriaşe se căscau la picioarele lui.

Hotărîrea pe care o luase, de a-şi economisi încărcătura armei, dădu roade mai presus de orice aşteptări. Animalul continua să-şi croiască drum printre ramurile subţiri, cînd, deodată, un mîrîit înspăimîntător se auzi jos şi o altă arătare, mai mare, începu să se caţăre în copac. Lupta ce se porni între cele două animale părea fără sfîrşit. Copacul prinse a se legăna, în timp ce animale asemănătoare felinelor, cu colţi strălucitori, încovoiaţi, se luptau cu nişte arătări care se clătinau şi mîrîiau întruna. Apoi, un ţipăt străpunse întunericul şi un monstru uriaş, cu gît lung, ale cărui fălci de doi metri puteau foarte bine să-l ajungă pe Jamieson acolo unde se cocoţase, se ivi în toiul masacrului şi începu să atace orbeşte întreaga masă de luptători. Prima victimă fu trasă la o parte şi devorată cît ai clipi din ochi, după care monstrul se depărtă, sătul pentru moment.

Spre zori, răgetele şi mîrîitul acela continuu, apropiat sau mai depărtat, se domoliră, cînd stomacurile se ghiftuiră şi fiarele se retraseră satisfăcute în cine ştie ce vizuini mizerabile.

Cînd se crăpă de ziuă, încă mai era în viaţă, dar complet extenuat, cu trupul tînjind după puţină odihnă. Nu avea decît o singură dorinţă — de a trăi — însă nu credea că va putea supravieţui încă unei zile. Dacă ezwalul nu l-ar fi înghesuit atît de rapid în camera de comandă a navei, ar fi putut să-şi ia cu el cîteva pastile anti-somn, cîteva capsule încărcate cu energie pentru armă, o busolă-cronometru şi... zîmbi neputincios la gîndul care-i trecu prin minte... o navă de salvare, cu ajutorul căreia ar fi putut scăpa de primejdie.

Din fericire, găsise capsule cu hrană în camera de comandă şi înşfăcase suficiente să-i ajungă pentru o lună. Jamieson coborî din copac, se depărtă de petecul de pămînt îmbibat cu sînge şi înghiţi cîteva capsule cu hrană.

Începu să se simtă mai bine. Începu să reflecteze. După cîte își dădea seama, estimînd viteza de deplasare a ezvalului cînd călătoriseră împreună și intervalul de timp trecut, treapta antigravitațională trebuia să fie la vreo zece mile distanță, spre nord. Lăsînd la o parte nenumăratele accidente și pericole, asta ar însemna pentru el cel puțin o zi, dacă nu mai mult, de mers, în funcție de cîte porțiuni de apă sau mlaștină avea să întîlnească în drum. Va trebui, desigur, să colinde jungla întreagă pînă să dea de treapta antigravitațională și să-și încarce arma. Treapta în sine nu i-ar fi de nici un folos ; chiar dacă nu și-ar fi pierdut toată energia, nu era decît un fel de super-parașută, incapabilă să poarte în zbor altă greutate decît a ei înșăși.

Cu alte cuvinte, cu norocul de partea lui, ar fi avut singurul avantaj al unei arme de mînă încărcate-ochi, cu care ar fi putut porni la un drum de o sută de mile pînă la nava naufragiată. O sută de mile de junglă, mare și mlaștini... și Strîmtoarea Diavolului. O sută de mile de arșiță, umiditate, animale carnivore...

Dar n-avea nici un rost să pună răul înainte. Fiecare lucru la timpul său — era singurul mod de a proceda și de a supraviețui.

După ce-i trecu oboseala din oase, din pricina lipsei de somn, și a tensiunii din cursul nopții, porni la drum. Prima oră de mers anevoios nu-l încurajă deloc. Parcursese mai puțin de o milă, era convins, și numai în linie dreaptă. Pierduse cel puțin jumătate din timp în zone mărginașe, de mlaștină și cîteva porțiuni mari de un pogon, năpădite de rugi de mure atît de deși și de încîlciți, încît se îndoia că pînă și ezvalul ar fi putut să-și croiască drum pe-acolo.

Bună parte din timp și mai multă energie le-a cheltuit cățărîndu-se în vreun copac răzleț, ca să verifice distanța și direcția — o chestiune vitală, dacă vroia să ajungă la locul potrivit, de unde avea să pornească în căutarea treptei antigravitaționale.

Pe la prînz parcursese, după aprecierea lui, nu mai mult de trei mile în direcția corectă. Pata albă care

indica poziția soarelui se afla acum atît de aproape de zenit, încît pentru vreo oră nu mai putea fi sigur de direcția exactă. Acest lucru, la care se adăugă și prezența unui copac înalt în apropiere și extenuarea fizică, constituiră un argument copleșitor în favoarea hotărîrii de a se odihni o vreme. În vîrful copacului, se zărea un mănunchi de crengi, asemănător unei palme întinse ; cu ajutorul cîtorva dintre cele mai puțin spinoase plante agățătoare din preajmă putea să se lege și...

Noaptea, îl trezi mîrîitul animalelor de pe Eristan, setoase de sînge, adunate la baza copacului.

Prima reacție fu aceea de teroare — teroare sufocantă din pricina întunericului apăsător, înfricoșător din jur. Apoi, recăpătîndu-și treptat stăpînirea de sine, îl copleși amărăciunea la gîndul că pierduse atîta timp. Însă avusese mare nevoie de odihnă, își spuse în sinea lui, iar acum se simțea mult mai bine. Nu putea aprecia cît de mult dormise ; spera însă să nu mai fi rămas decît puțin pînă la ivirea zorilor.

Deodată, copacul prinse a vibra, căci la baza lui, labe uriașe îi izbeau tulpina. Speriat, Jamieson începu să desfacă plantele agățătoare care-l ținuseră strîns legat de lăcașul lui din vîrful copacului. Ce-i drept, nu putea să se cocoațe mai sus, dar observase că pînă și cîțiva centimetri contau.

Nu se zărea nici o stea, prin pătura deasă de ceață care acoperea această planetă sălbatică ; absența oricărui mijloc de a înregistra trecerea timpului făcea ca orele să pară de două ori mai lungi. De mai multe ori, animale răpace, asemănătoare felinelor, încercaseră să se cațere pînă la el, dar numai unul ajunse atît de aproape, încît Jamieson se văzu obligat să folosească arma. Fascicolul de lumină care țîșni din ea fu atît de subțire, că i se strînse inima. Însă avu efectul dorit : arse labele din față ale animalului, iar acesta își pierdu echilibrul. Căzu, țipînd și zvîrcolindu-se, pradă celorlalți.

Într-un tîrziu, se iviră zorile, dar totul dură atît de mult, încît o vreme Jamieson nu putu fi sigur dacă într-adevăr se lumina de ziuă. Jos, masacrul se

domolise şi reuşi să deslușească cîteva animale asemănătoare hienelor, pe care le întîlnise în timpul călătoriei nebunești pe spinarea ezwalului, cu două zile (numai două zile ?) în urmă. Se ospătau în liniște, mai mult sau mai puțin, din resturile unui număr nedefinit de trupuri dezmembrate. Cu o dimineață în urmă, se întîmplase același lucru, dar de data asta urmările erau altele. Căci, deodată, în tăcere, un cap uriaș și un trup rotund, lung de vreo doisprezece metri, țîșni dintre arbuști, ca o suliță imensă, și lovi hiena cea mai apropiată, care țipă o dată, înainte de a fi strivită. Celelalte se risipiră cît ai clipi.

Restul trupului uriașului șarpe se ondulă încetișor și apăru din iarba înaltă ; apoi se așeză să-și înghită în tihnă victima. Aceasta nu dură decît cîteva minute, dar șarpele nu dădea semne de plecare. Zăcea acolo, în vreme ce umflătura din corp se alungea, înaintînd încetișor în lungul lui, pînă cînd deveni aproape imperceptibilă. În tot acest timp, Jamieson stătu nemișcat, respirînd cît mai ușor cu putință. Nu cunoștea prea bine practicile de vînătoare ale animalului, dar — foarte probabil — l-ar fi putut culege cu ușurință din vîrful copacului, dacă ar fi încercat.

După ce trecu ora cea mai lungă din viața lui Jamieson, șarpele se clinti în sfîrșit și se îndepărtă. Așteptă cîteva minute, apoi coborî din copac și porni pe urmele bine marcate ale șarpelui, păși cît putu de ușor și cercetînd cu atenție înainte. Își spuse în sinea lui că era puțin probabil ca hienele să revină la locul festinului din direcția aceea, și spera ca șarpele să nu se întoarcă sau să se oprească din drum prea curînd. La urma urmei, un singur animal nu ajungea pentru un stomac uriaș, vînătoarea trebuia să continue.

După cîteva sute de metri, părăsi bucuros urma lăsată de șarpe și o tăie în direcția în care mersese cu o zi înainte. Între timp, se luminase de-a binelea, iar soarele răsărise probabil, dar nu se putea vedea

decît după vreo oră pe cer. Ar avea timp destul să-şi stabilească poziţia şi să-şi corecteze direcţia de mers. Pînă atunci, ar porni-o în linie dreaptă, pe cît posibil.

Pe la prînz, străbătuse o distanţă mai mare decît cu o zi înainte, datorită mai ales îmbunătăţirii condiţiei sale fizice. Nu-şi îngăduise decît o oră de odihnă şi, pe la jumătatea după-amiezii, parcursese şi ultimele două mile. Oboseala punea stăpînire pe el, dar gîndul de a petrece o altă noapte nesfîrşită cu o armă aproape descărcată îl îndemnă să se învîrtească în continuare în căutarea treptei antigravitaţionale cît mai era lumină.

La vreo cincizeci de metri distanţă de locul unde se afla, se înălţa un copac maiestuos, căruia îi studie structura cu atenţie, ca să-l poată recunoaşte din orice unghi. Copacul avea să constituie punctul lui de reper. Prima deplasare în cerc avea să o facă la această distanţă, următoarea la cincizeci de metri mai încolo şi aşa mai departe. Acest plan îi va oferi posibilitatea de a localiza un obiect mare, metalic — treapta antigravitaţională — deşi unele zone de vegetaţie abundentă îl vor obliga să cerceteze mai îndeaproape. Desigur, mai întîi de toate, se va căţăra în copac, ca să vadă atît cît permitea perspectiva din vîrf.

Patru ore mai tîrziu, mergea clătinîndu-se din pricina epuizării, după ce terminase al cincilea tur. Se întuneca. Prima inspectare din vîrful copacului nu-i dezvăluise nimic, şi curînd trebuia să se întoarcă pentru a petrece o altă noapte istovitoare de somn intermitent şi de coşmaruri.

Gîndul acesta îi dădu forţe noi, ca de atîtea ori pînă atunci. Să-şi termine cel puţin rondul, în ciuda pericolului crescînd al animalelor de pradă. Însă nu-şi mai ascunse neplăcutul adevăr că fusese de-un optimism prostesc în privinţa găsirii treptei antigravitaţionale. Din cele văzute din vîrful copacului în după-amiaza aceea, constatase un lucru : pămîntul se îngusta, formînd o peninsulă, la numai cîteva mile distanţa de punctul unde se afla. Dar ca să cer-

cerceteze în amănunțime această zonă, i-ar fi trebuit cîteva săptămîni.

Se împiedică ; nu mai făcea nici un efort să păşească cu grijă ; de fapt nu-i mai păsa dacă un dezastru final va pune capăt acestei situații acum sau peste cîteva zile.

Pe neașteptate, jungla deasă se retrase, făcînd loc unui mic luminiș, pe care îl observase din vîrful copacului, la numai două sute cincizeci de metri depărtare. Nici aici pămîntul nu era sterp, ci era presărat din loc în loc cu rugi cenușii.

Abia intrase în luminiș, cînd văzu mișcîndu-se un tufiș mai îndepărtat și un animal uriaș, mițos, cu o privire aprigă și o expresie fioroasă îi sări în față, la numai cincisprezece metri distanță. Văzîndu-l pe Jamieson, mîrîi înspăimîntător, își deschise fălcile cu colți ascuțiți și porni la atac.

Jamieson încremeni de spaimă, dîndu-și numaidecît seama că orice încercare de a fugi era inutilă și așteptînd ca uriașul animal să se înscrie în linie dreaptă, pentru ca să încerce să se ferească din calea lui.

Aşteptă degeaba. Nici nu porni bine, că labele animalului se încîlciră în plantele agățătoare și căzu greoi printre ele. Incredibil, dar în ciuda sforțărilor animalului, care făceau să se zguduie pămîntul, părea că nu reușea să se elibereze. Din pricina întunericului, nu izbuti să descopere imediat cauza, dar, cum privea scena fascinat, începu să desluşească ceea ce se întîmpla. Planta agățătoare era vie — fioros de vie ! Lujere viguroase, ca niște biciuri, se încolăceau în jurul labelor animalului și-l strîngeau mai repede decît izbutea el, cu toate eforturile, să le îndepărteze. Iar altele, cu vîrful ascuțit, i se implîntau în carne, pătrunzînd prin blana încîlcită. Dintr-o dată, uriașul trup făcu o mișcare convulsivă și înțepeni, cu picioarele întinse și încordate, într-o poziție nefirească, parcă sforțîndu-se să ajungă la ceva, și rămase așa, nemișcat. Animalul zăcea acolo, ca și cînd se prefăcuse în stană de piatră.

Plantele agățătoare își mai încetiniră activitatea frenetică și începură să se cațere pe carcasa rigidă, cuprinzînd toată suprafața trupului și făcîndu-l treptat nevăzut.

Jamieson își veni în fire, își smulse privirile de la spectacolul acela îngrozitor și cercetă grăbit în jur să se asigure că nici o plantă agățătoare nu se apropia de el. Identificase planta, deși o vedea pentru prima oară și afla pentru prima oară cum funcționa. Era planta carnivoră Rytt, care împreună cu specia de șerpi-gigant, făceau ca planeta să nu poată fi folosită ca bază militară. Ce-i drept, acest asasin cățărător nu colinda întreaga planetă, precum șarpele, ci apărea numai acolo unde condițiile de sol erau prielnice ciudatului său metabolism. În aceste zone creștea din abundență, iar Jamieson se cutremură la gîndul că probabil trecuse pe lîngă mai multe tufe de acest fel în ultimele ore.

Se neliniști dintr-o dată, remarcînd cît de mult se întunecase. În același timp, își dădu seama că nivelul zgomotelor de fond, care caracterizau această lume primordială, crescuse amenințător în ultimele minute. Aici nu exista așa-numitul calm al amurgului ; era mai degrabă momentul unei deșteptări prevestitoare de rele, al trezirii animalelor de pradă din nenumărate bîrloguri dezgustătoare, începutul prelungitului crescendo al unui crunt măcel.

Tocmai voia să se întoarcă la copac, al cărui vîrf se proiecta pe cerul înnegurat, cînd percepu o interferență uluitoare, dar familiară, și un gînd deslușit își făcu loc în mintea lui. „Nu pe-acolo, Trevor Jamieson ; în cealaltă direcție. Treapta antigravitațională pe care o cauți se află în celălalt luminiș, nu departe de aceasta. Acolo ai să mă găsești și pe mine, în așteptarea ta. Se pare că din nou am nevoie de tine."

Jamieson rămase pe loc, tremurînd tot din pricina emoției și a nesiguranței. Ultima oară cînd îl văzuse, ezvalul căzuse în mîinile rulilor. Să fi fost un șiretlic al rulilor, să se fi aliat ezvalul cu ei pînă la urmă? Dar de ce s-ar fi obosit rulii să-l înșele ?

„Rulii care m-au capturat sînt morți cu toții", îl întrerupse impacientat ezvalul. „Nava de salvare cu care au aterizat se află aici, în perfectă stare. Nu știu să o comand ; de aceea am nevoie de ajutorul tău. N-ai să întîlnești pentru moment nici un animal în drum spre ea, așa că grăbește-te !"

Jamieson se întoarse degrabă și porni cu forțe noi să ocolească luminișul. Informația prețioasă pe care i-o dăduse ezvalul cam în doi peri începea să capete un sens. Pesemne că nava de război a rulilor fusese obligată să plece atît de repede, încît nu avusese timp să-și recupereze nava pe care o trimisese în recunoaștere. Iar echipajul acesteia, crezînd că pusese mîna pe un animal lipsit de inteligență, îi oferise ezvalului șansa de a-i elimina pe toți, invers decît presupusese Jamieson.

„Nu i-am onorit", veni gîndul laconic al ezvalului. „Nu a fost nevoie. Ai să vezi imediat ce s-a întîmplat."

Jamieson străbătu ultima lizieră de plante asemănătoare ferigilor, dar cu țepi, și ajunse la un luminiș mai mare. Într-o parte se odihnea nava de salvare, din metal închis la culoare, lungă de vreo treizeci de metri, a rulilor, iar în altă parte, se afla multcăutata treaptă antigravitațională, rămasă acum pe planul secund, din cauza întorsăturii evenimentelor. Între ele, printre tufișurile cenușii ale plantelor Rytt, zăceau resturile fără viață, asemănătoare unor viermi, a unei duzini de ruli — apariții stranii pînă și pe aceste meleaguri nefirești. Plante cățărătoare cenușii creșteau din belșug lîngă ușa deschisă a navei de salvare, unele trecînd de prag și pătrunzînd în interiorul întunecos, parcă în căutare de noi victime, în felul lor inconștient, instinctiv.

Jamieson clipi din ochi ; ghici ce se întîmplase.

„Operațiunile tale logice sînt admirabile", interveni sardonic ezvalul, „deși cam încete. Da, mă aflu în camera de comandă a navei ; mă desparte o ușă de oțel de plantele cățărătoare. Îți sugerez să-ți folosești repede arma, ca să-ți croiești drum printre ele și să pătrunzi în interiorul navei. Mișună prin

apropiere cîteva animale şi de data asta nu te mai poţi baza pe ucigătoarea plantă că te va proteja din nou."

Jamieson se hotărî repede ; se întoarse spre treaptă, la vreo cincisprezece metri distanţă, lăsînd spaţiu suficient între el şi plantele cenuşii. Din fericire, treapta antigravitaţională rămăsese neatinsă ; se căţără pe ea şi dădu la o parte un capac argintiu, care dezvălui mecanismul, relativ simplu, de comandă. Scoase din armă un cap de şurub şi lăsă să-i cadă în palmă o capsulă mică. Aceasta era inima armei lui ; dacă nu o putea înlocui, rămînea fără nici un ajutor.

Ridică, apoi, capacul unui compartiment plumbuit în formă de cutie, din camera de comandă, aşeză capsula într-un suport mic, de formă ciudată, şi puse capacul la loc. Asta a fost tot. În zece minute, reacţia regeneratoruiui, iniţiată de relativ puţinii neutroni rămaşi în capsulă, va face ca arma să se încarce. Dar nu intenţiona să aştepte atît de mult. În aproximativ trei minute, se putea încărca suficient.

Jamieson se lipi de podea, în întuneric, gata să încerce, dacă era nevoie, să înşface importanta capsulă şi să o pună repede la loc ca să-şi salveze viaţa. Era convins că se putea, dar nu se baza pe nici un ajutor. Întreaga situaţie, cu pericolele ei, i se limpezi acum în minte. Şi simplul fapt că nu percepu nici un gînd de protest de la ezwal tindea să o dovedească.

În timp ce aştepta, scrutînd întruna întunericul din jurul luminişului, vorbi cu voce tare, calm şi răspicat :

— Deci rulii nu ştiau de existenţa plantei Rytt. Nu mă surprinde : este una dintre puţinele de acest fel în galaxie. Dar înseamnă că s-au potienit noaptea de ea, dacă a reuşit să-i prindă pe toţi. Aşa s-a întîmplat, sau atunci mai erai încă în transă, ca un animal prost, cum te credeau ei ?

Răspunsul ezwalului veni numaidecît, plin de aroganţă :

— M-am debarasat de hipnoză înainte ca ei să mă ducă la nava de pe platforma antigravitațională, unde mă țineau legat. Toți stăteau în jurul meu înarmați, așa că m-am gîndit că ar fi mai bine să nu le dezvălui cît de ușor pot să mă eliberez de legături, și m-am prefăcut că nu-mi recăpătasem cunoștința, în timp ce mă închideau în compartimentul cu provizii. Apoi am rupt lanțurile. Am așteptat să văd dacă aveau de gînd să părăsească nava din nou, cînd, dintr-o dată, s-a auzit un zgomot ca de tunet și au ieșit cu toții afară. N-am deslușit nimic din gîndurile lor străinii, n-aș putea spune decît că erau agitați. Brusc, deveniră mai agitați, și apoi, după cîteva minute, fluxul gîndirii lor se opri. Puteam să bănuiesc ce se întîmplase, dar ca să fiu mai sigur, am ieșit din compartiment și am privit afară prin ușa principală de intrare a navei. Se întunecase de-a binelea, dar eu văd foarte bine și pe întuneric. Muriseră cu toții.

Jamieson își dori să fi putut vedea și el la fel de bine în întuneric. I se păru că vede ceva mișcîndu-se într-unul din cotloanele mai întunecate ale luminișului, dar nu putea fi sigur. Pesemne că cele trei minute trecuseră deja. Nu mai aștepta. Își impuse mîinilor tremurătoare să se miște metodic, luă un clește mic din cutia de plumb, deschise capacul și scoase cu grijă capsula. O introduse în armă, puse la loc capul șurubului și răsufla ușurat.

Se uită încă o dată de jur împrejur, apoi scrută cu privirea locul suspect ; încă nu se contura nimic. Era, probabil, imaginația lui. Dar continuă să privească atent, în timp ce cobora de pe treapta antigravitațională și se îndrepta încet spre navă.

Vorbi din nou, cu calm.

— Mi-ai spus tot ce vroiam să știu. Cred că pot să continui și singur restul poveștii. După ce ai văzut că toți rulii muriseră, te-ai hotărît să-ți petreci noaptea în navă. Nu te poți baza pe agerimea extraordinară a privirii tale ca să te protejeze de posibilele atacuri ale plantei Rytt. Este singurul lucru de care te temi cu-adevărat pe această planetă. Ce în-

teresantă trebuie să fi fost prima ta întîlnire cu planta ! Pe lîngă iuțeala și forța ta uluitoare, bănuiesc că ai avut nevoie și de un dram de noroc ca să scapi. Și ai constatat că, pe măsură ce înaintai în interiorul peninsulei, devenea tot mai de nepătruns. Te-ai speriat de tot. Ai hotărît că ai nevoie de mine, de mine și de arma mea. Așa că te-ai întors.

Prima tufă de plante cățărătoare pe care o întîlni era ca o pată mai deschisă la culoare pe pămîntul întunecat. Jamieson îndreptă arma spre ea, își acoperi cu mîna cealaltă ochii și apăsă pe trăgaci. Se auzi o trosnitură, cînd fasciculul pîrjolitor atinse pămîntul și, deși nu văzu strălucirea flăcării, era convins că arma era încărcată suficient. O plimbă de la dreapta la stînga, înaintînd cîțiva pași, apoi se opri și luă degetul de pe trăgaci. Își roti privirea și constată că încă mai putea vedea binișor. Stătea în mijlocul unui gazon întins, de culoare închisă, iar cea mai apropiată tufă de plante cenușii se afla la șase metri în fața lui.

— Ai stat două zile în camera de comandă, nu-i așa ? continuă Jamieson. Cred că ți-a fost cam greu să intri pe ușă. Dar n-ai avut încotro, fiindcă tabloul principal de comandă funcționează cu ajutorul unei mașinării pe care n-o înțelegi și pe care n-ai reușit s-o clintești din loc cu toată forța ta. În dimineața următoare, cînd ai deschis ușa camerei de comandă, ai dat de planta Rytt de cealaltă parte a ei. Pariez că ai închis-o degrabă și ai pus toate zăvoarele. Desigur, asta a împiedicat-o să înainteze — nu are putere suficientă să pătrundă printr-o ușă grea, de metal. Poate să te înhațe și să te străpungă în sute de locuri deodată, dar nu poate dobori o ușă de oțel, așa cum poți tu. Așa că ai rămas înăuntru.

Cu cea de a doua tufă de plante cenușii — ceva mai mare — procedă la fel. Acum, între Jamieson și nava de salvare rămînea cel mai mare tufiș, aproape solid, în care zăceau rulii morți.

Continuă pe un ton liniștit, tăios :

— Ai studiat timp de două zile mecanismul de control, încercînd să-i dai de cap, însă n-ai reușit.

La un moment dat, te hotărîseşi să acţionezi oricum pîrghiile de comandă, cu orice risc. Apoi, am apărut eu, şi situaţia s-a schimbat. Mă refer la apariţia mea prin apropiere, *cu cîteva ore în urmă*. Mi-ai simţit, desigur. Pentru tine, s-a ivit o alternativă convenabilă. Ai continua să examinezi comenzile. Dacă n-ai reuşi să le înţelegi înainte de căderea nopţii, m-ai obliga să te ajut, fiindcă cu s-ar putea să nu supravieţuiesc o altă noapte, extenuat cum sînt. Dar dacă ai izbuti să înveţi cum se conduce nava, ţi-ai lua tălpăşiţa, lăsînda-mă aici, să mor.

Se opri şi aşteptă niţel, dar nu primi nici un răspuns de la ezwal, nici măcar o acuzaţie. Nu era surprins. Fiinţa stranie şi mîndră din interiorul navei îşi dădea prea bine seama că nu cîştiga nimic dacă protesta şi era incapabilă de a simţi mustrări de cuget.

Jamieson îşi croi drum pîrjolind totul în calea lui, ajungînd la numai cîţiva metri de tabloul de comandă al navei de salvare. Nu mai rămăseseră decît acele plante care pătrunseseră în interiorul navei. Reduse intensitatea puterii armei sale, să nu strice materialul de etanşeizare care acoperea tabloul de comandă. Apoi îi adresă ezwalului ultimele cuvinte — cel puţin aşa spera el.

— Am să ard toate plantele pe care le întîlnesc pînă la uşa încăperii în care te afli. După care, tu trebuie să ieşi de acolo şi să intri în compartimentul cu provizii, unde vei rămîne. Pentru asta, am să programez arma în aşa fel, încît un releu fotoelectric să curăţe coridorul de trecere de cum pui piciorul pe el. Dacă stai liniştit, nu ţi se va întîmpla nimic. Ne trebuie două săptămîni ca să ajungem la baza cea mai apropiată ; de-acolo putem porni spre planeta Carson, unde îţi voi da bucuros drumul. Între timp, s-ar putea să găseşti ceva comestibil în compartimentul cu alimente, deşi mă îndoiesc. Te poţi consola cu gîndul că fără unele cunoştinţe de astronautică şi de comandă a navelor, ai fi murit de foame pînă să fi reuşit de unul singur să te întorci

acasă. În orice caz, cînd te voi vedea pentru ultima oară, vei fi încă în viață.

Nu ți-a reușit încercarea de a nu dezvălui guvernului țării mele nimic despre inteligența ezwalilor. Dar trebuie să-ți mărturisesc că, după părerea mea, cu un ezwal adult este la fel de greu să comunici ca și cu un animal irațional. Și-acum, n-ar fi rău să-ți îndepărtezi cît mai mult spinarea de lîngă ușă. O să se înfierbînte în cîteva clipe.

V

La două zile distanță de Eristan II, Jamieson stabili contact prin radio cu o navă spațială a unei rase prietene cu omul. Le explică situația și îi rugă să-i dea voie să le folosească transmițătoarele puternice pentru a lua legătura cu cea mai apropiată bază pămînteană. Zis și făcut !

Însă trecu o săptămînă pînă ca o navă de război pămînteană să ia la bord nava de salvare a rulilor și să se învoiască să-l transporte pe Jamieson și pe ezwal pînă la planeta Carson. Comandantul navei nu știa nimic despre situația ezwalului. Se mulțumi să verifice identitatea lui Jamieson și crezu ce-i spuse acesta, că era autorizat să se ocupe de ezwali.

Cînd ajunseră pe planeta Carson. Jamieson primi de la comandantul bazei permisiunea ca nava să aterizeze într-o zonă nelocuită de ființe umane. Acolo, purtă ultima conversație cu ezwalul.

Era un decor ca în basme. Dealuri înalte se întindeau spre nord. Spre vest se afla o pădure verde, iar în valea dinspre sud străluceau apele unui riu bogat. Planeta Carson era un tărîm bogat în vegetație și apă.

Ezwalul coborî încetișor pe pămînt, se întoarse și-și ridică privirile spre Jamieson, care rămase pe o proeminență a platformei din partea inferioară a navei.

— Te-ai mai răzgîndit între timp ? începu Jamieson.

Ezwalul îi replică tăios :

— Ia-ţi tălpăşiţa de pe planeta noastră şi du-i şi pe ceilalţi oameni cu tine !

— Vrei să le transmiţi semenilor tăi că aşa vom face dacă vor dezvolta o civilizaţie tehnică în stare să apere planeta de ruli ? spuse Jamieson.

— Ezwalii nu vor accepta niciodată să devină sclavii maşinăriilor.

Rostise acele cuvinte pe un ton atît de hotărît, încît Jamieson se văzu nevoit să încaviinţeze din cap adevărul exprimat de ezwal. Ezwalii adulţi se încadrau emoţional într-un model de viaţă elaborat cu milioane de ani în urmă. Din capcana în care se aflau, nu puteau scăpa decît cu ajutor din afară.

— Totuşi, gîndeşte-te la tine ca individ, i se adresă el pe un ton prietenos. Vrei viaţă pentru tine, ca entitate superioară. Am dovedit-o pe Eristan II.

Ezwalul părea iritat şi pus în încurcătură.

— Din gîndirea ta, înţeleg că există rase care duc o existenţă colectivă. Ezwalii sînt fiinţe separate care împart un ţel comun. Deşi nu-ţi înţeleg bine gîndurile, cred că priveşti acest separatism ca o slăbiciune.

— Nu, slăbiciune nu, răspunse Jamieson. Doar un punct atacabil. Dacă aţi fi constituit un grup, v-am fi tratat altfel. De pildă, tu nu ai un nume, nu-i aşa?

Gîndul ezwalului sugera dispreţ :

— Telepaţii se recunosc unii pe ceilalţi fără să aibă nevoie de un mijloc atît de primitiv de identificare şi, te previn..., o notă de mînie îşi făcu loc în gîndul ezwalului, dacă crezi că ai să-i transformi pe ezwali în nişte conformişti, te înşeli amarnic.

Tonul se schimbă din nou. Furia ceda locul disprețului.

— Dar, desigur, problema ta nu este ce vei face cu noi, ci cum îţi vei convinge semenii că ezwalii sînt nişte fiinţe raţionale. Te las cu această dilemă, Trevor Jamieson.

Ezwalul făcu stînga-împrejur şi se depărtă la galop. Jamieson îl strigă :

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, şi mulţumesc fiindcă ai dovedit încă o dată importanţa colaborării împotriva unui pericol comun.

— Eu, în schimb, nu pot mulţumi pentru nimic unei fiinţe umane, veni răspunsul. Adio, şi nu mă mai deranja.

— Rămîi cu bine, spuse Jamieson încetişor. Avu un sentiment de regret şi de ciudă. Între timp, platforma pe care se afla începu să lunece înapoi, spre interiorul navei. Cînd ajunse în poziţia cerută, simţi efectul antigravitaţiei, în timp ce nava începu să se ridice. După cîteva secunde, nava accelera.

Înainte de a părăsi planeta Carson, Jamieson vorbi în faţa consiliului militar. Sugestiile lui fură întîmpinate cu deosebită răceală. După ce-i ascultară argumentele, preşedintele consiliului îl întrerupse :

— Domnule Jamieson, în această încăpere sau pe această planetă, n-ai să găseşti un singur om care să nu fi avut un deces în familie, o rudă ucisă de aceşti ezwali monstruoşi.

Jamieson aşteptă, de vreme ce din punct de vedere ştiinţific şi militar, această remarcă era irelevantă. Preşedintele continuă :

— Dacă am crede că aceste creaturi sînt raţionale, primul impuls ar fi să le exterminăm. Înţelege o dată pentru totdeauna că Omului nu trebuie să-i fie milă de o altă rasă şi nu te aştepta la milă faţă de ezwali din partea locuitorilor acestei planete.

Se auzi un murmur de încuviinţare din partea celorlalţi membri ai consiliului. Jamieson privi în jur la cercul acela de chipuri ostile şi înţelese că planeta Carson era într-adevăr o bază nesigură. Nemai rarcori în istorie găsise Omul o rasă străină atît de ostilă precum ezwalii. Problema era cu atît mai serioasă, cu cît planeta Carson era una dintre cele trei baze principale folosite de oameni pentru apărarea galaxiei. Nici nu putea fi vorba de o retragere de acolo. Dacă se va dovedi necesar, aplicarea unei politici de exterminare ar putea fi justificată de

convenţia cu privire la rasele străine aliate Omului. Dar cheia succesului unei asemenea acţiuni nu o deţinea decît el, el singur — şi anume că ezwalii comunicau prin telepatie. Ca animale, ezwalii dejucaseră toate încercările lor de a-i distruge, din simplul motiv că puţini oameni întîlniseră vreodată în viaţa lor un ezwal, iar cauza era acum evidentă : aveau un sistem de avertizare.

Dacă le-ar fi spus acestor indivizi stăpîniţi de ură că ezwalii erau telepaţi, oamenii de ştiinţă de pe planeta Carson ar fi născocit numaidecît metode de distrugere. Aceste metode, bazate pe undele mentale create mecanic, ar fi provocat confuzie printre ezwali, ai căror membri erau destul de naivi şi vulnerabili.

Jamieson îşi dădu seama că nu era momentul potrivit să povestească întîmplările de pe Eristan II. Îi lăsă să creadă că le expusese doar o teorie de-a lui. Datorită poziţiei lui, mulţi dintre ei ar da crezare faptelor, dacă le-ar relata. Dar toţi puteau respinge o simplă teorie, fiindcă ei se aflau la faţa locului, aveau experienţă, iar el era un simplu vizitator. Totuşi, trebuia să-i facă să înţeleagă că atitudinea lor rigidă era inadmisibilă.

— Domnilor, începu Jamieson, şi doamnelor — se înclină în faţa celor trei femei, membre ale consiliului — nu găsesc cuvintele potrivite pentru a exprima simpatia şi bunele intenţii ale Convenţiei Galactice, sentimente care i-au determinat să mă trimită aici, în speranţa că i-aş putea ajuta pe oamenii de pe planeta Carson să rezolve problema ezwalilor. Dar, trebuie să vă mărturisesc că intenţionez să recomand Convenţiei să se ţină un plebicist, avînd drept scop : să se stabilească dacă rasa umană de aici e capabilă să adopte o soluţie raţională cu privire la problema ezwalilor.

Preşedintele i se adresă cu răceală :

— Cred că sîntem îndreptăţiţi să considerăm cuvintele dumitale o insultă la adresa noastră.

— Nu am avut o asemenea intenţie, replică Jamieson. Dar părerea mea este că membrii acestui

consiliu sînt copleşiţi de resentimente şi că nu am altă soluţie decît să apelez la oamenii de rînd. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Jamieson se aşeză pe scaun. Dineul oficial care urmă se desfăşură într-o tăcere desăvîrşită.

După prînz, vice-preşedintele consiliului se îndreptă spre Jamieson, în compania unei femei tinere. Aceasta părea să nu aibă mai mult de treizeci de ani, avea ochi albaştri, un chip şi o siluetă plăcute, dar o expresie dîrză, lipsită de feminitate, care-i scădea din ceea ce ar fi putut fi o înfăţişare deosebită.

— Doamna Whitman m-a rugat să v-o prezint, doctore Jamieson, i se adresă vice-preşedintele pe un ton aproape nepoliticos.

Făcu în grabă prezentările şi plecă, de parcă nu putea suporta mai mult decît un scurt contact. Jamieson o studie cu atenţie. Îşi aminti că o remarcase mai devreme, pe cînd era angajată într-o conversaţie mai întîi cu primul, apoi cu cel de al doilea vecin de masă ; unul dintre ei era cel care le făcuse cunoştinţă.

— Eşti doctor în ştiinţe, nu-i aşa ? îl întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Mi-am luat doctoratul în fizică, dar şi în mecanică spaţială şi explorare interstelară — un domeniu extrem de specializat.

— Da, cu siguranţă, spuse ea. Sînt văduvă şi am un copil. Soţul meu a fost inginer chimist. M-a uimit întotdeauna nivelul lui de cunoştinţe. Apoi adăugă, ca şi cum ar fi fost un gînd întîrziat : Un ezwal l-a omorît.

Jamieson presupuse că fusese un strălucit inginer chimist, din moment ce soţia lui se învîrtea în cercurile consiliului. Dar ei nu-i spuse decît :

— Îmi pare rău pentru dumneata şi copil.

Ea se crispă, apoi îşi reveni.

— Motivul pentru care am vrut să te cunosc este că regulile de bază cu privire la planeta Carson s-au stabilit cu două generaţii înaintea noastră. Aş dori să mai rămîi cîteva zile, fiindcă aş vrea să-ţi expun o posibilă alternativă pentru soluţionarea gravei

probleme cu care ne confruntăm aici. Avem o Lună locuibilă, știai ?

Jamieson o remarcase, cînd nava lui se apropia de planetă.

— Vrei să spui că acolo ar trebui instalată baza? spuse el încetișor.

— Uită-te la ea. Nu s-a mai uitat nimeni de cincizeci de ani încoace, spuse ea.

Trebuia să admită că era un argument demn de luat în seamă. În această vastă societate galactică, atenția acordată indivizilor și chiar grupurilor mai mari părea să fie redusă. Date importante erau deseori clasate și uitate. Autoritățile competente trebuiau să acorde atenție prea multor probleme curente. Fiecare necesita o examinare atentă și, o dată ce era examinată și se lua o hotărîre, factorul de decizie refuza să reexamineze datele.

Jamieson se îndoia că ea ar avea vreo soluție. Dar insistența opoziției a fiecăruia dintre membrii consiliului îl copleșise, drept care îl mișcase faptul că dorea să comunice cu el, în loc să-l urască.

— Vino, te rog, îl îndemnă ea.

Jamieson calculă în gînd cum stătea cu timpul. Mai rămîneau cîteva săptămîni pînă ce transportorul „Ient", la bordul căruia se afla femela-ezwal și puiul ei, să-și încheie călătoria, de mii de ani lumină, spre Pămînt. Putea să mai stea cîteva zile, căci avea timp să ajungă pe Pămînt înaintea transportorului.

— Bine, spuse el, vin. Să înțeleg că îmi veți fi ghid ?

Ea rîse, dezvelindu-și dinții albi, strălucitori.

— Crezi că, în afară de miac, va mai sta cineva măcar de vorbă cu dumneata ?

Jamieson îi dădu, întristat, dreptate.

VI

Îl dureau ochii. Clipea des, în vreme ce zburau, străduindu-se să nu piardă din ochi sclipirea meta-

lului antișoc din care era confecționat costumul spațial, acționat de energie, al ghidului său.

Regreta deja amarnic că acceptase să întreprindă această călătorie spre Luna străină a planetei Carson. În drumul de la planetă spre Luna, într-o navă mare de luptă, pe care o ceruse să i se pună la dispoziție, studiase *Enciclopedia Interstelara* și aflase o serie de date reale. Existau enorme schimbări de temperatură de la zi la noapte. Asemenea corpuri planetare pur și simplu nu puteau întreține milioanele de oameni necesari pentru funcționarea unei baze militare importante.

Îi era exasperant de greu să nu o scape din ochi, din cauza sclipirii orbitoare a soarelui, ce se înălța tot mai sus, la orizontul fantastic al satelitului planetei Carson. Ghidul său se menținea, parcă, într-adins în strălucirea soarelui de dimineață, ca să-i distragă mintea obosită și să-i slăbească puterile.

La peste o milă sub ei, o pădure golașă se întindea neregulat pe un sol întunecat, respingător. Roci parcă ciupite de vărsat, pietriș chinuit, și din loc în loc, cîte un petic răzleț, neprimitor de iarbă, întunecat și neprietenos ca și pădurea golașă — totul se pierdu în depărtare, căci ei treceră în zbor mult deasupra acestora, două obiecte sclipitoare de metal, ce se deplasau cu viteza meteorilor.

Văzu de cîteva ori turme de ierbivore înalte, de culoare sură, și o dată, departe spre stînga, zări sclipind în soare platoșa de solzi a unui soi de vampiri, numiți gryb.

Îi era greu să se uite la vitezometrul încorporat în casca transparentă a armurii sale spațiale, fiindcă mai avea o cască dedesubtul primei, prinsă de costumul încălzit electric, iar lumina soarelui pătrundea orbitoare printre cele două obstacole. Dar acum ei începuse să bănuiască ceva, își încordă privirile ca să înfrunte strălucirea aceea, pînă cînd ochii îi lăcrimară și se încețoșară. Ceea ce văzu îl făcu să strîngă din dinți. Se răsti în tele-radio ; glasul îi era aspru și neprietenos ca și gîndurile :

— Doamnă Whitman !

— Da, doctore Jamieson ! Vocea femeii răsună în tele-radio ; auzul atent al lui Jamieson surprinse o notă de dispreț și ceră ostilitate în cuvîntul „Doctore". Ce s-a întîmplat, doctore ?

— Mi-ai spus că această călătorie va fi de cinci sute douăzeci și una de mile. sau...

— Sau cam așa ceva ! Replica fu scurtă, dar ostilitatea mai evidentă, mai intenționată.

Ochii lui Jamieson se îngustară, transformîndu-se în două linii cenușii, ca de oțel.

— Ai spus cinci sute douăzeci și una de mile. Cifra este destul de ciudată ca să pară adevărată și nu cred că nu cunoști distanța exactă de la Cinci Orașe pînă la minele de platină. Am parcurs șase sute douăzeci și nouă de mile — mai mult acum, cu fiecare clipă ce trece — de cînd am plecat de la Cinci Orașe, cu peste două ore în urmă și...

— Așa este ! îl întrerupse tînăra femeie cu vădită insolență. Ce păcat, doctore Trevor Jamieson.

El tăcu, examinînd situația și posibilele ei pericole. Indignat, primul său impuls fu să-i răspundă cu aceeași aroganță neașteptată, dar creierul său, dintr-o dată limpede ca cristalul, îi înăbuși această dorință și se lansă într-o speculație.

La mijloc era o intenție criminală. Trecu în revistă în gînd, cu sentimentul unei repetări, pericolele de moarte pe care le întîmpinase înainte, de-a lungul acelor ani îngrozitori, cînd colindase planetele cele mai îndepărtate. Îi dădea o satisfacție rece gîndul că odinioară ieșise învingător. În ce privește crima, ca și în alte privințe, experiența contează.

Jamieson începu să micșoreze viteza amețitoare. Avea să dureze — dar poate că nu era prea tîrziu, deși atitudinea femeii sugera că momentul hotărîtor se apropiase îngrijorător de mult. Nu putea face nimic pînă nu încetinea mult viteza.

Jamieson își potoli pulsul dezlănțuit și spuse liniștit :

— Spune-mi, toți membri consiliului sînt de acord cu această crimă ? Sau e o idee proprie ?

— Acum pot să-ţi spun, replică tînăra femeie. Am hotărît că n-ai să mai faci Convenţiei Galactice nici un fel de recomandări în favoarea ezwalilor. Ştiam, desigur, că Luna aceasta nu va fi niciodată acceptată ca bază înlocuitoare.

Jamieson rise ; un rîs forţat, fără umor, în semn că înţelegese, care-i ajută să disimuleze coborîrea treptată, prudentă spre pămînt. Încordarea, în timpul coborîrii în picaj, îi istovi trupul, îi epuiză plămînii, dar continuă cu îndîrjire. Rămăsese singur pe cer ; costumul strălucitor al ghidului său se pierduse undeva, în ceţuri. Desigur, nu întorsese capul şi nici nu remarcase pe dispozitivul de fixarea cadrului că el schimbase direcţia. Dornic ca descoperirea să aibă loc cît mai tîrziu cu putinţă, Jamieson spuse :

— Şi cum ai de gînd să mă omori ?

— Peste aproximativ zece secunde, începu ea pe un ton încordat, motorul costumului tău... Se întrerupse. A, nu mai eşti în spatele meu. Deci, încerci să aterizezi. Ei bine, nu-ţi va fi de nici un folos. Mă întorc după tine...

Jamieson se afla la numai cincisprezece metri de stînca golaşă, cînd auzi un scîrţîit de la mecanismul, pînă atunci silenţios, al motorului costumului său. Iuţeala fulgerătoare a consecinţelor nu-i lăsă timp decît pentru o reacţie instinctivă. Simţi o durere în picioare, o durere acută, chinuitoare, şi o senzaţie de ameţeală şi de dogoare care-i tulbură raţiunea. Apoi, se prăbuşi la pămînt şi, cu o mişcare disperată, instinctivă, întrerupse sursa de putere scurtcircuitată, care îl ardea de viu. Mintea i se întunecă, acoperită parcă de un văl acaparator.

O lume pestriţă de stînci se învîrtea în jurul său — Jamieson începea să-şi revină ! Se străduii să-şi recapete cunoştinţa şi, după cîteva clipe de absenţă mentală, constată că nu mai purta costumul spaţial. Şi, cînd deschise ochii, lumina nu-l mai orbi, mai ales că acum rămăsese numai cu o cască, cea ataşată de costumul încălzit electric. Simţi că ceva — un colţ de stîncă — îl înţepa în spinare. Ameţit, dar cu privirea limpede, îşi ridică ochii spre tînăra femeie

cu aer hotărît, care îngenunchea lîngă el. Ea îi întoarse privirea cu ostilitate și spuse tăios :

— Ai avut noroc că mai ești încă în viață. După cum văd, ai închis motorul tocmai la timp. A fost scurtcircuitat cu pilitură de plumb și ți-a ars nițel picioarele. Te-am uns cu o alifie, ca să nu mai simți durerea ; și vei putea să mergi.

Se opri și se ridică în picioare. Jamieson își scutură capul, ca să-și limpezească privirea, apoi o privi întrebător, dar nu spuse nimic.

— Nu credeam că o să mă impresioneze atît de neplăcut o arsură, îi mărturisi ea aproape furioasă, dar m-a impresionat. M-am întors ca să te omor, dar n-aș omorî nici un ciine fără să-i acord o șansă. Tu ai avut-o, dacă îți folosește la ceva.

Jamieson se ridică. Își fixă privirile asupra chipului ei, dindărătul căștii. Mai întîlnise femei neînduplecate, dar nici una atît de sinceră și onestă în privința intențiilor ei, mai ales că era singură, lipsită de protecție.

Fruntea i se încruntă, preocupată de gînduri. Privi în jur, iar ochii săi obișnuiți să remarce orice detaliu constatară o lipsă.

— Unde ți-e costumul spațial ?

Femeia făcu un semn din cap înspre cer. Glasul ei nu trăda nici urmă de amabilitate, cînd i se adresă :

— Dacă ai ochi buni, ai să zărești o pată întunecată, aproape invizibilă acum, la dreapta soarelui. Ți-am legat costumul de al meu și pe-al meu l-am pus în funcțiune. Vor cădea pe soare, peste vreo trei sute de ore.

Meditâ cu indiferență asupra acestui fapt.

— Să-mi fie cu iertare, dar nu cred că ai hotărît să rămîi și să mori alături de mine. Știu că oamenii acceptă să-și dea viața pentru o cauză pe care ei o consideră justă. Dar nu înțeleg de ce ar trebui să mori. Nu mă îndoiesc că ți-ai făcut unele aranjamente ca să fii salvată.

Femeia se roși, schimbîndu-se la față din pricina valului de furie.

— Nici vorbă de salvare, spuse ea. Am să-ți demonstrez că, în această privință, nici un individ al comunității noastre nu se gîndește la persoana lui. Voi muri aici, împreună cu tine, fiindcă, evident, nu vom reuși niciodată să ajungem la Cinci Orașe pe jos, iar mingea de platină se afla la o distanță mai mare de noi.

— Pură bravadă ! spuse Jamieson. În primul rînd, faptul că ai rămas cu mine nu dovedește altceva decît neghiobie ; în al doilea rînd, sînt incapabil să admir o asemenea decizie. Totuși, mă bucur că ești aici și-ți mulțumesc pentru alifia contra arsurilor.

Jamieson se ridică cu grijă, încercîndu-și picioarele, mai întîi dreptul, apoi stîngul, și simți cum îl cuprinde un val de amețeală ; făcu un efort ca să-i opună rezistență.

— Hm ! comentă el cu voce tare, pe același ton indiferent. Nu mă doare, dar sînt slăbit. Alifia ar trebui să vindece arsurile pînă la căderea nopții.

— Văd că privești lucrurile cu calm, spuse Barbara Whitman sarcastic.

Jamieson încuviință din cap.

— Mă bucur întotdeauna să constat că sînt în viață și presimt că pot să te conving că drumul pe care ai de gînd să-l recomanzi pentru a ajunge la planeta Carson este o soluție înțeleaptă.

Ea rise strident.

— Se pare că nu-ți dai seama de gravitatea situației. Ne aflăm la cel puțin douăsprezece zile distanță de civilizație, dacă socotim că străbatem șaizeci de mile pe zi, ceea ce e aproape imposibil. La noapte, temperatura va coborî la cel puțin o sută de grade sub zero, deși variază, ajungînd uneori la o sută șaptezeci și cinci de grade, în funcție de deplasarea nucleului satelitului, care este foarte fierbinte și, uneori, foarte aproape de suprafață. Iată de ce pot viețui pe această Lună ființele umane — și alte forme de viață. Soarele și planeta Carson, în primul rînd Soarele, influențează nucleul satelitului, așa că în timpul zilei este destul de cald, dar cînd influența se exercită asupra celeilalte părți a planetei, noaptea se

face îngrozitor de frig. Îţi explic toate astea ca să ai o idee despre ce este vorba.

— Continuă, spuse Jamieson fără alt comentariu.

— Aşadar, dacă nu murim de frig, peste două-trei zile vom da precis peste vreun gryb-vampir. Adulmecă mirosul de sînge uman de la o distanţă uluitor de mare, iar sîngele — probabil din motive chimice — le dă o senzaţie nebunească de foame. O dată ce reperează o fiinţă umană, totul e pierdut. Pot dobori cei mai mari copaci şi pot săpa văgăuni în stîncă. Singura scăpare ar fi o armă atomică, dar ale noastre au dispărut o dată cu costumele. Nu ne-a rămas decît cuţitul meu de vînătoare. În afară de asta, singura sursă de hrană ar fi animalul ierbivor uriaş care trăieşte pe aceste meleaguri, dar care fuge ca o căprioară cum vede o mişcare şi, pe deasupra, cînd este încolţit, poate omorî o duzină de oameni neînarmaţi. Ai să fii surprins ce foame o să ţi se facă în scurtă vreme. Ceva în atmosferă — desigur, noi respirăm aer filtrat — grăbeşte procesul de digestie. În cîteva ore vom muri de foame.

— Pare să-ţi dea o satisfacţie sinistră, zise Jamieson pe un ton sec.

— Misiunea mea aici este să am grijă să nu te întorci viu la bază, izbucni ea.

Jamieson aproape că nici nu o auzi. Chipul i se schimonosi de o aprigă încruntătură.

— Îmi pare rău că te-ai întors. Regret nespus că o femeie se află într-o situaţie atît de delicată. Prietenii tăi, care au acceptat acest lucru, sînt nişte ticăloşi. În ce mă priveşte, cu am să mă întorc bine sănătos.

Ea rîse disprețuitor :

— Imposibil ! Încearcă să supravieţuieşti pe solul sterp al acestei Lune ; încearcă să omori un gryb cu mîinile goale !

— Nu cu mîinile, replică Jamieson neînduplecat. Cu mintea şi cu experienţa pe care am căpătat-o. Ne vom întoarce la Cinci Oraşe în ciuda acestor obstacole naturale, în ciuda ta !

În tăcerea care urmă, Jamieson examină împrejurimile. Simţi primul fior de îndoială, cînd cuprinse

cu privirea și cu ochii minții infernul acela sălbatic și dezolant de stînci, care se întindea peste tot. Nu, nu chiar peste tot ! Abia vizibil, în depărtare, în direcția în care aveau s-o pornească, se afla o coastă stîncoasă învăluită în negură, ce părea să sfideze aburul acela de semiobscuritate : cerul de deasupra orizontului. Ceva mai aproape, îngrămădeala de stînci lua forme fantastice, încremenite parcă într-o dureroasă contorsiune. Nu sugerau nici frumusețe, nici măreție ; o întindere nesfîrșită, exasperant de *mohorîtă*... și tăcere !

Revelația bruscă a acelei tăceri desăvîrșite îl cutremurase ca un șoc fizic. Deodată, tăcerea i se păru vie. Părea că apasă implacabil asupra lespedei de stîncă pe care stăteau. O tăcere rău-prevestitoare, fără sfîrșit ; nu se auzea nici un ecou, nici o boare de vînt, care să șuiere și să geamă printre miile de scobituri și crăpături săpate în solul sterp, întunecat și înșelător din jur. Tăcerea aceea părea să întruchipeze însuși spiritul acelei lumi aspre, lipsite de viață, scăldată în razele reci, strălucitoare ale soarelui.

— Deprimant, nu-i așa ?

Jamieson își ațintì ochii asupra ei, fără însă să o vadă. Privirile i se pierduseră în depărtări.

— Da, răspunse el gînditor. Uitasem cum e ; și nu mi-am dat seama cît de mult uitasem. Hai, mai bine, s-o pornim din loc.

Sărind cu grijă de pe stîncă, cu ajutorul gravitației reduse a Lunii, femeia îl întrebă :

— Ce crezi că ai aflat despre ezwali ?

— Nu pot să-ți spun, răspunse Jamieson. Dacă ai ști ceea ce am aflat eu, pe cît îi urăști, i-ai distruge.

— De ce nu ai declarat în fața consiliului că ai informații precise, în loc să le oferi doar o ipoteză ? Sînt oameni cu judecată.

— Halal judecată ! repetă Jamieson, iar tonul vocii sale era încărcat de ironie.

— Cred că nu deții altceva decît o simplă teorie, spuse Barbara Whitman sec. Așa că nu te mai preface.

VII

Două ore mai tîrziu, soarele se înălțase pe cerul acela întunecat și posomorît. Trecuseră două ore de tăcere ; două ore de hoinăreală nesigură pe porțiunile de stîncă dintre văile fantastice ce se căscau de ambele părți ; trecuseră pe lîngă gurile peșterilor, ale căror adîncuri sumbre înaintau spre mărunțaiele în continuă agitație ale Lunii ; două ore de dezolare.

Coasta stîncoasă întunecată, care nu mai era învăluită în ceața depărtărilor, se contura din ce în ce mai aproape și mai impresionantă. Se întindea cît puteai cuprinde cu privirea, și din locul de unde Jamieson înainta și sărea anevoios, peretele său părea să se înalțe abrupt, neted și de necscaladat.

— Recunosc, cu părere de rău, că nu cred să pot escalada coasta stîncoasă, oftă el.

Femeia își întoarse spre el chipul, care-și schimbase aerul sănătos, bronzat, cu o oboseală neputincioasă. O flacără i se aprinse în priviri :

— Foamea ! spuse ea scurt. Te-am prevenit. Ne chinuie foamea.

Jamieson continuă să înainteze grăbit, dar curînd încetini pasul și întrebă :

— Ierbivorul ăsta se hrănește și cu ramuri mai mici de copac, nu-i așa ?

— Da. De-asta are gîtul așa de lung. De ce întrebi?

— Numai cu asta se hrănește ?

— Cu ramuri și cu iarbă.

— Nimic altceva ? Glasul lui Jamieson era pătrunzător, iar chipul încordat de insistență. Gîndește-te !

Barbara se înfurie.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, spuse ea. Oricum, ce rost au toate întrebările astea ?

— Îmi cer scuze — pentru ton, adică. Ce bea ?

— Îi place gheața. Sălășluiesc prin preajma rîurilor. În fiecare an, în timpul scurtelor perioade de topire a gheților, toată apa din păduri se varsă

în rîuri și înghețată. Nu mănîncă și nu bea decît sare. Ca atîtea alte animale, are neapărată nevoie de sare, iar sare e puțină pe aceste meleaguri.

— Sare ! Asta e ! exclamă Jamieson triumfător. Trebuie să ne întoarcem. Am trecut pe lîngă o stîncă de sare la vreo milă de aici. Va trebui să luăm niște sare.

— Să ne întoarcem ? Ai înnebunit ?

Jamieson o țintui cu privirea ; ochii săi aveau sclipiri de oțel.

— Ascultă, Barbara. acum cîteva minute ți-am spus că nu cred să mă pot cățăra pe stînca aceea. Ei bine, nu-ți mai face griji, o voi escalada, și am să rezist o zi, sau două. sau douăsprezece, sau cincisprezece sau douăzeci de zile. În ultimii zece ani, cît am lucrat în administrație, m-am îngrășat cu aproape unsprezece kilograme. Ei bine. corpul meu o să folosească acest surplus, și crede-mă că voi supraviețui, mă voi menține în formă — am să te car și pe tine, dacă va fi nevoie. Dar dacă vrem să omorîm un ierbivor ca să trăim din carnea lui, ne trebuie sare. Am văzut niște sare și nu ne putem permite să pierdem ocazia. Așa că ne întoarcem.

Se țintuiră cu privirea, cu furia sălbatică, nestăpînită a unor persoane cu nervii încordați la maximum. Apoi, Barbara respiră adînc și spuse :

— Nu știu ce plan ai. dar mie mi se pare o nebunie. Ai văzut vreodată un ierbivor ? Seamănă cu o girafă, numai că-i mai mare și mai iute de picior. Probabil că intenționezi să-l adormești cu sare, ca apoi să-l omori cu cuțitul. Bagă de seamă, n-ai să te poți apropia de el ; dar, în fine, ne întoarcem împreună. Oricum, nu mai contează, fiindcă tot vom muri, indiferent ce crezi tu. Sper să ne vadă vreun gryb. În felul ăsta, o vom sfîrși mai repede.

— Ți se face milă și te cutremuri totodată cînd vezi o femeie frumoasă hotărîtă să moară, zise Jamieson.

— Doar nu crezi că vreau să mor ! i-o reteză ea. Glasul înflăcărat se stinse brusc, dar Jamieson

nu putea să lase să-i scape ocazia de a sonda adînc un sentiment exprimat cu atîta patos :

— Cu copilul cum rămîne ?

Din expresia nefericită a chipului ei, înțelese că atinsese punctul sensibil. Nu avu nici o mustrare de conștiință. Trebuia neapărat ca Barbara Whitman să-și manifeste dorința de a trăi. Pentru momentul critic, ce părea să se fi apropiat îngrijorător de mult, sprijinul ei putea să însemne salvarea de la moarte.

Il uimi febra conversației care puse stăpînire pe ei, pe cînd se întorceau, pășind anevoios, spre stînca de sare. Era ca și cum limba, întregul trup chiar, fuseseră cuprinse de frenezie ; și totuși, cuvintele lui, deși nestăvilite, nu erau incoerente, ci bine gîndite și bine calculate ca să o convingă. Îi vorbi despre greutățile întîmpinate de Om după ce aterizează pe planete nelocuite și despre multiplele soluții la care se ajunsese prin rațiune. De multe ori, oamenii nu înțelegeau cît de strîns este legată viața de planeta respectivă și cu cîtă disperare lupta fiecare rasă împotriva intrușilor.

— Uite-ți sarea ! îl întrerupse Barbara, într-un tîrziu.

Stînca de sare forma o proeminență îngustă, care ieșea în evidență asemeni unui gard lung, ce înainta într-o linie uimitor de dreaptă și se termina brusc la marginea unui canion ; gardul înalt părea să dea înapoi, speriat că ajunsese să oscileze la buza prăpastiei.

Jamieson culese două bucăți de sare desprinse din stîncă și le vîrî în buzunarele încăpătoare ale costumului său de toate zilele — apoi, porni din nou spre peretele întunecat al coastei stîncoase, la aproape trei mile depărtare. Înaintau cu greu, unul lîngă altul, în tăcere. Pe Jamieson îl dureau toți mușchii și fiecare nerv făcea să-i vibreze creierul. Se agăța cu disperare și îndîrjire de fiece colț de stîncă ieșit în afară, cu conștiința înfricoșată că o alunecare însemna moartea. O dată, privi în jos și îl cuprinse amețeala și frica de hăul ce se deschidea în urma lui.

Cu ochii tulburi, reuşi să deslușească silueta femeii la vreun metru distanță, chipul ei chinuit, ce sugera slăbiciune din pricina foamei care le măcina rădăcina vieții apărate cu atîta îndîrjire.

— Rezistă ! o îndemnă el cu răsuflarea întretăiată. Nu mai avem decît cîțiva metri.

Ajunseră, în sfîrșit, și se prăbușiră la marginea stîncii înfricoșătoare, prea osteniți ca să mai urce panta lină ce le mai rămăsese pînă să poată contempla restul ținutului, prea epuizați să mai facă altceva decît să zacă acolo, inspirînd profund aerul dătător de viață. Într-un tîrziu, Barbara șopti :

— Ce rost are ? Dacă am avea un dram de minte, ne-am arunca de pe stînca asta și-am termina odată.

— Putem nimeri într-o peșteră adîncă, replică Jamieson. Hai, la drum !

Se ridică nesigur în picioare, făcu cîțiva pași, apoi se opri țintuit în loc și se aruncă la pămînt, respirînd cu zgomot. Cuprinse cu degetele picioarele femeii și o trase cu brutalitate la pămînt, cu fața în jos.

— Jos ! ca să-ți salvezi viața. O turmă de ierbivore se află la o jumătate de milă de aici. Ei înseamnă *viață* pentru noi.

Barbara se apropie de el tîrîndu-se, s-ar putea spune, cu zel ; amîndoi priviră, cu grijă, peste coltul de stîncă la cîmpia acoperită cu iarbă. Cîmpia se afla oarecum la poalele stîncii. Spre stînga, la numai cîțiva metri, ca o insulă în cîmpia verde, se vedeau vîrfurile unei păduri. În partea aceea, iarba părea o proiecție a vegetației din pădure. Și ea forma un fel de insulă, ce se pierdea treptat, lăsînd loc stîncii întunecate. La capătul îndepărtat al porțiunii de iarbă, se afla o turmă de aproximativ o sută de animale ierbivore.

— Vin încoace ! exclamă Jamieson. Și vor trece pe lîngă pădurea de copaci.

O ușoară notă de ironie se strecură în glasul tovarășei sale de drum :

— Şi ce-ai să faci — ai să te duci să le pui sare pe coadă ? Ascultă-mă pe mine, doctore Jamieson, nu avem cu ce...

— Prima ţintă, spuse Jamieson, neluînd-o în seamă şi părînd că gîndeşte cu voce tare, este să pătrundem în zona deasă de copaci. Am putea ajunge acolo dacă o luăm pe marginea coastei stîncoase, în aşa fel încît să interpunem şirul de copaci între noi şi animale. Apoi, îmi vei împrumuta cuţitul.

— Bine, acceptă ea cu glas obosit. Dacă nu vrei să mă asculţi, experienţa te va învăţa. Crede-mă, n-ai să poţi pătrunde printre ei nici un sfert de milă.

— Nici nu intenţionez, replică Jamieson. Vezi tu, Barbara, dacă ai avea mai multă încredere în *viaţă*, ai înţelege că uciderea animalelor prin şiretlic nu e o noutate. Este de-a dreptul uimitor cît de mult s-au asemănat soluţiile de rezolvare a acestei probleme în lumi diferite şi în condiţii cu totul deosebite. S-ar putea presupune o evoluţie comună, în realitate nu este vorba decît de situaţii asemănătoare care generează soluţii asemănătoare. Urmăreşte-mă !

— Cu plăcere ! spuse ea. Aş prefera să mor în orice alt mod decît de inaniţie. Un ospăţ cu carne friptă de ierbivor e cam greu de digerat, dar va fi mană cerească pur şi simplu. Totuşi, nu uita că grybii merg pe urmele turmelor de ierbivore, se apropie cît pot de mult în timpul nopţii, iar dimineaţa, cînd sînt amorţite de frig, le omoară. Acum, că începe să se întunece, un gryb e precis pe undeva, prin preajmă, ascuns, furişîndu-se cît mai aproape. Curînd, o să ne adulmece şi...

— Vom vedea ce facem cu el, cînd va veni după noi, spuse Jamieson calm. Îmi pare rău că n-am vizitat Luna asta în tinereţe ; toate aceste probleme ar fi fost de mult rezolvate. Pînă una alta, pădurea rămîne ţinta noastră.

Calmul aparent al lui Jamieson nu era decît o mască pentru agitaţia interioară. Trupul îi tremura de foame şi de nerăbdare, cînd ajunseră la adăpostul pădurii. La fel şi degetele, cînd apucă cuţitul

și începu să sape la baza unui copac înalt, maroniu, lipsit de frunze.

— Rădăcina e atît de rezistentă și de elastică, precum oțelul călit, nu-i așa ? întrebă el șovăitor ; nu se rupe nici dacă o îndoi. Pămînteniii îi spun „curood" și o folosesc în industrie.

— Da, răspunse ea, cu o ezitare. Ce ai de gînd să faci — un arc ? Cred că poți folosi cîteva fire de iarbă în chip de coardă. Iarba e rezistentă, merge drept coardă pentru arc.

— Nu, răspunse Jamieson, Nu fac arc cu săgeți. La ce mi-ar ajuta niște biete săgeți ? Dar am reținut ce-ai spus : că nu pot pătrunde nici un sfert de milă printre animale.

Smulse o rădăcină, de aproape trei centimetri grosime, tăie cam șaizeci de centimetri în lungime și începu s-o ascută, mai întîi la un capăt, apoi la celălalt. Mergea greu, mai greu decît se așteptase, fiindcă cuțitul aluneca pe suprafața rădăcinii ca pe metal. În sfîrșit, reuși să facă o scobitură.

— E destul de ascuțită, comentă el. Și-acum, ajută-mă s-o îndoi, în timp ce eu am s-o leg cu cîteva fire de iarbă, ca să nu se desfacă.

— Aa ! exclamă ea uimită. Bună idee ! O îmbucătură de aproximativ cincisprezece centimetri în diametru. Animalul care o va găsi, o va înfuleca în grabă, ca să nu-i ia altii sarea pe care o presari pe deasupra. Sucurile sale gastrice vor dizolva firele de iarbă, vîrfurile vor sări în lături și-i vor sfîșia pereții stomacului, producînd o hemoragie internă.

— E o metodă folosită de locuitorii primitivi ai mai multor planete ; chiar și eschimoșii de pe Pămînt o folosesc, împotriva lupilor. Folosesc, bineînțeles, alte tipuri de momeală, dar ideea principală e aceeași.

Porni cu grijă spre marginea pădurii. Azvîrli cu toată puterea, de sub coroana unui copac, bucățica de lemn, îndoit, care aterizâ în iarbă, la vreo cincizeci de metri distanță.

— Ar trebui să mai confecționăm și altele, spuse Jamieson. Nu ne putem bizui pe una singură, că o vor găsi.

Mîncarea le plăcu ; carnea prăjită era tare, dar gustoasă ; ce senzație plăcută să simți că prinzi puteri ! Oftă satisfăcut, se ridică în picioare și privi cum cobora soarele la asfințit, o minge portocalie de foc pe cerul apusului.

— Va trebui să cărăm fiecare cîte treizeci de kilograme ; adică vreo două kilograme pe zi, pentru următoarele cincisprezece zile. E periculos să mănînci numai carne ; am risca să se pierdem mințile, deși ar însemna să mîncăm întruna la carne timp de o lună. Va trebui să cărăm carnea, fiindcă nu ne putem permite să mai pierdem timpul vinînd ierbivore.

Jamieson începu să taie porțiunea cărnoasă a animalului, care zăcea întins pe iarba aspră, și în cîteva minute făcuse două legăturele. Împletì firele de iarbă făcînd un fel de boccea, apoi ridică bucățile lungi de carne și și le legă pe spinare. Le potrivi mai bine, pentru ca greutatea lor să nu apese prea tare pe costumul lui încălzit electric și să nu i se lipească de trup ; cînd în sfîrșit își ridică privirea, văzu că Barbara se uita cu o expresie ciudată la el.

— Cred că-ți dai seama că ți-ai ieșit din minți. Ce-i drept, datorită hainelor astea încălzite s-ar putea să supraviețuim frigului nopții, în cazul în care găsim și o peșteră adîncă. Dar nu spera nici o clipă că, o dată ce un gryb ne-a luat urma, vom rezolva problema azvîrlindu-i o suveică de lemn ascuțit și așteptînd să-i provoace hemoragie internă.

— De ce nu ? întrebă Jamieson cu glas tăios.

— Fiindcă este cea mai rezistentă ființă născocită pînă acum de o evoluție demențială, cauza principală — bănuiesc — pentru care, pe această Lună, nu s-a dezvoltat nici o formă inteligentă de viață. Are niște gheare tari ca diamantul ; dinții săi pot deforma metalul, pereții stomacului său nu pot fi tăiați nici cu cuțitul, cu atît mai puțin cu o bucată de lemn ascuțită rudimentar.

Glasul său căpătă o notă de exasperare.

— Mă bucur că am mîncat ceva ; nu mi-ar fi plăcut să mor de inaniţie. Prefer moartea rapidă pe care ne-o va produce grybul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi din cap ideea că vom scăpa cu viaţă ! Ascultă-mă pe mine, monstrul ne va urmări în orice peşteră ne adăpostim ; dacă întîmpină dificultăţi, o va lărgi, dar tot ne va prinde, fiindcă pînă la urmă vom ajunge la capătul peşterii. De fapt, nu sînt nişte peşteri obişnuite, ci găuri făcute de meteori, rezultatul unui cataclism cosmic de acum cîteva milioane de ani, care şi-au schimbat forma din cauza mişcării scoarţei planetei. Pentru noaptea asta, ar trebui să ne gîndim să căutăm o peşteră adîncă cu multe întortocheturi, şi un loc unde am putea bloca curenţii de aer să nu mai pătrundă înăuntru. Vîntul se va porni cu o jumătate de oră înainte de apusul soarelui, iar încălzitoarele noastre electrice nu fac doi bani în faţa rafalelor glaciale. Interesul nostru este să adunăm nişte vreascuri ca să facem un foc în ceasurile foarte friguroase ale nopţii.

Nu le-a fost greu să care lemne în peşteră. Au adunat braţe întregi de vreascuri şi le-au strîns grămadă la primul cot al tunelului. Apoi, după ce au adunat toate lemnele din jur, au coborît la primul nivel ; Jamieson cu băgare de seamă, iar tînăra — remarcă Jamieson — cu un salt viu. Un zîmbet îi încreţi buzele. Tinereţea nu poate fi stăvilită, reflectă el.

Tocmai aruncau ultimele vreascuri la următorul nivel, cînd, deodată, o umbră întunecă gura peşterii. Jamieson îşi ridică privirea şi tresări de spaimă, întrezărind pentru o clipă nişte fălci cu colţi puternici şi nişte ochi strălucitori pe un chip hidos ; o limbă groasă, roşie îşi făcu apariţia, sugerînd pofte nesăţioase, şi un şuvoi de salivă începu să curgă peste căştile lor de metal transparent şi hainele din piele artificială.

Apoi, mîinile acoperite de mănuşi ale lui Barbara i se înfipseră ca nişte aşchii ascuţite în braţe ; simţi că era tras înapoi.

Aterizară, teferi şi nevătămaţi, pe grămada de vreascuri şi se străduiră din răsputeri să le arunce, pe toate, jos. Un ricăit de gheare ascuţite şi un mîrlăit gros, înspăimîntător îi făcu s-o rupă la fugă. Reuşiră să scape tocmai cînd capul acela uriaş îşi făcea apariţia de la al doilea nivel, vizibil numai datorită strălucirii fosforescente a ochilor, ca doi cărbuni încinşi, la distanţa de cincizeci de centimetri unul de celălalt.

Un zgomot înspăimîntător se auzi în spatele lor, pe cînd se zoreau din răsputeri să ajungă la următorul nivel ; un bolovan se prăvăli foarte aproape de ei, gata să-i lovească ; şi-apoi, pe neaşteptate, se aşternu tăcerea şi întunericul de nepătruns.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă Jamieson uluit.

Ea îi răspunse cuprinsă de amărăciune :

— S-a vîrît înăuntru, fiindcă şi-a dat seama că nu ne poate înhăţa în cele cîteva minute înainte ca frigul să-l paralizeze ; şi, bineînţeles, nouă ne va fi imposibil să scăpăm trecînd peste trupul lui uriaş, proptit de stînci. De fapt, e un animal foarte isteţ. Nu vînează niciodată ierbivore, le urmăreşte numai. A descoperit că se trezeşte din amorţeală cu cîteva minute înaintea lor ; desigur, îşi face socoteala că şi noi vom îngheţa şi că el se va trezi înaintea noastră. Oricum, ştie că nu putem ieşi. Şi-aşa este ! Sîntem pierduţi !

Toată noaptea aceea nesfîrşită, Jamieson aşteptă şi stătu la pîndă. Uneori aţipea, alteori i se părea că aţipise ; pînă la urmă, îşi dădu seama înfiorat că întunericul acela înspăimîntător îi jucase feste.

Întunericul de la începutul nopţii era ca o greutate ce-i apăsa, ţinîndu-i în loc. Nici o licărire de lumină naturală nu pătrundea în noaptea aceea stigiană. Şi cînd, în sfîrşit, făcură un foc din grămada de vreascuri, flacăra slabă, tremurătoare abia reuşea să ţină piept forţei neîndupleca te, apăsătoare a întunericului şi părea neputincioasă în faţa frigului.

Jamieson începu să simtă frigul, la început ca un fior neplăcut ce-i mușca din carne, apoi ca o umezeală lipicioasă constantă, aproape dureroasă, ce-l pătrundea pînă la oase. Frigul își făcea simțită prezența și prin promoroaca ce se așternea pe pereți. Crăpături mari apărcau în stîncă și nu de puține ori, porțiuni din tavan se prăbușiră cu zgomot, punîndu-le viețile în pericol. Primul zgomot de pietre sfărîmate păreа să o fi trezit pe tînăra femeie dintr-o stare de semi-comă. Se ridică în picioare clătinîndu-se, iar Jamieson o urmări tăcut cum se învîrtea neliniștită de colo-colo, bătînd din palmele înmănușate, încălzite artificial, ca să nu-i înghețe.

— De ce n-am aprinde un foc lîngă trupul grybului ? întrebă Jamieson. Dacă i-am putea da foc...

— Tocmai începe să se trezească, spuse ea scurt. De altfel, pielea lui nu arde la temperaturi obișnuite. Are proprietățile azbestului metalic : conduce căldura, dar este practic neinflamabil.

Jamieson tăcu, încruntat, apoi spuse :

— Nu-i de glumă cu rezistența creaturii ăsteia. Ce-i mai rău, e faptul că pericolul care ne amenință, întreaga situație în care ne aflăm nu folosește la nimic. Sînt singura persoană care are o soluție la problema ezwalilor și tocmai pe mine încerci să mă omori.

— Să-ți spun drept, nu cred că mai contează, spuse ea. Ce rost are să ne certăm pe tema asta ? E prea tîrziu. În cîteva ore, animalul ăsta blestemat, care ne-a blocat aici, se va trezi de-a binelea și va termina cu noi. Nu avem cu ce să-l oprim măcar un pas, sau o secundă.

— Nu fi atît de convinsă de asta ! replică Jamieson. Recunosc că rezistența monstrului ăstuia m-a îngrijorat, dar nu uita ce ți-am spus : astfel de probleme au fost rezolvate înainte pe alte planete.

— Ai înnebunit ! Chiar și cu o armă atomică, e puțin probabil să-i vii de hac grybului înainte ca el să ne prindă pe noi. Are o piele atît de rezistentă, încît ți se va face inima cît un purice pînă să înceapă

să se dezintegreze. Cum putem să înfruntăm monstrul ăsta cînd n-avem decît un cuţit ?

— Dă-mi-l, replică Jamieson. Vreau să-l ascut Chipul i se încreţi de un zîmbet încordat.

Poate că nu însemna mare lucru, dar remarcă în glasul ei o notă de aprobare tacită a intenţiilor lui.

Întunericul de nepătruns al nopţii, pîrîitul lemnelor arzînd, flacăra slabă, tremurătoare păreau să prindă viaţă pe măsură ce se scurgeau anevoie orele tensionate ale nopţii. Jamieson se învîrtea acum, de colo-colo, cu trupul neliniştit şi încordat din pricina incertitudinii chinuitoare.

Se încălzea simţitor ; promoroaca se topea, cedînd pentru prima oară căldurii flăcării scînteietoare, iar frigul nu mai pătrundea pînă la oase, prin hainele încălzite.

O grămadă de cenuşă zăcea pe jos, dovadă că folosiseră întregul combustibil strîns ; dar în peşteră începu să pătrundă un abur ceţos, prin care cu greu se putea desluşi ceva.

Deasupra capetelor lor era multă agitaţie, şi auziră un mîorlăit grav, nerăbdător şi un rîcîit de ghearc. Barbara Whitman sări în picioare.

— S-a trezit, şopti ea, şi şi-a adus aminte de noi.

— Păi, asta ţi-ai dorit, nu ? spuse el tăios.

De partea cealaltă a focului, ea îi aruncă o privire tristă.

— Încep să-mi dau seama că nu rezolv nimic dacă te omor. A fost un plan nebunesc.

Un bolovan se rostogoli şi se prăbuşi chiar între ei, neatingînd focul, apoi dispăru cu zgomot mai jos, în beznă. Urmă un sunet înfricoşător, ca un corp greu care zdrobeşte, un rîcîit ca de solzi frecîndu-se de stîncă, şi apoi, foarte aproape, un zgomot răsunător, ca de baros uriaş în lucru.

— Sparge o bucată de stîncă ! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Repede ! Vîră-te într-o scobitură din perete. S-ar putea ca bucăţile de stîncă să se rostogolească pînă aici şi pînă la urmă tot or să ne nimerească. Ce faci ?

— Mi-e teamă că va trebui să risc, răspunse Jamieson cu glas tremurător. Nu e timp de pierdut.

Mîinile sale acoperite cu mănuşi de piele îi tremurau de agitaţia care-l cuprinse pe cînd dezlega una dintre extensiunile mănuşilor. Se înfioră niţel cînd mîna-i rămase în aer liber şi o trase imediat deasupra flăcărilor focului.

— Pfui, e frig ! Cred că sînt tot nouăzeci de grade sub zero. Va trebui să încălzesc cuţitul, altfel mi se lipeşte de piele.

Vîrî lama cuţitului în flăcări, apoi o retrase, făcu o incizie dibace în degetul mare al mîinii goale, culese sîngele cu lama cuţitului, întinzîndu-l pe ea pînă cînd mîna, vînătă de frig, nu mai sîngeră. Pe urmă, îşi vîrî iute mîna înapoi, în mănuşă. Îl furnica, pe măsură ce se încălzea, dar, în ciuda durerii, apucă o surcică din foc, de capătul neaprins, şi înaintă în întuneric, căutînd podeaua cu privirea. Realiză vag că femeia îl urmărea.

— Ah ! exclamă el, dar vocea sună străină pînă şi urechilor sale. Îngenunche, tremurînd tot, lîngă o crăpătură subţire în stîncă. Ar fi tocmai bună. Este chiar lîngă perete, protejată de bolovanii care cad de partea acestei ieşituri a peretelui. Îşi ridică privirea spre ea. Motivul pentru care am hotărît să înnoptăm aici este că această ieşitură are o lungime de aproape optsprezece metri. Grybul măsoară, de la coadă la cap, aproximativ nouă metri, nu-i aşa ?

— Da.

— Bun ; va avea destul loc să vină pînă aici şi să facă cîţiva paşi ; şi-apoi, peştera e destul de mare ca să ne putem strecura pe lîngă el, după ce va muri.

— După ce va muri ! repetă ea suspinînd încetişor. Cred c-ai înnebunit de-a binelea !

Jamieson nu-i dădu atenţie. Vîrî cu grijă mînerul cuţitului în crăpătura din stîncă. Cercetă locul.

— Hm, pare destul de solid. Dar va trebui să ne asigurăm de asta.

— Grăbește-te ! exclamă Barbara. Va trebui să coborîm la următorul nivel. S-ar putea ca acolo, jos, să existe o legătură cu altă peșteră.

— Nu există ! Am coborît să cercetez locul în timp ce dormeai. Nu mai sînt decît două nivele în afară de ăsta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, va apărea dintr-o clipă în alta.

— Nici nu-mi trebuie mai mult, replică Jamieson, străduindu-se să-și liniștească zbuciumul inimii, respirația sacadată. Vreau să sparg straturile astea de stîncă de lîngă lama cuțitului, ca să-l fixez bine.

Și Jamieson se apucă să spargă, în timp ce ea țopăia cu frenezie de pe un picior pe celălalt, cuprinsă de panică, iar zgomotul de deasupra devenise un vacarm și se apropiase într-atît, încît te asurzea. Continua să spargă, în vreme ce nervii îi vibrau din pricina mîorlăitului îngrozitor produs de animalul nesățios.

Gîfîind din pricina efortului, azvîrli cît colo bucata de stîncă cu care lovise în perete și apoi coborîră amîndoi grăbiți la următorul nivel, tocmai cînd se iviră doi ochi mari, strălucitori, care-i urmăriră cu privirea. Lumina focului relevă conturul vag al unei guri mari, întunecate, cu colți și unei limbi groase, răsucite. Apoi văzură solzii monstrului lucind, cînd acesta căzu drept în foc.

Jamieson nu mai văzu nimic. Își părăsi poziția și coborî grăbit încă vreo cinci-șase metri pînă ajunse la capăt. Zăcu acolo cîteva minute, prea amețit ca să realizeze că rîcîitul de deasupra încetase. În locul lui, se auzi un geamăt de durere și un zgomot ca de supt.

— Ce naiba ? exclamă femeia uluită.

— Așteaptă ! șopti Jamieson încordat.

Să fi tot așteptat vreo cinci, zece minute — jumătate de oră. Zgomotul ca de supt de deasupra devenea din ce în ce mai slab. Un horcăit îl însoți, apoi gemetele conteniră. O dată se mai auzi un geamăt înfundat, răgușit, de agonie.

— Ajută-mă să mă ridic, şopti Jamieson. Vreau să văd cît e de aproape de moarte.

— Ascultă, se răsti ea, ori tu ai înnebunit, ori eu sînt pe cale să-mi pierd minţile. Pentru numele lui Dumnezeu, ce face animalul ?

— A adulmecat sîngele de pe cuţit, răspunse Jamieson, şi a început să-l lingă. Lingîndu-l, lama cuţitului i-a tăiat limba în fîşii, aducîndu-l într-o stare de frenezie, căci cu cît lingea mai tare, cu atît gura i se umplea de propriul lui sînge. Ai zis că-i place sîngele. În ultima jumătate de oră şi-a înghiţit propriul sînge. Un procedeu elementar, folosit pe multe planete.

— Bănuiesc, rosti Barbara Whitman după o pauză, pe un ton ciudat, că acum nimic nu ne mai împiedică să ne întoarcem la Cinci Oraşe.

Jamieson îşi încordă privirea şi se uită cu ochii întredeschişi la silueta ei, ce se contura vag în întuneric.

— Nimic... în afară de tine !

Urcară în tăcere pînă la locul unde grybul zăcea mort. Jamieson simţea că Barbara îl urmărea cu privirea, pe cînd scoase binişor cuţitul de unde-l fixase în stîncă. Apoi, dintr-o dată, ea i se adresă pe un ton aspru :

— Dă-mi-l !

Jamieson ezită, apoi îi întinse cuţitul. Afară, zorii le dădură bineţe ; o dimineaţă posomorită, totuşi îmbietoare. Soarele se înălţase pe cer, mult deasupra orizontului ; mai era ceva pe cer : o minge roşie, imensă de foc, ce cobora spre apus. Era planeta Carson.

Cerul, lumea acestei Luni, era mai luminos, mai strălucitor, nici stîncile nu mai păreau atît de înţepenite, de sumbre. Bătea un vînt puternic, care aducea un plus de vitalitate. Dimineaţa părea de bun augur, după noaptea aceea întunecată, ca şi cum ar fi reînviat speranţa.

„Speranţă deşartă", îşi zise Jamieson. „Providenţa m-a salvat de implacabilul simţ al datoriei nutrit de o femeie cinstită. Va ataca în curînd."

Totuşi, atacul, atunci cînd se produse, îi întrecu aşteptările. Surprise cu coada ochiului mişcarea fulgerătoare a cuţitului şi sări în lături. Îl uimi forţa tinerei femei. Cuţitul se înfipse în materialul rezistent al mînecii costumului său încălzit electric, făcu o tăietură de treizeci de centimetri în ţesătura solidă, cu fire metalice, şi, în clipa următoare, Jamieson se balansa pe marginea unei stînci.

— Femeie smintită ! exclamă el respirînd cu greutate. Nu-ţi dai seama ce faci !

— Ba încă cum ! replică ea gîfîind. Trebuie să te omor, şi-am de gînd s-o fac în ciuda talentului tău oratoric. Nimeni nu te întrece la vorbă, dar acum ai să mori.

Ea înaintă, cu cuţitul îndreptat spre el, iar el o lăsă să se apropie. Exista un mod de a dezarma o persoană care ataca cu un cuţit, cu condiţia ca agresorul să nu cunoască metoda. Se îndrepta spre el tăcută ; cu mîna liberă se prinse de Jamieson, iar lui atîta-i trebui ! Nu era decît o amatoare, care nu ştia că cuţitarii nu încercau să-şi ţintuiască victima în loc înainte de a lovi. Jamieson înşfăcă mîna care lovea, o prinse cu putere şi o împinse în lături. Ea se izbi de el, propulsată de propria-i inerţie ca şi de smucitură, căzu şi se rostogoliră amîndoi. În ultima clipă, Jamieson îşi adună toate puterile ca să pareze şocul, iar pe ea o lăsă să se învîrte ca un titirez.

Femeia se luptă cu disperare să-şi menţină echilibrul. Dar solul acela dur era neiertător. Jamieson făcu un salt şi o prinse chiar cînd începuse să se rostogolească înspre un colţ de stîncă ieşit în afară. O prinse, o susţinu şi-i luă cuţitul între degetele înţepenite.

Îşi ridică privirea spre el, iar ochii ei se umeziră, dintr-o dată, de lacrimi. Jamieson constată, uşurat, că aparenţa dură dispăruse şi că redevenise o femeie obişnuită, nu un agent de distrugere. Pe pămînt, atît de îndepărtat acum, avea şi el o soţie, o femeie în toată puterea cuvîntului, aşa că dintr-o bogată experienţă personală ştia că ea cedase şi că de-acum înainte n-avea să întîmpine greutăţi decît

din partea planetei neprimitoare, nu şi din partea tovarăşei sale de drum.

Toată dimineaţa, Jamieson cercetă cerul. Ea nu aştepta nici un ajutor, în schimb el da. Înspre „vest", planeta Carson era parcă înghiţită de orizontul albastru, întunecat al Lunei sale, un ciclu secular care se repeta. Vîntul puternic încetă şi se aşternu tăcerea peste tărîmul acela sălbatic şi straniu.

Pe la prînz, zări ceea ce aşteptase toată dimineaţa : un punct ce se mişca pe cer. Se apropia din ce în ce mai mult şi prindea conturul unei nave spaţiale de mici proporţii.

Coborî rotindu-se în cercuri, iar el constată uşurat — după cum anticipase, de altfel — că aparţinea propriei sale nave de război. Se deschise o trapă. Un membru al echipajului aruncă o privire în jos.

— V-am căutat toată noaptea, domnule. Nu v-aţi gîndit, desigur, să luaţi cu dumneavoastră echipament de detecţie.

— Am avut un accident nefericit, replică Jamieson liniştit.

— Ne-aţi spus că vă îndreptaţi spre minele de uraniu — dar ele se află în direcţie opusă.

— Totu-i în regulă, mulţumesc, zise Jamieson evaziv.

Cîteva minute mai tîrziu, zburau spre siguranţa şi binefacerile civilizaţiei.

La bordul navei, Jamieson cugetă intens dacă să ia sau nu măsuri represive în urma atentatului asupra vieţii sale. Două aspecte erau importante. Oamenii aceia erau prea furioşi ca să înţeleagă că e vorba de iertare. Ar interpreta-o drept frică. Şi erau prea porniţi ca să accepte că pedcapsa era justificată.

Luă hotărîrea să nu acţioneze în nici un fel. Să nu se plîngă. Să nu acuze. Să privească totul ca pe o altă experienţă personală, nimic altceva. Persoanelor cu raţiune din Conducerea planetei Pămînt le venea greu să înţeleagă că, uneori, duşmanii nu

erau rulii, ci alți oameni. Era o slăbiciune a Omului, care nu-și găsea justificare. Grupuri întregi de oameni, sau indivizi aparte coboară sub limitele necesare de curaj și bun simț — poate că într-o zi, o curte de justiție super-umană va inventa o pedeapsă adecvată. În acea zi îndepărtată, acuzatul va fi chemat în instanță, iar capetele de acuzare vor fi : autocompătimirea, nemulțumirea exagerată, incapacitatea de a-și recunoaște vinovăția, lipsa de modestie, neputința de a trăi la nivelul însușirilor umane.

Barbara Whitman, deși deconcertată, își dăduse seama de o parte din acest adevăr. Și rămăsese alături de el, asumîndu-și toate riscurile. Era însă o soluție nesigură la o problemă care se putea ivi numai într-o societate cu indivizi înfrînți.

Uneori, ca în cazul de față, Jamieson realiza cît de mare era numărul persoanelor cu caracter slab într-un univers amenințat de inamicul nemilos : rulii.

În drum spre Pămînt, Jamieson transmise un mesaj, interesîndu-se de comandantul McLennan, dacă aterizase cu bine împreună cu captivii lui, femela-ezwal și puiul ei.

Prima oară, primi un răspuns scurt : „Navă cu viteză mică. Nu încă."

Al doilea răspuns veni după două săptămîni, numai cu o zi înainte ca nava super-rapidă, în care se afla Jamieson, să ajungă pe Pămînt, conform programului. Anunțul îl consternă : „După veștile primite acum cîteva ore, nava lui McLennan era cît pe-aci să se prăbușească, pierzînd controlul, în nordul Canadei. Foarte probabil ca cei doi ezwali să fi murit în urma accidentului. Nici o altă veste despre membrii echipajului".

— Doamne Dumnezeule ! exclamă Jamieson speriat. Mesajul îi alunecă din mînă, pluti în aer și căzu pe podea.

VIII

Chipul întunecat al comandantului McLennan se întoarse spre cei doi ofițeri :

— Am pierdut controlul de tot ! Nava va atinge Pămîntul în cincisprezece minute, undeva, în golful Alaska, probabil înspre apus, unde se află peninsula.

Își îndreptă umerii.

— Nu-i nimic de făcut, continuă el mai calm. Am verificat nava pentru eventuale avarii în măsura în care lucrul acesta e omenește posibil în spațiu, dar n-am descoperit nimic. Vocea i se înăspri. Carling, îmbarcă oamenii în navele de salvare, apoi ia legătura cu Baza Militară Aleutină. Spune-le că avem doi ezwali la bord, care s-ar putea să supraviețuiască în urma prăbușirii. Cred că nu va fi o cădere liberă. Antigravitația care a mai rămas va împiedica acest lucru, deși sursa principală de energie a încetat să funcționeze. Înseamnă că vor trebui să depisteze nava cu toate aparatele radar de care dispun, ca să afle poziția exactă unde ne vom prăbuși și să ne-o comunice degrabă. Dacă monștrii aceia scapă, cine știe cîți oameni vor omorî. Ai înțeles ?

— Da, domnule. Carling plecă grăbit.

— O clipă ! strigă McLennan. Fii atent — e foarte important — nu vă atingeți de ezwali decît dacă scapă. Misiunea noastră principală a fost să-i aducem aici, guvernul îi vrea în viață, pe cît posibil. Să nu intre nimeni în nava naufragiată pînă n-ajung eu. Asta-i tot, Brenson !

Ofițerul mai tînăr, alb la față, luă poziția de drepți :

— Da, domnule !

— Ia doi oameni și vezi dacă fiecare trapă suplimentară de deasupra celei principale este închisă și asigurată. Asta i-ar putea ține în loc pe ezwali, în caz că li se deschide cușca. Dacă supraviețuiesc, vor fi măcar amețiți în urma căzăturii. La treabă, și să fiți la navele de salvare în cinci minute — nu mai mult !

Brenson se făcu și mai alb la față.

— Da, domnule, spuse el din nou şi apoi plecă.

McLennan avea lucruri importante de făcut, documente valoroase de salvat. Dar timp nu mai-era. Pe cînd se apropia de baza navelor de salvare, aerul şuiera din ce în ce mai tare în fuzelajul exterior. Carling îl salută agitat.

— Toţi sînt la bordul navelor de salvare, domnule, în afară de Brenson.

— Fir-ar el să fie ! Ce-o fi făcînd acolo jos ? Şi cei care-l însoţesc ?

— Se pare că s-a dus singur, domnule. Ceilalţi sînt aici toţi.

— Sigur ? Ce naiba... Trimite pe cineva după el ! Adică, lasă ! Mă duc eu.

— Iertaţi-mă, domnule ! Lui Carling i se citea spaima pe chip. Nu mai e timp ! Dacă nu ieşim în următoarele două minute, nava se poate dezagrega din cauza forţei de frecare. De altfel, e ceva ce n-aţi ştiut despre Brenson. Mi-e teamă că nu era cel mai indicat să fie trimis jos.

McLennan făcu ochii mari :

— De ce ? Ce se întîmplă cu Brenson ?

— Fratele lui mai mare, răspunse Carling, a făcut parte din Garda Colonială, amplasată pe planeta Carson, iar ezwalii l-au sfîşiat în bucăţele.

Deasupra capului puiului de ezwal răsună mîrîitul puternic al mamei sale ; apoi, ca îi trimise un gînd imperativ şi limpede ca cristalul : „Cuibăreşte-te sub mine, să fii în siguranţă ! Bipedul vine să ne omoare !"

Puiul sări cu iuţeala fulgerului din colţul lui, o monstruozitate albastră de două sute şi ceva de kilograme. Labele cu gheare ascuţite ca briciul răsunară metalic pe podeaua de oţel, iar în clipa următoare se afla în întunecimea de sub trupul uriaş al mamei sale, cuibărindu-se în cavitatea pe care ca i-o făcuse în carnea moale. Se prinse strașnic cu mîinile de pielea ei flexibilă, incredibil de rezistentă, în aşa fel încît oricît de violente ar fi fost mişcările ei, el să fie în siguranţă, aşezat comod între cutele pe care le făceau muşchii burţii.

El a transmise din nou un gînd : „Adu-ţi aminte de ce ţi-am spus. Singura speranţă a rasei noastre este ca oamenii să ne considere animale iraţionale. Dacă bănuiesc cumva că sîntem de fapt fiinţe inteligente, sîntem pierduţi. Unul dintre ei ştie deja. Dacă ştirea asta se împrăştie, rasa noastră moare !“

Urmă un alt gînd : „Ia aminte, cea mai mare slăbiciune a ta e tinereţea. Iubeşti prea mult viaţa. Trebuie să accepţi moartea, dacă va fi vreodată cazul să fii de folos rasei tale sacrificîndu-te.“

Gîndurile i se domoliră. Se linişti. Puiul se puse la pîndă împreună cu mama lui, agăţîndu-se cu mintea de mintea ei, aşa cum se agăţase cu trupul de trupul ei. Văzu gratiile groase de oţel ale cuştii ; şi, pe jumătate ascunsă de grosimea lor de un metru, silueta unui om. Receptă *gîndurile* omului.

„Monştri afurisiţi ! Nu veţi mai avea ocazia să mai omoriţi vreo fiinţă umană !“ Mîna omului se mişcă. Zări o licărire metalică, cînd omul vîrî o armă printre gratiile cuştii. Arma scuipă un foc alburiu. Pentru o clipă, contactul mental cu mama lui se şterse. Auzi un muget întretăiat şi simţi miros de carne arsă. Nu încăpea îndoială : ea se afla la discreţia armei neîndurătoare îndreptate asupră-i dintre barele cuştii.

Focul conteni. Vălul ce se aşternuse asupra minţii mamei sale, dispăru acum. Puiul văzu că arma şi omul se retraseră din faţa pericolului imînent al acelor labe puternice.

— Fir-ai să fii ! izbucni omul. Nu-i nimic, încerc pe partea astălaltă.

Păsemne că durerea fusese cumplită, dar lui nu i se transmise nimic pe cale mentală. Gîndurile mamei sale rămăseseră ostile, iar ea nu statuse în loc nici o clipă. Se încovoia, fugea de colo-colo pe neaşteptate, se răsucea, se rostogolea, se tîra ca şarpele, luptînd să rămînă în viaţă, în spaţiul îngust al cuştii. Dar întotdeauna, în pofida disperării, o parte a minţii ei rămăsese neatinsă, nevătămată. Focul mistuitor o urmărea, uneori greşind ţinta, dar alteori atingîn-

c-o în plin, atît de des, încît pînă la urmă trebui să admită că sfîrşitu-i era aproape. Acest gînd fu însoţit de altul : puiul înţelese că mama lui intenţiona să menţină arma de partea cealaltă a gratiilor, obligînd-o să-i urmărească mişcările frenetice. Urmărind-o, fascicolul de raze al armei arsese din loc în loc gratiile groase de oţel, topindu-le.

Acum, printre şuierăturile armei, se distingea un sunet nou, ciudat, ca un suspin continuu, pătrunzător. Părea să vină de afară şi se auzea din ce în ce mai tare, mai acut.

„Dumnezeule mare !" gîndea omul. „Nu mai moare odată afurisitul ăsta de animal ? Trebuie să ies de-aici — ne-am prăbuşit ! Unde o fi blestematul de pui ? Cred că e..." Gîndul se întrerupse de uimire, căci un corp de vreo trei sute de kilograme, cu muşchii de oţel, se izbi cu forţa unui berbec de gratiile slăbite ale cuşcii. Puiul îşi încorda şi el muşchii să opună rezistenţă zidului de muşchi ce-l încercuia — şi supravieţui. Auzi şi simţi cum gratiile de metal se îndoiau şi se rupeau, în locurile unde focul armei le slăbise rezistenţa.

Se auzi un ţipăt înfundat şi zări silueta omului, care rămăsese acolo ; gratiile nu-i mai despărţeau, chipul omului luă o expresie de spaimă prostească. Arma îi căzu din mîna fără vlagă şi, cînd căzu zăngănind pe podea, el se întoarse şi o rupse la fugă, îndreptîndu-se spre cea mai apropiată scară. Cînd ajunse la picioarele scării, era cît pe-aci să cadă în genunchi ; începu să urce cu greu, tremurînd din toate mădularele aproape incontrolabil.

Apoi, puiul simţi greutatea trupului mamei sale, care-l apăsa acum, nemaifiind încordat. Din două salturi, ea acoperi distanţa pînă la scara dintre cele două punţi, astfel încît omul părea să se apropie vertiginos de ei. Se auzi un alt ţipăt ; de data asta scurtat de o singură lovitură de labă necruţătoare ; apoi, tăcere. Şi totul se cufundă în întuneric.

Întuneric ! Cînd trupul uriaş îl învălui, lăsîndu-se greu deasupra lui, înţelese semnificaţia acelui întuneric şi avu sentimentul chinuitor al unei pierderi

iremediabile. Pe puiul de ezval, moartea mamei sale îl afecta cu atît mai mult cu cît pierdea protecția acelui trup puternic și avantajul sprijinului unei minți echilibrate și mîndre. Aceste două aspecte le considera ca aparținîndu-i pentru totdeauna, iar acum, pentru prima oară, începu să priceapă cît de mult depindese de ele, mai ales în captivitate. Rămăsese îngrozitor de singur și viața-i devenise insuportabilă. Își dorea să moară. Totuși, ghemuit, în apatie, aproape sufocat de greutatea trupului inert al mamei sale, își dădu seama cu tristețe de două lucruri. Primul : o senzație amețitoare de eliberare și o slăbire a greutății care-l apăsa. Al doilea : suspinul pe care-l auzise mai devreme sporise în intensitate, atingînd proporțiile unui șuierat amplu. Nava cădea — o cădere din ce în ce mai liberă !

Instinctul de conservare, cît și acea revelație bruscă, îl îndemnă să lupte ca să se elibereze de greutatea apăsătoare. Șuieratul se auzea acum mai tare și mai pătrunzător. Senzația de cădere devenea din ce în ce mai chinuitoare, ca și cînd puntea de sub el urma să fie smulsă cu totul în orice moment. Puntea era metalică și rece ; tînjea după sanctuarul de care avusese parte : pîntecele mamei sale.

Făcu atunci un salt să ajungă pe spinarea ei lată, simțind nevoia contactului cu trupul ei și nevoia de a se cuibări pe moale. Dar, sări prea sus, neținînd cont de greutatea lui redusă, și se rostogoli cu stîngăcie într-o parte. Aerul de-afară șuiera acum în fuzelaj. Buimac, prinse a se cățăra de pe partea laterală a trupului fără viață al mamei sale pe spinarea ei lată, cînd orice senzație încetă, din pricina puternicei zdruncinături a prăbușirii.

IX

Prima senzație după ce-și reveni în fire fu aceea de durere. Durerea pe care o simțea în fiecare oscior se transmise pînă la creieru-i tulburat ; fiecare mușchi era mărturia încordării nemiloase și a lovi-

turilor primite. Își dorea să revină la starea de inconștiență, dar mai era ceva care nu-l lăsa. Gîndurile ! O învălmășeală de gînduri stranii, transmise de mințile mai multor oameni. *Primejdie !*

Ridicindu-se, văzu că zăcuse pe pardoseala rece de metal. Părea că alunecase sau se rostogolise jos de pe spinarea mamei sale, după ce carnea ei elastică absorbise mare parte din forța șocului, salvîndu-i viața. Deasupra lui, nava se despicase în două, lăsînd să se întrevadă un cer întunecos, iar pe lîngă fisură mai erau vreo jumătate de duzină de spărturi. Prin ele sufla un aer rece, iar dincolo de el se zărea pămîntul de o albeață stranie. Pe fondul acela alb, se mișcau încoace și-ncolo siluete întunecate. Cum privea în sus, văzu un fascicol de lumină pătrunzînd printr-una din breșe și cercetînd puntea ; trecu aproape de el și se fixă pe trupul masiv al mamei sale. Cu o mișcare spasmodică, evitînd fascicolul luminos, se refugie sub trupul ei, între cutele pîntecelui, și rămase acolo tremurînd tot.

Încăperea răsună de strigăte, care ricoșară de pereții etanșeizați deformați acum, denaturîndu-se. Nu că ar fi însemnat ceva pentru ezval, dar gîndurile dindărătul strigătelor erau limpezi, iar mintea omului care le formulă îi aduse alinare.

— Totu-i în regulă, domnule comandant. A murit !

Urmă un zgomot ciudat, un tîrșiit, apoi răsunară pe puntea de metal pașii mai multor perechi de picioare.

— Cum adică, *a* murit ? replică o minte diferită, foarte calculată. A murit cel mare, nu ? Dă-mi reflectorul !

— Credeți că cel mic a putut...?

— Nu garantez nimic. Și nu e chiar așa de mic. Cîntărește vreo două sute treizeci de kilograme ; aș prefera un tigru bengalez. Mai multe fascicole de lumină cercetau acum încăperea în lung și-n lat. Sper să nu fi ieșit de-aici deja. Sînt o mulțime de locuri... Carling ! Ia douăzeci de oameni, du-te repede în partea cealaltă și luminează breșa cea mai

mare. Nu uita să cercetezi zăpada de urme, înainte de a călca voi pe ea. Ce s-a-ntîmplat, Daniels ?

Creierul omului emise o senzaţie de groază şi repulsie.

— E... e Brenson, domnule, sau ce-a mai rămas din el. Acolo, lîngă scară.

Emoţia omului se transmise numaidecît şi celorlalţi, în proporţii diferite. Urmă o încordare mentală şi o furie crescîndă, înverşunată, care-l făcu pe ezwal să se chircească mai bine în ascunzişul lui.

„Fir-ar să fie !" veni un gînd exploziv. „A fost o neghiobie, desigur, dar... Ascultă ! După cum arată animalul, nu numai şocul prăbuşirii i-a venit de hac. Blana-i e arsă pe jumătate ! Şi uită-te la gratii." Urmară supoziţii foarte aproape de adevăr, în legătură cu ceea ce se întîmplase, apoi : „Sigur că dacă puiul a fost prins sub ea", încheie comandantul McLennan, „a fost strivit. Pe de altă parte... Parker !"

„*Da, domnule !*" Curios, gîndul de răspuns nu veni direct ; ezwalul îl percepu numai după ce mintea comandantului îl înregistră. Deci, cel care-l trimisese se afla mai departe şi îl comunica mecanic. Ezwalul ştia că acest lucru era posibil.

„Adu-ţi nava de salvare chiar deasupra crăpăturii principale din fuzelaj. Aruncă o fringhie cu laţ şi prinde piciorul animalului. Carling, ai descoperit urme în jurul navei ?"

„Nu, domnule."

„Înseamnă că există posibilitatea să fie încă sub trupul maică-si, viu sau mort. Aşază-ţi oameni la fiecare spărtură de pe partea asta. Fixează fascicolul luminos acolo unde al nostru nu a pătruns. Fiţi cu ochii în patru ! Dacă iese, trageţi repede şi omoriţi-l !

Ezwalul se ascunse în culcuşul lui. Nasul lui adulmecă un curent de aer şi se contractă, simţind mirosul de carne arsă al trupului mamei sale. Îşi aminti de focurile de armă şi de agonia ei şi nervii îi vibrară dureros.

Lăsă frica la o parte şi cugetă la ce posibilităţi avea. Deslușise în minţile lor imagini de tufişuri şi copaci. Asta însemna ascunzişuri. Mai deslușise însă şi o lumină strălucitoare, legată cumva de o umezeală rece, vîscoasă, care împiedica mişcarea picioarelor şi care i-ar fi încetinit deplasarea, dacă, prin cine ştie ce miracol, ar fi ajuns atît de departe. Dar acolo era întuneric : asta îi putea fi de folos.

Apoi, dînd cu grijă la o parte o cută a pîntecelui mamei sale atît cît să vadă afară, îşi pierdu nădejdea ; solul din afara navei părea foarte îndepărtat. O lumină alburie, orbitoare scălda interiorul calei, iar în dreptul breşelor aşteptau oameni încordaţi, cu arme în mînă. Locul era o capcană mortală, fără speranţă de scăpare, din pricina celor cincizeci de oameni înarmaţi şi neclintiţi. Puiul de ezwal se dădu încetişor înapoi, ca cei trei ochi în linie să nu-l trădeze cu strălucirea lor reflectată. Mama lui îl învăţase această măsură de precauţie, pe vremea cînd vînau stînd la pîndă, în pădurile întinse de pe planeta lor, acum neînchipuit de departe.

Deodată, pereţii de carne care-l protejau pe toate părţile prinseră a se mişca şi a se ridica ! Pentru moment, încremeni de uimire, crezînd că mama lui se trezea la viaţă ; apoi, cînd înţelese ce se întîmpla, îl cuprinse panica. *Ei* o întorceau pe o parte ! Paralizat de frică, aproape orbit de fascicolul de lumină din ce în ce mai puternic. Dar, curînd, se reduse şi, simultan, trupul masiv coborî din nou peste el, forţîndu-l să dea tot aerul afară. Se desfăcuse ceva, după toate aparenţele ; în timp ce ezwalul se lupta să-şi recapete respiraţia, receptă ordinele impacientate ale lui McLennan.

„Parker ! Mută-ţi nava mai în faţă şi adu laţul mai aproape de corp... Aşa-i mai bine ! Bun, mai încearcă o dată."

Din nou, trupul mamei sale, ascunzişul lui, începu să se ridice — din ce în ce mai sus. Micul ezwal se ghemui de frică, trăgînd cu greu aer în plămînii obosiţi. Oamenii aveau să distingă cît de curînd trupul lui de celălalt, mai mare. Apoi, va urma durerea

aceea îngrozitoare — același foc care pîrjolise trupul mamei sale, răpindu-i viața, dar multiplicat de multe ori.

Se înăspri la gîndul morții mamei sale și își aminti de sfatul ei cum să lupte împotriva fricii. Și ea se știa condamnată, dar se năpustise dincolo de gratii la asasin și-l ucisese cu ultimele-i puteri. De data asta, erau mai mulți oameni — demoralizant de mulți —, dar dispăruseră gratiile. Dacă se mișca repede...

Orice urmă de frică dispăruse acum, spulberată de intensitatea dorinței de a-și realiza planul. Curînd, trupul masiv care-l acoperise avea să-l elibereze. Trase adînc aer în piept și își propti labele dinapoi în locul unde carnea trupului inert era mai tare.

Acum ! Ezwalul zvîcni ca un arc, lansîndu-se chiar în mijlocul celui mai apropiat grup de oameni, la vreo treizeci de metri distanță. Un val de uimire și de panică venind de la mințile mai multor oameni îl năpădi cu forță aproape fizică. Fu urmat îndeaproape de o intenție criminală unanimă : *Omoriți-l ! Omoriți-l !* Armele îndreptate asupra lui de cei trei oameni din fața lui erau o mică parte din mulțimea care-l țintea în momentul acela ; degetele erau încordate pe trăgaci.

Pe jumătate orbit de lumină, nu văzu o crăpătură între două plăci deformate ale punții, pînă cînd un picior îi alunecă și pătrunse prin ea. Cu o reacție instinctivă uluitor de rapidă, se aruncă într-o parte ca să-și scoată piciorul fără să-și frîngă oasele. Dar se rostogoli prea departe și alunecă într-o gaură de trei metri, unde se prăbușise o porțiune din punte.

Această manevră neprevăzută îi salvase viața — pentru moment. Cînd atinse podeaua, deasupra lui răsună răpăitul simultan a unei duzini de arme. Într-o parte a găurii, descoperi o deschizătură neregulată, destul de mare ca să se poată strecura înăuntru. Ducea, probabil, la un nivel inferior, care deschidea — sau nu — accesul spre exterior. Se hotărî să n-o ia pe-acolo. S-ar putea ca nivelul acela să fie mai avariat decît acesta și putea să fie o capcană fatală.

Unii din oameni, care se aflau mai aproape de gaură, puteau ajunge în orice moment la marginea ei. Calculînd cu aproximaţie direcţia din care veneau ei, se încordă şi sări fără şovăială. Atinse marginile zimţate, ascuţite ale găurii şi ateriză în faţa primului om care se apropia. Îl ajunse. Omul căzu fulgerat, ca o popică lovită, împroşcînd totul cu sînge, iar arma i se descărcă în aer.

Ezwalul se avîntă fără ezitare spre cei doi oameni din faţa lui. Înceţaseră focul o vreme din cauza primului dintre ei, iar acum era prea tîrziu. Ezwalul îl izbi pe unul cu putere, frîngîndu-i oasele, iar celui de-al doilea îi zdrobi. în trecere, pieptul şi stomacul. Rezistînd impulsului de a se opri şi a le fărîma trupurile cu dinţii, ezwalul se îndreptă spre cea mai apropiată breşă în fuzelaj, la numai cinci-şase metri distanţă. În clipa următoare, trecu prin ea cu un salt şi o coti scurt. Aproape în acelaşi timp, o limbă de flăcări pătrunse prin breşă, luminînd împrejurimile acoperite de zăpadă.

Zăpadă ! Sentimentul ameţitor de triumf scăzu în intensitate cînd acea apariţie albă, stranie, rece şi pufoasă îi încetini paşii reducîndu-i viteza.

Un fascicol strălucitor de lumină ţîşni prin pereţii navei, în spatele lui, se roti pe suprafaţa albă şi-şi proiectă urma prelungă în faţa lui. Fascicolul acela lumină şi un bolovan la numai cîţiva paşi înaintea lui. Ezwalul se ascunse în întunericul de după bolovan. În spatele său, bolovanul fu izbit de focuri de armă. Se auzi un şuierat asurzitor şi bolovanul explodă în bucăţele. Focul îşi continuă traiectoria, ajungînd, cu incandescentă violenţă, deasupra lui, tocmai cînd plonjă într-un rîuleţ. Dar acolo, zăpada se adunase grămezi, pufoasă şi adîncă ; înainta cu greu, exasperant de încet. După cîţiva paşi, preferă să încerce drumul spre coasta stîncoasă de pe malul rîuleţului. alergînd de-a lungul ei, pe partea mai îndepărtată faţă de navă.

De două ori, se scufundă în apă, căci fasciculele de lumină cercetară coasta, dar nu-l descoperiră. Apoi, privind îndărăt, zări ceva ce făcu să-şi piardă

din nou speranțele abia înfiripate. Nava de salvare se îndrepta spre el, de-a lungul coastei, cu o viteză pe care n-o putea egala. Din partea ei interioară, jumătate de duzină de lumini se răspîndiră sub formă de evantai, acoperind o suprafață prea mare, din care nu se putea evada. Singurul adăpost posibil era un pîlc de copaci, prea îndepărtat însă ca să ajungă în timp util. Nava avea să apară deasupra lui dintr-o clipă într-alta.

În apropiere, văzu cîțiva bolovani strînși la un loc, pe jumătate îngropați în zăpadă ; cel mai aproape era la șase metri distanță. Adunîndu-și forțele, sări pînă la el, ca să nu lase urme în zăpada proaspătă. Atingînd pe bolovan, își redresă echilibrul și sări din nou, cu boltă, nimerind chiar în mijlocul grămezii de bolovani, cu picioarele trase sub el. Își vîrî capul în zăpadă, își îndoi spinarea flexibilă într-un arc forțat și încremeni în poziția aceea.

Nu văzu luminile navei, cînd trecu pe deasupra lui, dar gîndurile pe care le recepță de la urmăritorii lui nu dădeau de înțeles că l-ar fi detectat. Pilotul păstrase legătura cu comandantul navei naufragiate și o situație anterioară părea să se fi inversat acum. De data asta, ezwalul recepță direct gîndurile pilotului.

„Nu văd cum ar fi putut ajunge mai departe de-atît, domnule, dar nu-i nici urmă de ezwal."

„Ești sigur că n-a luat-o pe altă parte ?"

„Da, domnule. Zăpada e adîncă de ambele părți ale coastei. Nu putea să-și schimbe direcția, fără să lase urme. Și n-avea unde să se ascundă. O clipă ! Chiar în fața noastră e un pîlc de copaci — singurul de pe-aici. Nu știu dacă reflectoarele noastre pot lumina în adîncime, ca să..."

„Mai bine coboară și caută-l. Cu băgare de seamă, pentru numele lui Dumnezeu ! Am suferit destule pierderi pînă acum."

Ezwalul se relaxă din poziția incomodă, dar nu-și lăsă trupul în zăpadă. Zăpada se topea de căldura trupului său, pe o suprafață din ce în ce mai mare în jurul lui. Iar cele șase extremități, cufundate în

tot atîtea bălți de apă rece ca gheața îi amorțeau. În patria lui, cu climă tropicală, se găsea apă din belșug, dar temperatura oscila, de la călduț la arșiță. Tînărul animal tînjea după locurile acelea cu toată ființa lui.

Deodată, deveni mai atent. Oamenii se întorceau la nava lor.

„Nu e acolo, domnule. Am cercetat fiecare metru pătrat."

Urmă o pauză, apoi : „Bine, Parker. Mai învîrtiți-vă de cîteva ori deasupra zonei, să vedeți dacă e vreun loc bun de ascunzătoare. Între timp, luați legătura cu cealaltă navă de salvare. Acum trebuie să fie în drum spre bază. Spune-le ca, după ce duc răniții la spital, să ia cîinii de vînătoare și să-i aducă încoace. Superintendentul zice că ar putea aduce zece. Cu ajutorul lor, putem lua urma micului monstru, chiar dacă a lăsat urme sau nu. Îți garantez că ei o să dea de urma celor șase picioare !"

Ezwalul urmări încordat cum nava de salvare se ridica de la sol, și se deplasa spre stînga, luînd înălțime. După ce se îndepărtară suficient de mult, făcu un salt înapoi pe coasta stîncoasă, alergă de-a lungul ei pînă cînd putu, cu un salt, să ajungă la pîlcul de copaci, unde se adăposti sub crengile aplecate. Acolo va fi în siguranță pînă ce nava de cercetare avea să părăsească zona.

Cinci minute mai tîrziu, se oprea pe marginea unei văi largi, șerpuitoare, ce se pierdea undeva, departe. Aici găsi copaci mai mulți și mai sălbatici, mai multe crăpături în solul acoperit de zăpadă, care lucea în noaptea aceea înstelată, dar fără Lună. Spre stînga lui, cerul se aprinse ușor de o lumină stranie, care parcă pulsa. Putea să nu însemne nimic în această lume ciudată, dar tot atît de bine, putea să fie mărturia unei așezări omenești. Trebuia să evite direcția aceea.

Se îndepărtă de gura văii și porni să coboare în vale, cu pas iute, susținut. Aici, zăpada se bătătorise și constată că putea să înainteze fără să lase urme adînci, mai ales dacă ocolea mormanele de zăpadă.

Astfel, oamenilor le va fi imposibil să-l urmărească de sus, sau, cel puțin, vor trebui să încetinească viteza după cea a ciinilor. Nu avea o imagine clară de cum arătau ciinii, dar înțelese că erau mai mici decît oamenii și mai puțin inteligenți, dar cu un simț olfactiv la fel de dezvoltat ca al lui.

X

Zorii cenușii cuprindeau încetișor dealurile înzăpezite, acoperite cu copaci, înainte ca ezwalul să se oprească să-și tragă sufletul. Pentru asta, își alese un locșor retras, sub o stîncă proeminentă, departe de zăpadă și ferit de vîntul năprasnic. În timpul orelor nesfîrșite ale nopții, luptase împotriva frigului neobișnuit alergînd încontinuu, iar minunata mașinărie a trupului său transmisese căldură la extremități. Acum, se ghemui cu picioarele sub el și încălzi suprafața din peretele de stîncă pe care ședea, ca să se simtă bine și să aținpească nițel.

Ceva mai tîrziu, un gînd timid îi parveni, în parte frică, în parte curiozitate, dar în cea mai mare măsură, neghiobie. Pentru moment, în starea aceea de semi-trezie, părea că e propria lui conștiință.

Respinse aceste caracteristici numaidecît ; categoric, nu i se potriveau. Ezwalul deschise ochii uimit, cînd înțelese că era vorba de o interferență mentală străină.

O căprioară păștea pe niște smocuri răzlețe de iarbă maronie, pe care le descoperise pe un povîrniș, nu departe de acolo. Își rotea întruna ochii, întorcîndu-și capul ; iar gîndirea ei rămase același amestec anost de senzație de foame și atenție la pericole.

Hrană ? Ezwalul studia făptura aceea cu priviri pofticioase, evaluîndu-și șansele de a captura prada. Îi despărțea zăpada bogată, de adîncimi și densitate diferită ; trebuia să-și ia elan pentru atac de la început. Își trase picioarele sub el, își înfipse bine mai

întîi un picior, apoi altul în pămîntul tare şi se încordă pentru atac.

Carnea era comestibilă : atîta tot. Înghiţea repede, ca gustul ei să nu-i rămînă în gură. De cîteva ori, îşi vîri botul într-un noian de zăpadă, lăsînd acea umezeală rece să-i îndepărteze gustul de sînge din gură, şi gustul dispăru. Îşi curăţa astfel gura de gustul neplăcut, cînd un zgomot tulbură liniştea din jur.

Un lătrat !

Sunetul se auzea de departe, dar percepu vag un gînd care îl însoţea : un gînd uman, o voinţă umană. Ezwalul se înfioră cînd îşi dădu seama că zgomotul venea de la copoi şi că aceea era o vînătoare — pentru el !

Sări pe o stîncă să vadă mai bine. Se ridică pe labele dinapoi şi-şi întinse gîtul. De la înălţimea aceea, zări urmele picioarelor lui departe, în valea pe care o străbătuse cu o seară înainte. Drumul pe care-l parcursese se imprimase pe zăpadă ; nu se puteau înşela — prea clar, prea uşor de urmat. Îşi pierdu încrederea ; tocmai vroia să sară jos de pe stîncă şi să se îndepărteze, cînd văzu o umbră care se mişca iute pe deasupra zăpezii.

Ezwalul încremeni. O clipă mai tîrziu, o navă trecu la mai puţin de un sfert de milă la dreapta lui şi ateriză în vale, la depărtare de o milă, lîngă urma lăsată de el. Apăru o deschizătură în navă. Prin ea, ţîşniră afară cinci ciini. Se împrăştiară rapid în toate direcţiile ; iar nerăbdarea şi-o exprimau clar prin lătrături agitate. Pe cînd îi urmărea cu privirea, unul dintre ei îi găsi urma şi lătră prelung. O clipă mai tîrziu, ceilalţi ciini se îndreptau spre el prin zăpadă.

Primul impuls fu să fugă cît mai departe de pericol. În schimb, după ce trecu senzaţia de frică, o porni pe coasta stîncoasă înspre munţii înalţi, îndepărtîndu-se de soarele ce răsărea. Înaintarea nu era uşoară. În locurile unde nu era acoperit de zăpadă, pămîntul era tare ; cum păşea poticnindu-se — cînd alergînd, cînd încetinindu-şi paşii, cînd

sărind cu grijă peste o crevasă primejdioasă —, avu senzația neplăcută că acei cîini de vînătoare veneau drept pe urmele lui. Sau că, în orice moment, stăpînii lor vor ajunge cu nava deasupra capului său și vor trage în el de la această înălțime periculoasă. Cu ochii minții, văzu o a doua navă care lua alți cîini, de departe, de unde începeau urmele, și îi aduse mai aproape.

Deodată, se întoarse și o porni repede în jos, pe panta abruptă. Curînd, își schimbă din nou direcția, traversă o vale îngustă spre o coastă stîncoasă mai îndepărtată, evitînd intenționat calea cea mai ușoară și ascunzîndu-și urmele pașilor, de cîte ori era posibil. Cu toate astea, nu-și făcu un scop din a-și ascunde urmele. Uneori, lătratul cîinilor se stingea în depărtare, sau se pierdea în văile acoperite de zăpadă. Dar, zgomotul revenea mereu. Și, de fiecare dată, simțea imboldul de a-și supune trupul ostenit la un nou efort. Cînd, în sfîrșit, soarele roșietic începu să coboare între două vîrfuri rîpoase de munte undeva, departe, și începu să se întunece, ezwalul își dădu seama, obosit, că scăpase cu bine în ziua aceea.

Își făcuse planul. Cu salturi mari și depunînd toate eforturile, trecu de un șir de dealuri, în unghi drept față de drumul pe care trebuia să-l urmeze și, la o distanță de cîteva sute de metri, se întoarse pe drumul pe care mersese tot timpul.

Acum, de pe o ridicătură acoperită cu tufișuri, unde se afla în relativă siguranță, privi în jos, în vale, la cele două nave așezate una lîngă cealaltă. Siluete mărunte mișunau de colo-colo prin zăpadă și, într-o parte, la adăpostul unei rîpe, oamenii hrăneau cîinii. Vînătorii păreau să se pregătească să înnopteze acolo. Ezwalul nu mai zăbovi ca să se asigure. Cum umbrele apropiatei nopți se întindeau din ce în ce mai mult peste pămîntul alburiu, el o porni înspre munte. A trebuit să se rotească mult ; vîntul asfințitului era imprevizibil. Și astfel, căutînd să înainteze în direcția vîntului, ajunse în vîrful rîpei.

Privi cu ochi strălucitori, din poziția lui avantajoasă, jos, la zece ciini. Erau legați grămadă, iar unii dintre ei adormiseră deja în zăpadă. Un miros respingător, străin venea dinspre ei ; presupuse că, în haită, erau periculoși. Dar dacă reușea să-i omoare, oamenii ar fi fost nevoiți să aducă alții. Ar putea avea timp să se piardă în întinderea aceea vastă de păduri și munți.

Va trebui însă să atace repede și mortal. Oamenii puteau coborî în orice moment din nave și puteau veni spre el cu armele lor irezistibile.

Acest gînd îl făcu să coboare în goană panta, mai repede chiar decît zăpada pe care o dislocase.

Primul ciine îl văzu. Îi percepu gîndul uimit, pe cînd alerga pe pantă în jos, auzi lătratul lui ascuțit, de avertizare, și simți cum ciinelui i se înlănțuică mintea cînd îl zdrobi dintr-o lovitură. Se răsuci ; botul îi rămase chiar în calea ciinelui care îi sărea în gîtlej. Dinți care puteau cresta metalul mușcară fără milă, pătrunzînd adînc. Gura i se umplu de sînge, înțepător, neplăcut la gust. Îl scuipă afară cu un mîrîit, cînd opt ciini ce urlau din toți bojocii săriră la el. Pe primul îl întîmpină cu labele din față ridicate.

Fălcile crunte se năpustiră să ciopîrțească brațul albastru-închis care se repezea spre ei, dornice să-l sfîșie în bucățele. Dar, cum era iute în mișcări, ezwalul evită dinții întinși spre el și îl prinse de grumaz. Apoi, gheare ca oțelul se înfipseră în spinare, iar ciinele fu azvîrlit cît colo, ca un glonț, trăgîndu-și lanțul. Lanțul se rupse în urma izbiturii, iar ciinele căzu pe zăpadă și acolo rămase. Avea grumazul frînt. Ezwalul se ridică din nou pe labele dinapoi să cerceteze cum îi putea ataca pe ceilalți — și se opri. Ciinii fugeau de lîngă el ; percepu gîndurile lor ce exprimau teamă. Fuseseră învinși și erau înspăimîntați.

Se opri să se convingă. Oamenii strigau, aprindeau lumini. El încă mai explora gîndurile și sentimentele ciinilor. În sfîrșit, se convinse. Îi speriase.

Această haită încetase să mai prezinte un pericol pentru el. Nimic nu-i mai putea determina să-l urmărească.

Ezwalul se întoarse şi o porni în fugă, un proiector îi lumină dintr-o dată faţa, luîndu-l prin surprindere şi făcîndu-l să fugă speriat. Cel care mînuia proiectorul era neîndemînatic, fiindcă îl pierdu numaidecît din raza luminii. În siguranţă acum, după ce trecu de alt povîrniş, văzu că cineva începuse tardiv să tragă în urma lui cu o armă de semnalizare. Exploziile luminau cerul.

În noaptea aceea, dormi satisfăcut. În zori, o porni din nou. Pe la mijlocul amiezii, auzi din nou lătratul ciinilor. Zgomotul îl şocă, fiindcă încercase să se amăgească, să spere, în pofida oricărei raţiuni, că fugind pînă va ajunge la capătul puterilor va fi în siguranţă, pe tărîmul acela pustiu.

Continuă să fugă, în ciuda epuizării ; nu era numai extenuat fizic, începuse să piardă dorinţa de a trăi, căci nu-şi putea imagina că ar putea ataca cu succes această nouă haită de ciini. Totuşi, cum întunericul se aşternuse, încercă. Ca mai înainte, se întoarse, cu şiretenie, cu prudenţă, pe acelaşi drum, cu simţurile încordate la maximum pentru a percepe primejdia. Mintea lui telepatică detectă de la distanţă cum stăteau la pîndă.

Se retrase, deconcertat şi neliniştit, în întuneric. Îşi continuă mersul pe zăpadă. Noaptea se întuneca mai mult, pe măsură ce norii ascundeau stelele ; numai albeaţa zăpezii îl ajută să deslueşească destul de bine, ca să evite accidentele.

Frigul se înteţi. Fulgi pufoşi începură să cadă, din ce în ce mai pieziş, după cum vîntul dinspre nord suflă blînd la început, apoi dezlănţuit.

Toată noaptea aceea nesfîrşită se luptă cu viforniţa şi frigul. Căci bănuia că va găsi în ea siguranţa pe care o căutase atît. Din nou, scopul său era acela de a se îndepărta cît mai mult de urmăritorii lui, fiind convins că de data asta urmele sale aveau să fie acoperite de zăpada ce se cernea.

La ivirea, timidă, a zorilor, furtuna se domolise. Însă, din cînd în cînd, tot își mai arăta colții. Sărmanul pui de ezwal, înfrigurat și înfometat, cercetă o deschizătură ca o peșteră din povîrnișul abrupt și, obosit fiind, dădu să intre. Însă se opri în întunericul de la intrare. O siluetă se înălța în interiorul peșterii, o apariție masivă, întunecată.

Surpriza fu puternică și reciprocă. Ezwalul, epuizat, inhală mirosul umed al căldurii unui trup de animal, mirosul putred de excremente mucegăite și receptă mental valul de ginduri ivit dintr-o dată — și înțelese că monstrul dormea dus.

Alt urs, care îndrăznește să intre nepoftit... ultragiu... necesitatea disperată de a ieși din inactivitatea somnului prelungit — acestea erau gîndurile ursului Kodiak. Văzînd numai o apariție uriașă, și asta destul de neclar, animalul ieși din apatie și, în cîteva clipe, parcă-și ieși din minți de furie, mîrîi hidos și porni la atac.

Impactul îl azvîrli pe ezwal înapoi în zăpadă, dar nu prea departe. Își înfipse ghearele în suprafața înghețată, se propti bine și mușcă fără milă din spinarea uriașă care înainta spre el.

Ursul scoase un urlet, îl apucă și-l strînse în brațe cu putere, tăindu-i respirația și dizlocîndu-l pe ezwal — mai ușor decît el — de pe labele dinapoi. Pentru moment, ezwalul se luptă cu forțe reduse să scape ; se simțea prea extenuat să se lupte pe viață și pe moarte cu un animal atît de puternic.

Încercarea se dovedi a fi o greșeală. Receptase deja prima revelație pe care o avu ursul, a ființei străine cu care se lupta. O ușoară senzație de frică, o uimire prostească, dorința de a se retrage ca să analizeze situația. Dar, cum ezwalul încercă să se elibereze, puternicul Kodiak își schimbă iute intențiile. Îl strînse mai tare. Mușcă, cu fălcile sale lungi, corpul ezwalului, lăsînd o tăietură adîncă.

Animalul mîrîi triumfător ; acum fluxul gîndirii lui exprima numai furie, cruzime și dorința de a

ucide. Își eliberă o labă uriașă și lovi cu viteză surprinzătoare.

Fu o lovitură puternică, amețitoare. Ezwalul simți șocul într-o clipă de neatenție. Durerea îl făcu să uite pentru moment de oboseală și, pentru scurtă vreme, își reveni în fire. Mușcă laba care se retrăgea, iar mișcarea fu atît de rapidă, încît dinții i se încleștară în ea. Cu o mișcare a capului, reteză tendoane și zdrobi oase. În același timp, își puse în funcțiune picioarele din mijloc și zgîrie cu ghearele pîntecele ursului, sfîșiind blana, despicînd peretele stomacului, pătrunzînd adînc în cavitatea trupului animalului de jumătate de tonă — toate deodată.

Contraatacul fu atît de violent, încît ar fi trebuit să pună capăt luptei. Dar furia îl orbise de tot pe urs și nu-și mai dădu seama de gravitatea rănilor. Dacă ezwalul n-ar fi fost atît de ostenit, ar fi putut scăpa în momentul acela. Dar așa, ursul scoase un țipăt și, orbit de durere, își repetă atacul. Îl prinse din nou pe inamicul său mai ușor într-o strînsoare disperată. Dar acele brațe uriașe nu mai țineau o asemenea mașină de distrugere.

Ezwalul nu putu să reacționeze rapid. Dar nu de viteză era nevoie. Obosit, își aduse la loc picioarele din mijloc. Ostenit, sfîșie mai departe. De data asta, o cantitate mare de organe vitale se revărsară din trupul animalului.

Nici o furie, fie ea cît de bestială, nu putea rezista unei asemenea distrugeri. Cuprins de uluire prostească, ursul se prăbuși în zăpadă. Ținîndu-l încă strîns pe ezwal, ursul scuipă o spumă roșietică și-și dădu sufletul.

Ezwalul zăcu epuizat în brațele ursului mort, pînă cînd trupul acestuia fu scuturat de o convulsie musculară puternică și labele masive din față se relaxară. Ezwalul se eliberă cu greu și intră, clătinîndu-se, în peșteră.

Mirosul neplăcut ce persista înăuntru nu-l reținu. Își linse rănile ca să le curețe și se făcu ghem. Adormi.

XI

Se trezi o dată cu impresia mentală că se aflau animale prin apropiere. Senzația fu atît de puternică, încît conștientiză și dimensiunile lor. Și, cu toate că erau multe, dimensiunile pe care le conștientiză erau ale unor animale mai mici decît ursul.

Fluxul mental general, de pură bestialitate, îl liniști. Atît timp cît ființele acelea se simțeau în siguranță, nu era nici un pericol din partea oamenilor. Deduse, după zgomote și imagini mentale, că animalele devorau ursul mort. Ezwalul adormi din nou. Cînd se trezi, mai era încă lumină, iar majoritatea lupilor plecaseră. Contemplă pentru o clipă priveliștea de oase și blană risipite pe zăpadă și avu senzația că rămăseseră patru animale. Două dintre ele încercau să rostogolească un femur. Imaginea telepatică cu privire la ce făcea unul dintre celelalte două animale era neclară. În schimb, ultimul adulmeca la intrarea peșterii.

Ezwalul sări spriinten în picioare, numai ochi și urechi, cu mușchii încordați. Cînd se trezise prima oară, fusese prea obosit ca să se mai gîndească dacă era în pericol. Acum, că se refăcuse, porni spre intrarea peșterii — ajunse tocmai cînd lupul intra adulmecînd cu grijă. Se fixară cu privirea la cîțiva metri distanță.

Mai multă cruzime decît întîlnise la ciini, pînă și la urs — aceasta fu primul impact mental. Cu toate astea, după un mîrîit lung, care lăsă să i se întrevadă colții, lupul dădu înapoi, făcu stînga-împrejur și se furișă afară. Ezwalul îi citi gîndurile : nu exprimau teamă, ci profund respect. De asemenea, deslușI în subconștientul lui faptul că era sătul. Cu stomacul plin, lupul nu mai avea interes să incite o ființă străinie, mai mare și mai puternică, după aparențe, decît trei sau patru lupi.

Ezwalul era nervos acum. Vroia să ascundă degrabă orice urmă a morții ursului. Se gîndea că oasele risipite, smocurile de blană și porțiunile de zăpadă pătate de sînge, ca și urmele considerabile

lăsate de labele ursului se pot vedea foarte clar de sus.

Își dădea seama că dormise mare parte din zi, prea epuizat ca să mai stea cu ochii în patru. Dar această capacitate îi reveni. Ieși afară.

Doi lupi se aflau în apropiere, iar alți doi la o distanță de aproximativ o sută de metri. Cei mai apropiați îl priveau cu ochii încărcați de furie, dar se retraseră pe măsură ce el avansa, renunțînd la oasele pe care le rosegeră. Nebăgîndu-i în seamă, ezwalul ascunse în pămînt tot ce găsi și netezi apoi zăpada cum putu mai bine. După aceea, se dădu înapoi pas cu pas, înspre peșteră, acoperindu-și urmele.

Dormi toată noaptea, liniștit, în inima versantului. În ziua următoare, dormi cu intermitențe, simțind cum foamea începea să nu-i dea pace. Pe la mijlocul amiezii, începu să ningă. Cînd albeața cernută din cer se întări, ezwalul se înemeți să iasă din peșteră. Avea un țel precis. Își aduse aminte că traversase un riu înghețat, nu prea departe de-acolo, și-și mai aminti și alte asemenea riuri, unde percepuse prezența unor forme de viață sub gheață. Merita să cerceteze.

Sparse gheața într-un punct unde rîul curgea repede dedesubtul gheții și se puse la pîndă. Gîndur rudimentare veneau dinspre apă, cînd apropiate, cînd depărtate. De două ori, zări niște puncte sclipitoare în virtejurile rîului și observă mișcările lor rapide, bruște.

A treia oară, își coborî piciorul drept din față în apa rece și-l ținu acolo, și-l ținu... pînă se apropie peștele.

Apoi, lovi cu laba o dată, o lovitură fulgerătoare. Stropi de apă și pește săriră pe gheață. Savură din plin carnea gustoasă. Avea un miros plăcut, nu ca cel al căprioarei.

Îi luă o oră să prindă și să mănînce încă patru pești. Succesul nu-l satisfăcu pe deplin, însă foamea îi trecuse. Cînd se întoarse la peșteră, se întunecase de-a binelea.

Se pregăti, cu băgare de seamă, să înnopteze. Era convins că problemele copleşitoare ale ultimelor zile se rezolvaseră — chiar peste aşteptările sale. Acum, era la adăpost de duşmani, îşi găsise un refugiu bun, chiar şi o sursă nesperată de hrană gustoasă. Toate acele probleme le rezolvase de unul singur, ca un prim test adevărat care-i arăta că se putea bizui pe puterile sale şi era încredinţat că mama lui ar fi fost foarte mîndră de el, dacă ar fi ştiut.

Cu toate astea, un vag sentiment de insatisfacţie nu-i dădea pace. De fapt, încercase numai să scape, nu făcuse nimic, sau prea puţin, să răzbune moartea mamei sale.

Oare cîte vieţi umane trebuiau sacrificate pentru asta ? Socoti că, pentru acest scop, erau prea puţine fiinţe umane pe planeta aceea. Iar în zona aceea îndepărtată, erau cu atît mai puţine ; şi, la drept vorbind, nu prea avea şanse să ajungă la zonele mai populate.

Totuşi, în minţile urmăritorilor săi remarcase imagini fugare de sate şi aşezări apropiate. Pînă la urmă, poate că ar putea să ajungă la unul sau mai multe din ele şi să rezolve o parte din planul său de răzbunare, înainte de a fi omorît.

Însă, nu era încă timpul. Ar fi fost o prostie să-şi închipuie că vînătoarea se terminase. Ar face bine să se expună cît mai puţin în următoarele cîteva zile şi, apoi, să profite de valurile de ninsoare ca să-şi croiască drum cît mai departe de dealurile acelea.

A patra zi se întîmplă ceva ce-i schimbă planurile. Cum mergea pe lîngă albia rîului, căutînd un loc bun de pescuit, călcă într-o capcană pentru castori cu piciorul stîng dinapoi.

Muşcătura fălcilor de metal îl făcu să sară în sus. Durerea instantanee îl făcu să se zbată. Această reacţie îi provocă răni grave la picior, căci avea atîta forţă, încît sfîşie carnea şi rupse tendoanele.

Ezwalul se ghemui în suferinţă ; examină instrumentul care-l capturase. Analiză în cîteva minute cum funcţiona. Apăsă pe capetele plate şi-şi ridică piciorul, care pulsa de durere. Curînd după aceea,

porni în josul apei, în cinci picioare. Ar fi vrut să se întoarcă la peșteră și să rămînă acolo pînă i se vindeca piciorul. Dar nu îndrăzni.

Cît de curînd vor descoperi capcana sărită și vor face oare vreo legătură cu el — iată întrebările care-l frămîntau. În orice caz, nu încăpea îndoială că zona aceea nu mai era sigură.

Spre dimineață, își găsi un loc de odihnă sub o stîncă ieșită în afară. Dormi acolo mare parte din zi. Cînd amiaza era pe sfîrșite, își făcu apariția, cu băgare de seamă, pe albia riului și, găsind locul unde gheața era mai subțire iar dedesubt apa curgea repede, folosi un bolovan ca să o spargă. Curînd, prinse cîțiva pești.

Toată noaptea merse de-a lungul albiei rîului. Noaptea următoare la fel.

A treia zi, zgomotul familiar al navelor cu reacție îl trezi dintr-un somn adînc. Ezwalul urmări încordat, din adăpostul lui, cum o navă mică zbura la cîțiva zeci de metri deasupra albiei riului, îndreptîndu-se spre el. Retrăgîndu-se în ascunziș să nu fie văzut, receptă un gînd limpede, aparent adresat chiar lui.

„Părăsește imediat albia rîului. Urmele pașilor tăi au fost descoperite și au pornit în cercetare. Mă numesc Jamieson și încerc să obțin autorizație ca să-ți salvez viața. Dar s-ar putea să ajungă prea tîrziu. Pleacă imediat. Urmele pașilor tăi au fost descoperite..."

Nava patrula în josul rîului ; se pierduse din vedere și din cîmpul de percepție mentală. Tînărul ezwal se ghemui unde era și se gîndi neliniștit : Să fie oare o capcană întinsă în scopul de a-l scoate în raza lor vizuală cît mai era lumină ?

Se hotărî să nu iasă. Unul dintre oameni descoperi secretul ezwalilor. De fapt, prietenia lui — în sens restrîns, în caz că era reală — era mai periculoasă pentru rasa lui decît moartea mamei sale sau a lui.

Tînărul ezwal nu vroia să moară fără să lupte. Asemeni alergătorului care începe o cursă, țîșni din ascunziș, îndreptîndu-se în susul rîului, în direcția

de unde venise. În dimineața aceea, devreme, trecuse pe lîngă marginea zimțată a unei văi stîncoase, care se întindea dincolo de riu în ambele direcții ; nu era departe.

Cînd ajunse acolo, piciorul începu să-l doară din nou. Neluînd în seamă durerea, o rupse la fugă de-a lungul celui mai impracticabil, aparent, dintre cele două drumuri. Terenul stîncos, fără cărare delimitată, ducea sus, tot mai sus, și curînd ajunse pe o creastă, la cîteva sute de metri deasupra rîului.

Nu se zărea nici urmă de navă și de urmăritori. Ușurat, ezvalul se îndreptă spre trecătoarea înaltă, pe care o descoperi la oarecare depărtare.

Noaptea începu să se aștearnă, în timp ce el alerga într-o zonă ce părea nesfîrșită, dezolantă și rece. O Lună plină se înălța pe cer în spatele lui, iar cerul, în dreapta lui, prinse viață datorită luminilor străinii, pe care ajunsese să le recunoască drept o particularitate a planetei.

Foarte tîrziu, primele raze de soare îl găsiră obosit și cu un picior care-i pulsa fără-ncetare. Mult mai tulburătoare, lumea strălucitoare din fața lui dezvăluia o coastă marină cu cîteva locuințe umane răspîndite ici-colo și, cît vedeai cu ochii, un ocean cenușiu.

Ezvalul se opri nesigur și privi în jur. Într-un fel, așa trebuia să arate locul pe care-l căuta ; acolo erau mulți oameni și putea să-și înceapă răzbunarea. Dar nu atîta timp cît urmăritorii lui se aflau relativ aproape și cît timp piciorul șchiop îi stînjenea fiece mișcare.

Va trebui să ocolească așezarea pe la dreapta sau pe la stînga, să se întoarcă înspre uscat și să stea acolo pînă cînd...

Deodată, de deasupra unui pîlc apropiat de copaci, se ivi o navă ce zbura la joasă înălțime și, într-o clipă, fu deasupra capului său. Ezvalul țîșni ca o săgeată, nu înainte însă de a recunoaște aceeași navă pe care o văzuse cu o zi înainte deasupra brațului rîului. Acum, îl urmărea cu ușurință, potrivindu-și fiecare cotitură și, din navă, aceeași minte limpede

care i se adresase cu o zi înainte proiecta o serie de gînduri scurte, incisive.

„Nu-ţi voi face nici un rău! Dacă aş fi avut această intenţie, ai fi mort acum. Opreşte-te sau vei fi descoperit! Ai fost văzut deja de cîţiva, care au raportat apariţia ta. Ştiind direcţia din care vii, eu am reuşit să te găsesc primul. Dar întreaga zonă e în alertă şi celelalte nave o cercetează. Opreşte-te sau vei fi descoperit!"

Ezwalul se simţi neajutorat — torturat de acel puternic apel la simţul său de precauţie şi frustrarea mistuitoare de a nu putea să-l zgîlţîie niţel pe urmăritorul lui cel mai apropiat. Dar, un minut mai tîrziu, problema se rezolvă. Zări în faţa lui un grup de case răzleţe, îşi schimbă direcţia şi văzu una dintre temutele nave de salvare deplasîndu-se încet, la mai puţin de o milă distanţă. Plonjă într-un pîlc de arbuşti şi se tupilă acolo tremurînd.

Imediat după aceea, mica navă coborî ca un bolovan şi încetini viteza pentru aterizare, la cincisprezece metri depărtare de el. Ezwalul tresări cînd o trapă glisantă se deschise, dar nimeni nu-şi făcu apariţia. În schimb, receptă gînduri stăruitoare.

„Ieri am încercat să te îndrum spre un loc deschis, dar acum că ai ajuns în această zonă, mi-a rămas o singură posibilitate să-ţi salvez viaţa. Trebuie să intri în compartimentul din faţă, ca să te duc într-un loc unde vei fi în siguranţă. Nu, nu pot să-ţi dau drumul, dar cred că-ţi pot garanta că nu ţi se va face nici un rău. Se apropie cealaltă navă! Oamenii din ea nu cred că eşti o fiinţă inteligentă sau o ameninţare pentru vieţile lor şi nu e timp să-i convingem de adevăr. Or să te omoare dacă nu te mişti repede! Înţelegi?"

Nava de salvare se afla acum la numai cîteva sute de metri depărtare, rotindu-se deasupra unui pîlc de tufişuri, asemănător celui în care se ascundea ezwalul. Îl cercetau îndeaproape.

Ezwalul aşteptă încordat. Era sigur că urmele lui nu se puteau distinge în zăpada mocirloasă, călcată în picioare, şi că exista o şansă ca nava să plece în

altă parte. Dar deodată, cum o urmărea cu privirea, nava se ridică și o porni drept spre el.

„Repede !" veni justificarea stăruitoare de la nava mai mică. „Ar fi mult mai bine să nu te vadă intrînd."

Ezwalul ezita încă, nevrînd să renunțe așa ușor la libertatea obținută cu atîta greutate, chiar și pentru a-și salva viața. Apoi, în ultima clipă, nu sîntul de conservare îl făcu să se hotărască ; ci, își aminti de spusele pretinsului său protector : *„Oamenii din ea nu cred că ești o ființă inteligentă..."* Asta însemna că omul din nava care-l aștepta era singurul care credea acest lucru. Iar dacă omul acela ar muri, acest adevăr ar dispărea odată cu el.

XII

Menținîndu-și corpul la nivelul solului și profitînd de tufișurile din cale, ezwalul se strecură rapid spre navă și sări înăuntru prin trapa deschisă. Ușa se închise etanș în spatele lui, lăsîndu-l în întuneric, dar nu înainte de a remarca interiorul compartimentului ; nu avea nimic deosebit în afară de două guri de ventilație. Cînd puntea se ridică pe neașteptate sub el, se așeză obosit pe labele dinapoi și rămase acolo.

Curios, dar, înțelegînd că nu va avea posibilitatea imediată de a-l ucide pe deținătorul secretului esențial, nu se necăji, ci acceptă resemnat că lucrurile trebuiau să-și urmeze cursul, indiferent de ce ar face el.

Acum, de undeva, de dincolo de navă, veneau gînduri care se înregistrară simultan în mintea omului din compartimentul alăturat ; de asemenea, se auzeau sunete foarte slabe prin peretele despărțitor de metal : „Doctore Jamieson ! Totdeauna ne-o iei înainte. N-ai văzut nici urmă de bietul monstruleț subapreciat, nu-i așa ?" Era aceeași minte impetuoasă care dăduse ordine în nava naufragiată, cu

multe zile înainte, şi acum nu reuşea să-şi disimuleze ostilitatea.

Urmă o pauză, apoi o replică uşor ironică : „Sînt convins că a părăsit zona, comandante McLennan".

„Zău ? Eh, vom afla curînd. Şase ciini sînt pe urmele lui, împreună cu cealaltă navă de salvare care-i însoţeşte. Urmele sînt proaspete, judecînd după viteza ciinilor. De data asta, nu ne vom opri pînă nu-l prindem, oriunde s-ar afla. Păcat că n-ai reuşit să-l convingi pe preşedintele Consiliului că animalul e inofensiv ca să încercăm să-l capturăm viu — dar poate că o să-ţi dea voie să-l împăiezi."

În vreme ce comandantul vorbea, gîndurile lui directe deveneau din ce în ce mai slabe, iar ezwalul simţi cum mica navă a lui Jamieson lua înălţime şi prindea viteză. În clipa următoare, Jamieson se arătă îngrijorat de faptul că nava se întorcea repede înapoi.

„Jamieson !" Era vocea şi gîndul comandantului McLennan, ambele trădînd furie. „Ori aterizezi imediat, ori ne vom vedea obligaţi să-ţi aruncăm nava în aer !"

Ezwalul citi consternare în mintea omului din compartimentul alaturat. Desluşi, de asemenea, şi nehotărîre, o controversă mentală între a comanda nava pentru aterizare sau pentru a dispărea, cu toată viteza, printre munţi şi norii joşi. Dar Jamieson nu-şi trădă incertitudinea în replica ce exprima indignare :

„Ce înseamnă asta, domnule comandant ?"

„Nu rezolvi nimic dacă încerci să ne înşeli, Jamieson ! Unul dintre localnici a văzut totul din casa lui de pe coasta dealului de colo. Ţi-a văzut nava făcînd manevre prin preajmă, şi-a luat binoclul şi te-a urmărit cum ai aterizat. A văzut animalul intrînd în navă. Cum ai făcut ? L-ai ademenit cu o bucăţică de hrană de pe planeta lui ? Te previn, Jamieson, avem armele aţintite spre nava ta. Dacă nu începi să cobori pînă număr la trei, voi da ordin să tragă ! Unu... doi...

Ezwalul simţi cum puntea de sub el începe să coboare. Dar, înainte de asta, înregistră o serie de gînduri rapide în mintea lui Jamieson — o reprezentare a navei lui doborîte de focul armelor, a lui Jamieson însuşi mort în urma prăbuşirii navei, a ezwalului supravieţuind atît cît să cadă pradă armelor nemiloase din cealaltă navă. O senzaţie de frustrare şi un regret profund din cauza eşecului unui plan de importanţă vitală însoţeau aceste imagini.

Foarte ciudat ! Mintea acestui om părea să difere complet de cea a omului care-i omorîse mama. În minteа aceea nu descoperi dorinţa de a-i distruge pe cei din cealaltă navă, chiar dacă ei îl ameninţaseră de moarte. De asemenea, nu deslușì nici urmă de teamă pentru propria-i persoană.

Un flux de gînduri imperative, provenind din compartimentul alăturat, îi erau destinate : „Nu e vreme să-ţi explic pe larg, dar trebuie să înţelegi un lucru esenţial. Ştii, desigur, de ce ezwalii preferă să-şi ţină sub tăcere inteligenţa : de teamă să nu-i îndîrjească mai mult pe oameni împotriva lor, în caz că aceştia descoperă adevărul. Au dreptate — în măsura în care pe planeta Carson are vreo parte dreptate mai multă decît alta. Ca simple animale, aşa cum pretindeţi să fiţi, nu aveţi nici un drept conform Legii Interstelare. Dar ca fiinţe raţionale şi autohtone, ar trebui să le căpătaţi.

Ezwalii nu vor putea niciodată să-i alunge pe oameni de pe planeta Carson folosind forţa ; dar, în calitate de rasă evoluată ştiinţific, ne-aţi putea cere să o părăsim, din moment ce vă puteţi apăra singuri planeta, iar noi am fi obligaţi să o părăsim.

Mi-am riscat reputaţia profesională — şi siguranţa personală — ca să te aduc în faţa autorităţilor guvernului meu, în speranţa de a le dovedi ca tu şi semenii tăi sînteţi fiinţe inteligente şi că trebuie să încetăm să vă omorîm şi să începem tratativele cu voi. Bineînţeles că nu pot face asta decît cu sprijinul tău".

Tocmai cînd termină de vorbit, un zgîlţîit uşor dovedi că nava atinsese solul. Testase pereţii compar-

timentului, apăsîndu-se de ei cu toate puterile, dar păreau să nu aibă nici un punct mai slab. Cele două grupuri de găuri care marcau gurile de ventilație demonstrau că tăbliile de oțel înconjurătoare erau la fel de groase ca labele lui.

Jamieson vorbi din nou, oarecum grăbit: „Oamenii din cealaltă navă, după cum probabil știi, sînt militari, care au ordinul să te caute și să te captureze, viu sau mort. Cînd am ajuns pe Pămînt, cu cîteva zile în urmă, și am aflat cum stau lucrurile, am cerut să mi se încredințeze mie sarcina asta, de vreme ce comandantul McLennan nu reușise să te localizeze. Dar cererea mea a fost respinsă, fiindcă am pus accentul pe importanța faptului de a te captura în viață, iar tu ești considerat un mare pericol. Mă aflu aici împotriva voinței lui McLennan. El crede că militarii sînt mai bine dotați ca să rezolve o asemenea situație".

Ezwalul recepta explicația lui Jamieson numai cu o parte a minții sale; cealaltă parte conștientiza din ce în ce mai mult presiunea exercitată de gîndurile provenite din exterior. Erau gînduri amestecate, unele ostile — parte din această ostilitate părea să se îndrepte spre Jamieson. Părea că exista sentimentul că jucase necinstit. Dar, ici-colo, deslușI o oarecare admirație pentru felul în care Jamieson rezolvase ceea ce ei ar fi considerat imposibil.

Amestecătura aceea de gînduri spori în intensitate în ultimele cîteva minute, iar acum rămăsese constantă. Cealaltă navă aterizase, desigur, pe undeva, prin apropiere.

Jamieson termină grăbit: „Nu mai sînt stăpîn pe situație. Dar tu ne-ai putea ajuta pe amîndoi, dacă mi-ai transmite ce gîndește McLennan — ce planuri are — de îndată ce le vei recepta. Sau le-ai și aflat?"

Ezwalul se lăsă disprețuitor pe labele dinapoi. De fapt, nu fusese de acord cu nimic pînă atunci. Și nici nu se va lăsa prins în capcană printr-o înșelătorie atît de josnică ca să se învoiască, deși, după toate aparențele, omul nu avea asemenea intenții.

XIII

Acum, imaginile din mintea lui Jamieson arătau că deschisese ușa camerei de comandă și ieșea afară ca să înfrunte mai mulți oameni cu armele îndreptate spre el.

Glasul lui McLennan, care se afla încă în nava cealaltă, răsună în difuzor :

— Doctore, sînt uluit de actul dumitale ilegal de a decide ce am eu de făcut. Dă-te la o parte !

Jamieson nu răspunse, dar se îndepărtă de navă, după cum i se ceruse.

— E-n regulă, Carling, poți începe, spuse McLennan cu asprime.

Unul dintre oameni, care avea un cilindru mic de metal, se îndreptă spre compartimentul de comandă, pe care tocmai îl părăsise Jamieson și intră înăuntru. Urmă o serie de zgomote metalice ; apoi, Jamieson i se adresă lui McLennan tăios :

— Te previn, comandante, dacă-i faci vreun rău ezwalului, în calitate de prizonier fără apărare, o să-ți vină cam greu să te justifici.

— N-ai grijă, doctore Jamieson, tovarășul dumitale n-o să pățească nimic. Consider necesar numai să inspectez compartimentul ca să văd dacă e potrivit pentru a transporta spre civilizație un animal atît de periculos. Gazul îl va menține în stare de inconștiență timp de cîteva ore.

— Nu-l va afecta, spuse Jamieson, fiindcă e deja avertizat.

— A, da ! replică comandantul ironic. Teoria dumitale vestită ! Bine, vom vedea dacă e destul de deștept ca să-și țină respirația cîteva minute. Carling, te-ai prins bine ! Atunci deschide supapa.

— Da, domnule.

Ezwalul inhala adînc a treia oară, cînd începu șuieratul acela și-și ținu respirația. Nu știa exact ce însemna „cîteva minute", așa că rămase acolo, inert, hotărît să-și țină suflarea chiar și pînă își va pierde cunoștința, dacă era necesar.

Între timp, afară, Jamieson spuse :

— Bagă de seamă, comandante, ai face o greşeală gravă dacă te bizui pe faptul că gazul va imobiliza fiinţa asta.

— Adică, vrei să ne convingi, zise McLennan, că animalul ştie că îl gazăm pentru că am vorbit despre asta — cu alte cuvinte, că ne cunoaşte limba ?

— Citeşte gîndurile.

Afirmaţia păru că îl blocase pe McLennan. Ezwalul surprinse schimbarea din mintea omului, o acceptare parţială a ceea ce spusese Jamieson.

McLennan i se adresă încet :

— Vorbeşti serios, domnule ?

— Cît se poate de serios. Ezwalii sînt nişte telepaţi perfecţi, singurii din universul cunoscut care pot recepţiona şi transmite la nontelepaţi.

McLennan replică speculativ :

— Ar fi ideal, dacă am avea cîte un animal telepat la bordul fiecărei nave.

— Într-adevăr, răspunse Jamieson, şi asta ar fi numai una din multiplele posibilităţi.

McLennan nu mai ezită. Era un om hotărît, şi replică, fără drept de apel.

— Problema este să ne asigurăm că rămîne în calitate de prizonier şi nu mai face nici un rău. Carling, mai lasă gazul să meargă cinci minute. Apoi, deschide uşa.

Cinci minute, treizeci sau şaizeci — n-avea nici o importanţă. Ezwalii erau amfibii : ar fi trebuit o oră şi jumătate să te asiguri că ai anesteziat un ezwal.

Pe ezwal, faptul că McLennan acceptase parţial teoria lui Jamieson, îl făcu să-şi definitiveze hotărîrea pe care o avea de luat. Acum ori niciodată. Jamieson trebuia să moară — astfel încît încrederea temporară a lui McLennan în inteligenţa ezwalilor să fie zdruncinată pentru totdeauna de o dezlănţuire animalică.

Se mişcă, astfel încît să poată acţiona instantaneu ; apoi, îşi lăsă trupul să se relaxeze. Îşi dădu seama că Jamieson se îndrepta neobservat spre aparat. Probabil că cel care comanda aparatul depăşise timpul, căci Jamieson vorbi tăios :

— Comandante, îți cer să încetezi folosirea gazului. Nimeni nu știe ce efect poate avea asupra ezwalului.

— Și voi l-ați folosit cînd i-ați capturat.

— Am avut noroc.

— Gata, Carling, spuse McLennan. Deschide ușa. Toată lumea, înapoi !

— Ce ai de gînd să faci ? Era vocea lui Jamieson.

— Dacă e inconștient, îl luăm pe sus și-l ducem pînă la mașinăria aia mare de colo.

Jamieson părea resemnat.

— Lasă-mă pe mine să-i prind legăturile.

Pășind spre ușa compartimentului, ezwalul avu o imagine mentală a lui Jamieson, ceea ce-l făcu să se răzgîndească. Intenționase să rămînă adormit pentru moment și să spere că șansa i-l va aduce pe Jamieson la îndemînă. Acum, omul se afla într-o poziție favorabilă pentru a putea fi omorît. Ezwalul își strînse picioarele sub el și țîșni înspre partea luminată, spre ușă.

Ușa se deschise larg. Ezwalul și omul stăteau față în față. Cei trei ochi în linie, cu luciri de oțel, se aflau la același nivel cu perechea de ochi căprui fermi și neșovăitori.

Dincolo, în frigul de afară, era multă agitație, o tensiune nervoasă a mai multor minți omenești. Ezwalul realiză acest lucru și transmise această descoperire subconștientului său.

Se petrecea un lucru uluitor. În ciuda cumplitului său plan, ezita. Înțelese vag de ce. Mai devreme — cu multe zile înainte — omorîse fără milă oameni, fiindcă pentru ei el era un animal, iar pentru el ei erau dușmanii rasei sale.

Acum însă era altceva. Omul ăsta era, neîndoielnic, un prieten statornic. Mai mult. Se întîlniseră două ființe inteligente ; și, cu toate că ezwalul nu realiza decît vag acest lucru, simțea afinitatea care exista între toate ființele raționale o dată ce intrau în legătură.

Într-un colțon îndepărtat al minții sale, înțelese antagonismul ce putea exista între formele de viață

inteligente. Dar evoluția lui emoțională nu atinsese acel punct. Astfel încît sentimentul de comunicare și afinitate predomina.

Apoi, Jamieson vorbi tare, cu voce groasă, răsunătoare ; cuvintele nu aveau nici o semnificație pentru ezwal, în schimb gîndurile erau limpezi ca cristalul.

— Îți sînt prieten și stau între tine și o eventuală moarte. Nu pentru că oamenii ăștia sînt dușmanii tăi, ci pentru că tu n-ai să-i lași să-ți devină prieteni.

Poți să mă omori oricînd și știu că nu pui preț pe viața ta. Dar, gîndește-te : chiar în clipa asta, poate un ezwal, pe planeta ta, omoară un om, sau e omorît. Și, cu toate că ne aflăm la mare distanță, acum îți stă în putere să hotărăști dacă aceste două omoruri fără rost vor înceta curînd sau vor continua încă multă vreme.

Să nu crezi că-ți ofer o soluție ușoară, lașă. Sarcina de a stabili armonia între ezwali și oameni nu va fi ușoară. Va trebui să convingem de adevăr o mulțime de membri ai fiecărei rase. Ai să întîlnești mulți semeni de-ai mei care consideră ființele ce diferă de ei niște animale, implicit inferioare lor. Astfel de persoane ignorante nu conduc lumea, dar îți vor pune răbdarea la încercare, înainte să reușim ceva. Mulți dintre semenii tăi te vor socoti un trădător, la început, pentru că pur și simplu nu înțeleg care-i adevărul, ca și oamenii ăștia din spatele meu. Ca să-i facem să înțeleagă trebuie timp și nu va fi deloc ușor, dar e posibil cu ajutorul tău. Putem începe chiar de-acum.

Jamieson îi întoarse, calm, spatele, cu fața la ceilalți. Comandantul McLennan îl privi pe Jamieson cu gura căscată, cînd acesta zise :

— Comandante, vrei să-i spui unuia dintre oamenii dumitale să-mi aducă trusa medicală din camera de comandă ? Oaspetele nostru este grav rănit la un picior și are nevoie de îngrijire.

McLennan clipi din ochi. Fără a rosti o vorbă, surprinse privirile unuia dintre oamenii lui şi dădu din cap. Omul o porni spre camera de comandă.

— Dar, după cum vedeţi, adăugă Jamieson, celelalte cinci picioare sînt sănătoase, aşa că nu care cumva să facă cineva greşeala să încerce să închidă uşa înainte de a ne asigura de bunăvoinţa lui.

Ezwalul stătuse ca o statuie, chinuit de ezitări, care sporeau cu fiecare clipă ce trecea. Întîrziind atita, le lăsase celor prezenţi impresia că riscase totul ca să desfiinţeze ideea fiinţei inteligente.

Omul care se dusese pînă la camera de comandă reveni cu o casetă mică şi i-o înmînă lui Jamieson, întinzîndu-se nitel ca să i-o poată da. Jamieson se întoarse şi puse caseta în cadrul uşii, între ei. Îl privi din nou pe ezwal drept în ochi.

— Dacă te întinzi pe jos ca s-ajung la piciorul rănit, i se adresă el calm, cred că pot să fac ceva pentru el.

Mintea omului părea deschisă. Era ultima încercare de lămurire, fără nici cea mai mică intenţie de înşelăciune — dar acum şi el vroia din toată inima să ajute.

Luă această hotărîre înţelegînd că era inevitabilă. Simţi o mare uşurare cînd se culcă pe jos şi-şi întinse piciorul rănit.

XIV

Marele oraş se desluşea acum prin ceaţă. Oraşul Ship. Mai devreme, Jamieson îi telefonase soţiei sale din avion ; prima veste pe care o primea despre întoarcerea lui. Îl aduse degrabă şi pe Diddy din Play Square şi avură o conversaţie animată în trei.

Înflăcărarea lor îl făcu să se simtă vinovat, căci ar fi trebuit să-i telefoneze cînd se întorsese. Rătăcise patru luni şi jumătate în spaţiu şi ştia că ea se va necăji dacă va afla că zăbovise cîteva săptămîni în plus ca să salveze viaţa unui pui de ezwal. Se hotărîse să nu-i spună.

Şezînd pe locul lui din avion, Jamieson dădea din cap, cugetînd la problemele cu care se confruntau bărbaţii şi femeile acelui veac. Totul — viaţa de familie, grija faţă de copii, dragostea şi dorinţele personale — treceuse pe locul al doilea din pricina imperativelor războiului secular împotriva rulilor. Va ajunge acasă în mai puţin de o oră. Vor fi o mulţime de sărutări amestecate cu lacrimi, fiindcă Veda era o femeie foarte sentimentală. O vreme va răspunde arderii lui ; apoi, ardoarea ei o va depăşi pe-a lui şi pînă la urmă flacăra se va micşora treptat. Între timp, el se va implica repede în poziţia lui administrativă înaltă, pe care o părăsise din ce în ce mai puţin, în ultima vreme. Putea să numere pe degetele de la o mînă genul de probleme care l-ar îndepărta de birou. Una era ideea despre ezwali.

Aceasta devenise un subiect de studiu pentru şeful Departamentului de Ştiinţă din pricina a două aspecte. Nimeni altcineva n-ar mai fi stîrnit entuziasm cu ideea că ezwalii ar fi fiinţe inteligente, aşa că nu putea să se bizuie că cineva va lua în serios proiectul capturării uneia sau a mai multor asemenea fiinţe. În al doilea rînd, era faptul că avea legătură cu planeta Carson, unul dintre cei trei pivoţi ai apărării omului împotriva rulilor. În această situaţie, o poziţie nouă faţă de ezwali implica acţiune. Existau şi alte posibilităţi, dar în general, nu mai era nevoie să facă muncă „de teren".

Astfel, într-o zi, nu mult după capturarea tînărului ezwal, se afla în biroul său conducînd o întrevedere destul de importantă ca să necesite atenţia „şefului". Era o întrevedere de primă însemnătate, dar nu implica plecarea lui de pe Pămînt.

— Aici ! spuse Trevor Jamieson. Puse vîrful creionului în centrul unei pete verzi de pe harta din faţa lui. Chiar aici, domnule Clugy, zise el, trebuie ridicată tabăra.

Ira Clugy se aplecă şi privi locul indicat. Părea uimit, iar glasul său trăda iritare, cînd întrebă :

— De ce neapărat în locul ăsta ?

— Foarte simplu, răspunse Jamieson. Îl deranja să trateze un adult ca pe un copil. Dar războiul cu rulii necesita conducători extrem de abili. Scopul proiectului, continuă el, este să obținem secreție de la puii acestor animale limfatice de pe planeta Mira pentru laboratoarele noastre — repede și în cantități mari. Această zonă de păduri este habitatul lor principal. Așa că tabăra trebuie plasată acolo, pentru a obține rezultate cît mai repede cu putință.

Nu putu să nu aprobe reacția de exasperare a lui Clugy. Se considera norocos dacă nu primea un pumn în nas, își zicea Jamieson cu tristețe în sinea lui. Mîinile prea mari ale astronautului se încleștară, străduindu-se să-și păstreze controlul și înghiți cu noduri.

— Domnule Jamieson, spuse el liniștit, după cum știi, noi am și făcut o incursiune preliminară. Oamenii nu au experiență cu astfel de păduri. Colcăie de pui animalelor limfatice și de mii de alte creaturi periculoase. Se ridică și se aplecă peste harta topografică a planetei Mira. În schimb aici, spuse el înviorat, în zona asta muntoasă e destul de rău, ce-i drept, însă se poate lupta împotriva formelor de viață animală și vegetală, iar clima e suportabilă. Ne-am putea stabili acolo și am putea executa mișcări alternative ca să obținem cîtă zeamă vreți. E și mai ieftin, dacă luăm în considerare costul întreținerii unui amplasament în pădure.

Era o analiză cît se poate de rezonabilă. În cazul în care Clugy era manevrat de rulii, păstra foarte bine aparențele. Jamieson știa că o echipă psihotehnică din camera alăturată, unde era proiectată scena, studia reacțiile lui Clugy. Dacă emitea o notă falsă, o lumină de avertizare, invizibilă pentru Clugy, se aprindea pe panoul de pe biroul lui Jamieson. Însă panoul nu se lumină.

Jamieson insistă :

— Pentru motive pe care nu avem libertatea să le discutăm, lichidul limfatic este prea important pentru noi ca să ne gîndim cît ne costă obținerea lui. Trebuie să-l obținem și încă foarte repede. De alt-

fel, contractul, dacă-l obţii, va dispune de fonduri suplimentare — controlate, bineînţeles. Aşadar...

— La naiba cu fondurile ! exclamă Clugy iritat. Nu trebuia să le menţionez ! Ce contează de fapt este că expunem la pericole inutile cîteva sute de oameni bine pregătiţi.

— Nu sînt de acord că n-ar fi utile, spuse Jamieson. Acum insistă, vrînd să provoace o criză. Şi-mi asum întreaga răspundere pentru hotărîrea mea.

Clugy se lăsă încet în fotoliu. Chipul său colorat de atîţia sori se aprinse de mînie.

— Domnule Jamieson, spuse el în final, există un munte mic — un deal — la capătul zonei de junglă. L-am menţionat în raport. Nu e ceea ce aş numi un loc bun, dar nu însumează toate trăsăturile negative ale zonei depresionare. Dacă guvernul insistă asupra stabilirii taberei în apropierea sursei de alimentare — adică, dacă *dumneata* insişti, din moment ce ai autoritate deplină — o aşezăm pe dealul ăla. Dar, îţi spun cinstit : mai-mai că aş cere oamenilor mei să rămînă pe loc, chiar dacă pierd contractul.

Jamieson era necăjit. Îşi dădea seama de cît de irațional trebuia să-l considere acel inginer practic. Dar vîrful creionului său se întoarse la pata verde şi apăsa ferm în mijlocul ei.

— Aici, spuse el hotărît.

Picătura finală. Trupul rezistent al lui Clugy ţîşni ca un arc din scaun. Reacţia lui făcu să vibreze biroul lui Jamieson.

— La naiba, izbucni el, eşti asemeni multor altor „zei" de tinichea ţintuiţi în scaunele lor pe care i-am cunoscut. Ai stat prea multă vreme la birou şi-ai pierdut contactul cu realitatea, dar ai impresia că-ţi poţi menţine reputaţia arătîndu-te neînduplecat şi ordonînd ca totul să se facă pe cele mai grele căi posibile — chiar dacă pune în pericol viaţile unor oameni mai buni ca dumneata ! Frate dragă, dacă aş putea să te ţin cinci minute în iadul ăsta verde unde indică vîrful creionului, ar rămîne de văzut pe urmă unde ai vrea să instalăm tabăra !

Era izbucnirea pe care Jamieson o aştepta ; dar semnalul de avertizare nu se aprinse. Se simţi uşurat. Rămăsese să încheie întrevederea fără a dezvălui că fusese de fapt un test.

— Să-ţi spun drept, domnule Clugy, i se adresă el calm, mă surprinde că amesteci persoane particulare în această chestiune pur guvernamentală.

Clugy rămase neclintit, deşi expresia de furie se redusese la o simplă privire încruntată.

— Domnule Jamieson, spuse el cu asprime, un om care-i trimite pe alţii într-o misiune imposibilă dintr-un simplu capriciu aduce implicit elementul personal. Dacă acolo vrei să se instaleze tabăra, ridic-o singur. Eu ordon echipajului meu să revină pe Pămînt. La naiba cu contractul — cu fonduri suplimentare cu tot.

Clugy se răsuci pe călcîie, pornind spre uşă. Jamieson nu schiţă nici o încercare să-l oprească. Testul nu era încă complet. Argumentul definitiv ar fi dacă Clugy şi-ar duce ameninţarea pînă la capăt şi şi-ar chema oamenii de pe planeta Mira 23, retrăgîndu-şi astfel orice pretenţie asupra contractului. Ar fi un pas pe care rulii nu l-ar face — să renunţe la controlul, prin intermediul lui Clugy, asupra unui proiect de primă importanţă, ca acela privind lichidul limfatic — chiar dacă tabăra ar trebui instalată pe un vulcan. N-ar putea simula atîta interes pentru viaţile personalului uman.

Trevor Jamieson puse în funcţiune un contor şi apăsă un buton de pe panou. Se lumină un ecran, pe care apăru un grup de trei oameni. Era echipa psihotehnică, cea care îl studiase pe Clugy amănunţit, cu ajutorul mai multor aparate ultrasensibile de detectare.

— Ei bine, spuse Jamieson, se pare că Clugy e curat, nu-i aşa, domnilor ?

Unul dintre cei trei zîmbi.

— Accesul de furie i se potriveşte. Garantez pentru Clugy.

— Dacă l-aş putea reciştiga de partea mea, spuse Jamieson încruntat. Să sperăm că rulii nu ajung la el înainte de a pleca spre Mira.

Aceasta era, din păcate pentru omenire, partea dezastruoasă. Nu puteau fi niciodată siguri, mai ales aici, pe planeta-mumă a oamenilor. Nicăieri în sectorul controlat de oameni din galaxie nu funcţiona mai bine activitatea de spionaj a rulilor decît pe Pămînt, în ciuda contraspionajului intens şi continuu. Cauzele acestei situaţii se pierdeau în negura unui veac, în vremurile fatale din istoria omenirii, cînd prima armada distrugătoare a rulilor venise dintr-o regiune întunecată, ce cuprindea un braţ al galaxiei.

Cuceriră o mie de sisteme planetare înainte ca umanoizii să-şi poată mobiliza flotele şi să contraatace cu suficientă forţă ca să le stăvilească înaintarea. Lupta pe cîmpul întins de bătaie dură cîţiva ani, tenacitatea nemiloasă şi calculată a rulilor întîlnind vitejia altruistă a omului, ştiinţa mai veche şi mai echilibrată a duşmanului fiind contrabalansată de creativitatea inegalabilă a minţii umane în caz de stress.

Apoi, fluxul rulilor începu din nou să avanseze inexorabil, pe măsură ce planurile militare ale oamenilor eşuau unul cîte unul, iar cîteva dintre strategiile ultrasecrete fuseseră anticipate. Asta părea să însemne un singur lucru : spionii culegeau informaţii pentru duşman.

Abilitatea rulilor de a controla lumina cu celulele corpului nici măcar nu se bănuia, pînă cînd, într-o zi, un „om" a fost spulberat în bucăţele, pe cînd încerca să scape după ce fusese prins furînd din documentele secrete ale Consiliului de Cercetare. Cînd imaginea omului se dizolvă, transformîndu-se într-o arătare vermiculară, cu numeroase braţe şi picioare reticulate, oamenii au început să bănuiască pericolul fantastic care-i ameninţa.

În cîteva ore, maşini blindate şi nave spaţiale percheziţionau fiecare oraş şi fiecare străduţă în parte din o mie de planete, scoţîndu-i pe locuitori afară

din clădiri și folosind radarul ca să le identifice forma adevărată.

O sută de mii de spioni ruli au fost găsiți și executați numai în razia făcută pe Pămînt. Dar de atunci, căutarea nu a încetat. Curînd, rulii au născocit un sistem suplimentar, care le-a permis să contracareze cele mai complexe sisteme de detectare radar.

Și astfel, decadă după decadă, bilanțul arăta că rulii cîștigau. Erau niște forme de viață rezistente, avînd siliciu și fluor în constituție, aproape imune la elementele chimice și bacteriile care afectează oamenii. Preocuparea principală a oamenilor fusese de a găsi, în partea lor de galaxie, un organism pe care să se facă experimente bacteriologice.

Acel organism era tocmai progenitura animalelor limfatice. Scopul lichidului limfatic îl induseseră în eroare pe Ira Clugy. El acceptase ideea că avea oarecare legătură cu plantele regeneratoare de aer pentru navele mari de luptă. Sperau ca rulii să-și fi format aceeași părere falsă.

Gîndurile lui Jamieson fură întrerupte de bîzîitul interfonului din biroul de afară. Se scuză față de grupul de psihotehnicieni și schimbă imaginea, pe ecran apărînd chipul secretarei sale.

— E domnul Caleb Carson, îi spuse tînăra femeie.

— Fă-mi legătura.

Secretara încuviință, iar imaginea ei de pe ecran fu înlocuită de chipul grav, cu trăsături inteligente, al unui tînăr brunet. Caleb Carson era nepotul descoperitorului planetei Carson și un cercetător desăvîrșit al acelei lumi primitive și al conflictului dintre oameni și ezwali.

— Gata, spuse el.

Jamieson ardea de nerăbdare.

— Vin numaidecît, zise el și întrerupse legătura.

Secretarei lui îi spuse :

— Mă duc la Centrul de Cercetări. Dacă vine vreun raport despre Ira Clugy, transmite-mi-l acolo.

— Da, domnule.

Părăsind biroul, Jamieson se felicită în sinea lui pentru ideea de a-l numi pe nepotul fondatorului

planetei Carson instructor al tînărului ezwal. Dacă exista cineva care punea totul în joc pentru reuşita unui plan de stabilizare a situaţiei pe planeta Carson, acela era tînărul, eminentul Caleb Carson.

Jamieson luă liftul pînă la hangarul de pe acoperiş, unde era parcat aerocarul său. Doi gardieni înarmaţi, de-o parte şi de alta a uşii hangarului, il salutară politicos, apoi începură să-l percheziţioneze şi îi verificară identitatea. Jamieson se supuse răbdător mîinilor scotocitoare ; era modalitatea cea mai sigură, cea mai simplă de a-i prinde pe agenţii rebelilor, iar dosarele din birourile guvernamentale din clădirea aceea conţineau multe informaţii secrete.

Aerocarul lui, împreună cu alte cîteva, era parcat lîngă uşa deschisă a hangarului. Ajungînd lîngă el, privirile îi fură atrase de nişte linii ciudate pe o porţiune mică din material silicos, din care era constituită întreaga suprafaţă.

Jamieson clipi din ochi, apoi dădu din cap. Avea o senzaţie stranie, de căldură, şi apoi... închise ochii şi strînse pleoapele, dar imaginea acelor linii persista, ca şi cînd desenul acela corespundea unui drum binecunoscut, înregistrat undeva, în subconştientul lui.

Se trezi în aerocar ; prinse a-l dirija spre o clădire îndepărtată, înainte de a se gîndi : „Ce naiba se întîmplă ?"

Era încă nervos, o frenezie ciudată, cînd îşi coborî mica navă pe acoperişul unei clădiri înalte. Absent, însă introspectiv încă, uimit şi tulburat, se opri şi aşteptă ca paznicul de la parcare să-i aducă bonul. Cînd se îndreptă spre el, Jamieson observă că nu era acelaşi ; pe acesta nu-l mai văzuse niciodată. Şi apoi, cercetînd în jur, constată un lucru uluitor.

Clădirea aceea *nu* era Centrul de Cercetări !

Mai mult, nu semăna deloc cu Centrul. Deconcertat, se întoarse spre paznic să-şi ceară scuze. Încremeni. Omul nu ţinea în mînă un bon, ci o armă strălucitoare. Jamieson simţi un jet rece de gaz în plină figură şi o gheară care îl sugruma. Apoi, totul se întunecă.

XV

Următoarea senzație, după ce-și veni în fire, fu un miros greu, rînced, de vegetație intrată în descompunere, un miros familiar și straniu totodată. Rămase pe loc, cu ochii închiși, nemișcat, forțîndu-se să-și mențină respirația profundă din timpul somnului. Ședea pe ceva asemănător unui pat de campanie din pînză tare. Era lăsat la mijloc, dar destul de confortabil. Începu să gîndească analitic. Era prizonierul... rulilor? Sau era o răfuială personală? Ca șef al Comisiei Militare Interstelare, jignise mulți indivizi cutezători și periculoși, pămînteni sau de pe alte planete. Ira Clugy? Se întreba dacă era vorba de el. În fond, fusese ultimul dintre indivizii pe care-i ofensase. Dar oare Clugy ar sechestra un oficial numai pentru a definitiva o dispută? I se părea imposibil. Se întoarse cu gîndul la desenul acela bizar de linii care-i atrăsese atenția. O formă nouă de control mental? Chiar dacă avea această intenție, Jamieson înțelese că n-ar rezolva nimic continuînd să facă speculații.

Deschise ochii. Privi în sus, prin frunzișul des, la cerul albastru-verzui strălucitor. Realiză brusc că transpira din abundență, că era o arșiță insuportabilă și că locul era animat de zgomote de mașini. Se sculă în capul oaselor, își dădu picioarele jos din pat și se ridică încetișor în picioare. Remarcă apoi, că era îmbrăcat într-un costum de plasă, care-l acoperea din cap pînă-n picioare. Era tipul de instrument de vînătoare folosit pe planetele primitive, în care mișunau diverse forme de viață ostile. Constată că patul lui se afla la marginea unui luminiș care tocmai se despădurea. Gredere, buldozere și o mulțime de alți monștri cu care se construiau drumurile erau la lucru. Barăci de plastic se înălțau la dreapta lui. Unele erau deja înălțate. Dacă aceasta era Mira 23, însemnă că biroul lui Clugy se afla în plină activitate.

Da, era Clugy — admise el în sfîrşit. Altă explicaţie nu exista. Şi zău că Clugy trebuia să fie pregătit să dea o explicaţie !

Pornind spre şirul de barăci, Jamieson constată că nuanţa verzuie a cerului se datora unui ecran încărcat cu energie. Detectă ecranul din cauza unei uşoare tulburări a conturului vîrfurilor copacilor de deasupra lui. Această constatare puse capăt dubiilor pe care le mai avea, căci efectul verzui se datora absorbţiei de către ecran a frecvenţelor vizuale joase, provenite de la uriaşul soare roşu, care strălucea acum cu nuanţe alburii la zenitul ecranului. Mira, planeta roşiatică, minunată !

În drum, de două ori, maşini de discuire trecură în grabă pe lîngă el, împrăştiind insecticide, iar Jamieson trebui să păşească cu băgare de seamă pe solul fărîmicios. La început, otrava era la fel de nepriincică pentru caincai ca şi pentru toate celelalte vieţuitoare. Solul răsturnat strălucea din cauza viermilor lungi, negri şi lucitori care se unduiau uşor, a faimeşilor gîndaci roşii ai planetei Mira, care îşi paralizau victimele cu curent electric şi a altor *lucruri* pe care nu le recunoscu. Ajunse la zona barăcilor, merse înainte şi dădu de o placă pe care scria :

MERIDAN SALVAGE CO.
IRA CLUGY
INGINER SEF

Jamieson păşi înăuntru, în baracă. Un tînăr de vreo douăzeci de ani şedea la un birou, supărător de calm şi imperturbabil pentru Jamieson, care asudase tot.

— Unde-i Ira Clugy ? întrebă Jamieson fără altă introducere.

Tînărul îl măsură cu privirea fără să pară surprins.

— Cine eşti dumneata ? Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe-aici.

— Mă numesc Trevor Jamieson. Îţi spune ceva ?

Tînărul nici nu clipi.

— Numele, da. E şeful desemnat de Comisia Militară pentru acest proiect. Nu poţi să fii Jamieson. El nu e om „de teren".

Jamieson nu luă în seamă obiecțiunea.

— Tu trebuie să fii Peter Clugy.

— De unde știi ? Băiatul îl privi netulburat pe Jamieson, apoi adăugă : Chiar dacă-mi cunoști numele, asta nu dovedește că ai fi Trevor Jamieson. În orice caz, cum de-ai reușit să ajungi pînă aici ? N-a mai trecut nici o navă de cinci zile.

— Cinci zile ? repetă Jamieson șocat.

Tînărul încuviință din cap.

„Cinci zile", își zise Jamieson. Călătoria de pe Pămînt pînă acolo ar fi durat șapte sau opt zile. Oare să fi putut Ira Clugy să-l țină în stare de inconștiență și să-l fi ascuns tot timpul ăsta fără ca nepotul său să afle ?

— Unde e unchiul tău ? se rezumă Jamieson să întrebe.

Peter Clugy dădu din cap.

— Nu cred c-ar trebui să-ți spun înainte de a afla cine ești și cum ai ajuns aici. Dar o să-i dau telefon.

Ridică receptorul telefonului de pe birou și apăsă un buton de pe panoul alăturat. În clipa următoare, se auzi sunetul slab al unei voci. Deveni exclamativă, cînd Peter Clugy îi comunică mesajul. Apoi, Jamieson fu surprins să-l audă pe tînăr cum îl descria.

— Înălțime peste medie, păr des blond-roșcat, cu colț pronunțat, ochi negri, frunte lată, trăsături bine conturate...

Peter Clugy se opri, căci vocea de la celălalt capăt al firului vorbi concis, apoi spuse :

— Bine, dar n-ar fi rău să aduci vreo doi-trei oameni cu dumneata, pentru orice eventualitate.

Închise telefonul și se întoarse spre Jamieson :

— Unchiul meu spune că *s-ar putea* să fii Jamieson, după descriere. *Sau* un rul cu înfățișarea lui Jamieson.

Jamieson zîmbi și se ridică. Păși înainte, întinzînd mîna.

— Uite, am să-ți dovedesc, măcar, că nu sînt rul. Dă-mi mîna.

Mîna lui Peter Clugy stătea cu palma în jos pe birou. O mișcă atît cît să scoată la iveală o armă mică, dar foarte eficientă.

— Menține distanța, spuse el la fel de calm. O să fie timp destul pentru teste, cînd unchiul meu va ajunge aici.

Jamieson îl privi o clipă, apoi ridică din umeri. Îi întoarse spatele și se îndreptă agale spre ușă.

— Întoarce-te ! spuse tînărul Clugy tăios. Mai bine așază-te unde să te pot vedea.

Jamieson nu-l băgă în seamă și se apucă să contemple panorama remarcabilă de afară. Cînd venise la baraca aceea, fusese prea absorbit de problema lui personală și nu remarcase perspectiva care se deschidea dincolo de tabără. Pesemne acela era locul propus de Clugy în timpul discuției de pe Pămînt. Dealul se înălța la trei suto de metri față de solul junglei, dar nu prea abrupt. Acum, că vegetația de pe creastă se rărise, se deschidea o priveliște minunată a pădurii vaste, strălucitoare de la poale, a cărei splendoare se întindea pînă la munții ce se zăreau ca prin ceață sub linia orizontului.

Văzu undele scînteietoare ale riurilor, culorile sclipitoare ale copacilor stranii ; și, cum privea așa, simți un fior cunoscut, vechi, o senzație de exaltare ce-l cuprinsese contemplînd acel univers de planete ca-n basme și de stele fermecătoare, cum era vestitul soare al planetei Mira deasupra capului său.

Zări trei oameni înarmați traversînd luminișul și îndreptîndu-se spre el, ceea ce-i reaminti brusc de situația critică a momentului. Oare chipul acela aspru din fața sa să fie a lui Ira Clugy ? Apropiindu-se ca să-l recunoască, chipul ars de soare luă o expresie de uimire, după cum i se păru lui Jamieson.

Ira Clugy nu rosti nici un cuvînt, decît după ce, la un semn al său, ceilalți îl „răsuciră" pe toate părțile pînă-i stabiliră apartenența incontestabilă la rasa umană. Apoi spuse :

— Încă ceva, domnule Jamieson. N-aș insista asupra acestui lucru, dacă n-ai fi apărut aici într-un mod atît de misterios. Inginerul luă un stilou de

pe birou și i-l întinse. Vă rog semnați pe acest bloc-notes, ca să pot compara semnătura cu cea păstrată în dosarele noastre.

După ce făcu ce i se ceruse, Clugy continuă :

— Bine, domnule Jamieson, acum aș vrea să-ți pun o întrebare : Cum ai ajuns aici ?

Jamieson zîmbi iritat :

— Mă crezi sau nu, am venit pînă aici ca să-ți pun aceeași întrebare. Hotărî că nu cîștiga nimic dacă evita să vorbească.

Îi spuse lui Clugy toată povestea, așa cum o știa, de cînd își părăsise biroul din Solar City, pînă la sosirea pe această planetă. Nu ascunse nimic — nici măcar suspiciunile lui în privința lui Clugy.

Această remarcă îl amuză pe Clugy.

— Nu prea mă cunoști, spuse el ironic. Aș fi putut foarte bine să-ți trag un pumn în nas, cînd am stat de vorbă în biroul dumitale. Dar răpirea nu e genul meu.

Clugy continuă, dezvăluind evenimentele ce urmară după despărțirea lui furioasă de Jamieson. Se dusese direct la Clubul Astronautului și luase legătura prin radio cu echipajul lui de pe Mira 23, transmițîndu-le să-și strîngă lucrurile și să se întoarcă acasă. Tocmai își îneca mînia la barul clubului, cînd un agent guvernamental se apropie de el și-i explică motivul întrevederii încordate cu Jamieson. Clugy se mai calmă și contramandă ordinul dat echipajului său. În dimineața următoare, semnă contractul și începu să încarce la bordul uneia dintre navele sale de salvare alți oameni și echipament. Două zile mai tîrziu, plecă spre Mira 23.

— Poți să iei legătura prin radio cu Pămîntul, să-mi verifici spusele, încheie Clugy.

— Oricum trebuie să iau legătura cu Pămîntul, îi spuse Jamieson, și am să-ți verific povestea doar ca fapt divers, fiindcă te cred. Dar acum, cel mai important lucru este să aducem încoace o navă mai mare cît se poate de repede. Ce-am pățit eu nu e un accident și încă nu s-a terminat.

Baraca unde se afla instalată stația de radio nu era departe și se putea identifica cu ușurință, datorită inelelor conice de deasupra ei, care alcătuiau antena subspațială. Cînd intrară, operatorul le aruncă o privire de după panoul de comandă. Privirea lui trăda îngrijorare.

— Domnule Clugy ! Tocmai vroiam să vă chem. Condensatorul McLaurin s-a ars din nou.

Clugy îl privi încruntat.

— Landers, mi-e teamă că va trebui să te pun sub stare de arest.

Remarca părea să-l fi uluit pe tînăr. Jamieson rămase și el surprins și-și mărturisi deschis uimirea.

— Doctore, ăsta este al treilea, și ultimul condensator pe care-l avem, replică Clugy. Mai sînt șase zile pînă la sosirea altei nave cu un stoc de piese de schimb. Pînă atunci, am rămas fără legătură radio.

Semnificația îngrozitoare a acestui fapt justifică pe loc arestul. Jamieson aprecie într-o clipită situația. În încăpere se aflau patru persoane : cei doi Clugy, operatorul radio și el. Afară, zgomotul asurzitor al motoarelor anula posibilitatea interceptării vreunui sunet produs de om.

Tînărul Clugy îi întrerupse șirul gîndurilor, așezînd o armă pe masa de lîngă el :

— Poftim, domnule, acoperă-l pînă-l testez.

Jamieson luă arma, cu un sentiment de ușurare. Se dădu înapoi și-i făcu semn tînărului Clugy să înainteze. Lîngă el, Ira Clugy își scoase și el arma. Rămaseră cu atenția încordată, în timp ce operatorul radio își întinse mîinile.

După ce-i strînse mîinile, nepotul lui Clugy păru ușurat, cînd se întoarse spre Jamieson și spuse :

— E om, domnule.

Atmosfera din baracă se mai destinse.

— Unde se află cel mai apropiat transmițător ? întrebă Jamieson.

— În regiunea minelor de [illegible]niu, la nouă sute de mile spre sud, răspunse Clugy și adăugă. Poți să fei un aerocar și să pleci imediat. De fapt, am să te duc chiar eu.

Tînărul Peter Clugy porni numaidecît spre un grup de nave mici, aşezate în rînd, de-a lungul luminişului.

— Îţi aduc eu unul, strigă el peste umăr.

Cîteva minute mai tîrziu, zburau, iar pădurea densă, ca o ceară verde, aluneca repede spre nord, la trei sute de metri dedesubtul lor. Peter Clugy se oferise să piloteze nava ; în momentul acela, fixa cu pricepere comenzile automate pe direcţia stabilită.

Ira Clugy privea tăcut pe fereastră, părînd să n-aibă chef de conversaţie. Jamieson nu-l condamna — era timpul să-şi rînduiască gîndurile asupra unor chestiuni.

Scopul rulilor, îşi zise el, este să întîrzie sau să le blocheze posibilitatea de a procura lichidul limfatic. Această premiză ar trebui să fie cheia întregii situaţii. Dar de ce-ar fi aranjat ei să-l prindă în capcană cu acele linii bizare, fascinante şi să-l aducă aici, în aparenţă cu una dintre navele lor ? Se cutremură la gîndul că se aflase în custodia lor în timpul îndelungatei călătorii prin spaţiu.

„Şi de ce m-or fi lăsat în viaţă ?“ Nu exista decît o explicaţie rezonabilă. Proiectul n-ar fi suferit prea mult dacă murea administratorul care putea fi înlocuit la nevoie. Exista, cu siguranţă, un plan mai subtil, în care era precis implicat şi Ira Clugy, un plan conceput să ţină în loc întreaga operaţiune pentru o perioadă de timp.

În aparenţă, planul reclama prezenţa lui Jamieson acolo. Nimic mai simplu. Nu fusese altceva de făcut decît să-l lase în tabără, probabil înainte de ivirea zorilor, iar el avusese grijă de restul, în mod firesc.

Jamieson se nelinişti brusc. Tot ce făcuse fusese foarte firesc şi *foarte previzibil*. Ce putea fi mai firesc decît ca el — şi Ira Clugy, de altfel — să se afle în această navă mică, parcurgînd nouă sute de mile de pustietate spre staţia de radio subspaţială, căci cea din tabără se defectase. Da, foarte previzibil, din punctul de vedere al vreunui agent priceput care sabotase radioul subspaţial, dar care nu ştia despre nava-patrulă de deasupra atmosferei.

Jamieson se ridică în picioare. Trebuiau să ajungă neapărat la zona minelor, pînă nu era prea tîrziu.

În clipa aceea, aruncînd o privire la orizont, remarcă o altă navă care se apropia. Deşi o aşteptase oarecum, apariţia ei parcă trase un semnal de alarmă pentru nervii săi. Era mai mare şi mai rapidă decît nava lor, şi probabil bine dotată cu arme. Din poziţia aceea şi la viteza aceea avea să-i depăşească în două-trei minute !

Jamieson se întoarse degrabă spre panoul de transmisie — şi se opri. Peter Clugy stătea în faţa panoului, cu chipul lipsit de expresie, dar ţinînd în mînă aceeaşi armă mică de mai devreme. Era aţintită spre stomacul lui Jamieson.

Ira Clugy vorbi cu răsuflarea tăiată :

— Peter, puşti fără minte ! Ai înnebunit ?

Se ridică de la locul său şi făcu cîţiva paşi înainte ; arma se deplasă în direcţia lui.

— Dă-mi mie jucăria asta !

Jamieson îşi întinse mîna să-l oprească pe cel mai în vîrstă.

— Sper ca nepotul dumitale să se afle încă în viaţă, îi spuse el încercînd să-şi păstreze calmul. El nu e Peter Clugy — nici altă fiinţă umană.

XVI

În mintea lui Jamieson multe lucruri căpătară dintr-o dată înţeles. Refuzul lui Peter Clugy de a da mîna cu el, sub pretextul că îl bănuia pe *Jamieson* un rul. Primul lucru nefiresc pe care-l remarcase la tînărul Clugy fusese lipsa de reacţie fizică la temperatura excesiv de ridicată şi la umiditatea din atmosferă — era limpede acum. Şi, cum Peter Clugy „stabilise", printr-o strîngere de mînă, apartenenţa operatorului radio la rasa umană, însemna că individul acela era şi el tot... un rul.

Jamieson îl studie pe „tînăr" îndeaproape. Nu descoperi nici un defect în imaginea de fiinţă umană. Trebui să-i recunoască perfecţiunea. Părea o regulă

inflexibilă ca o deghizare să nu provoace nici umbră de îndoială în prezența oamenilor. Jamieson aprobă acest lucru din toată inima. Aspectul corpurilor lor vermiculare, cu mulți apendici era respingător.

Ira Clugy își reveni din șocul inițial. Îl privi fix pe rul :

— Ce i-ați făcut nepotului meu ? întrebă. Porni spre rul amenințător.

Jamieson îl opri.

— Ai grijă, prietene, el n-are nevoie de armă. Ne poate distruge cu un șoc de înaltă frecvență, pe care o poate controla cu celulele corpului.

Rulul nu spuse nimic, dar întinse ceea ce părea să fie o mînă umană spre panoul de comandă și trase o pîrghie. Numaidecît, nava începu să coboare spre pădurea verde de jos.

Aruncînd o privire în jur, Jamieson văzu că cealaltă navă se apropiase și cobora împreună cu ei. Un minut mai tîrziu, tufișuri trosneau sub fuzelaj, căci coboriseră pe pămînt. Ciudat, celălalt aerocar nu aterizâ, ci rămase suspendat la cîțiva metri deasupra solului, la o depărtare de aproximativ zece metri, cu motoarele în funcțiune ca să mențină în echilibru greutatea restantă.

Oare scopul era să nu lase nici o urmă a prezenței celeilalte nave ? Văzu că cei doi pasageri ai navei, amîndoi cu aspect uman, în realitate ruli fără îndoială, săriră jos pe pămînt, intenționînd să străbată distanța ce-i despărțea de celălalt aerocar. Pe Jamieson îl uimi aparenta lor indiferență față de terenul pe unde treceau. I se păru uimitor fiindcă aceea era inima Pădurii Verzi, plinc cu puii animalelor limfatice !

Poate că rulii nu cunoșteau de fapt scopul activității lui Clugy. Poate că nu era decît o operațiune obișnuită de spionaj pentru a sabota un proiect al oamenilor. Neștiind, puteau să fi confundat adulții cu puii. Părinții erau inofensivi. Puii atacau tot ce mișca. Dacă un lucru înceta să se miște înainte de a ajunge la el, uitau de el instantaneu. Atacau, la în-

timplare, frunzele care se mișcau în bătaia vîntului, crengi de copac și chiar valurile. Milioane de viețuitoare anguiforme mureau în fiecare lună din cauza atacurilor irațională asupra obiectelor fără viață, care se mișcaseră dintr-un motiv sau altul. Dar unele supraviețuiau, inevitabil, primelor două luni ale existenței lor și luau forma finală.

În evoluția animalelor limfatice, Natura realizase un echilibru uluitor. Forma finală a animalelor limfatice era o structură asemănătoare stupuiui de albine, cu o crustă tare, *care nu se putea mișca*. Dar dacă intrai adînc în Pădurea Verde, era imposibil să nu dai peste una dintre aceste structuri. Le întîlneai pretutindeni : pe pămînt și în copaci, pe dealuri și în văi ; oriunde se întîmpla să se afle tînărul monstru în momentul schimbării, acolo se stabilea adultul. Etapa finală era scurtă, dar prolifică. Stupul se hrănea exclusiv cu mîncarea pe care o adunase în faza inițială. Fiind bisexuali, își petreceau răstimpul scurt al existenței lor într-un extaz susținut de procreare. Însă puii nu erau expulzați. Incubau înăuntru și, curînd, începeau să se hrănească cu organele vitale ale părintelui. Aceasta oprea procesul de reproducere, dar pînă atunci numărul lor creștea destul de mult. Se mîncau și unii pe alții, dar dat fiind că crusta se înmuia și se crăpa din cauza acțiunii secrețiilor lor, o anumită proporție ajungea în exterior în bună stare.

Gîndurile îi fură întrerupte de rulul cu înfățișarea lui Peter Clugy, care apăsă un buton, deschizînd ușa aerocarului, și gesticula cu arma în mînă :

— Voi doi, afară !

Porniră, fără tragere de inimă, înaintea individului care-i luase în captivitate și coborîră pe pămînt, unde așteptau ceilalți doi ruli. Căldura era sufocantă. Pe Pămînt, cu un climat secetos, aproape fără picătură de ploaie ca aceia, vegetația s-ar deshidrata și s-ar usca. Aici, luminișul plin de iarbă și pădurea înconjurătoare aveau un aspect aproape artificial, cu verdele lor ca ceara.

Imaginile celor trei ruli tremurară ușor, una după cealaltă.

— Se sfătuiesc, îi explică Jamieson lui Clugy cu voce scăzută. Se pare că e greu să comunici cu undele luminoase și să menții o imagine perfectă.

Imaginea lui Peter Clugy se întoarse brusc spre Ira și gesticulă :

— E-n regulă, poți să pleci acum.

Ira Clugy părea deconcertat.

— Să plec ?

— Da. Întoarce-te la navă și decolează. Du-te la tabăra dumitale sau unde vrei. Dar nu veni astăzi înapoi, aici !

Jamieson se simțea la fel de năucit cum arăta Ira Clugy. Acesta părea să-și fi revenit în fire :

— Nici gînd ! exclamă el categoric. Dacă domnul Jamieson rămîne, rămîn și eu.

Individul cu înfățișarea lui Peter Clugy ezită. Apoi, spuse :

— Dar, de ce ? Știm că nu-l simpatizezi în mod deosebit.

— Poate, odată, dar... Ira Clugy se opri. Chipul i se schimonosi de furie, cînd înțelese substratul remarcii rulului. Deci, știați ! Asta înseamnă că nepotul meu era mort și tu i-ai luat locul — încă de pe Pămînt !

Jamieson puse o mînă pe umărul inginerului ca să-l oprească, altminteri s-ar fi năpustit precis la rul.

— Nepotul dumitale n-a murit, spuse rului. Se află... aici.

Deplasîndu-se către depozitul din spatele navei, în fața căruia stăteau, rului deschise trapa. Înăuntru, zăcea inert un individ identic ca înfățișare cu cel care deschisese ușa.

— Va mai rămîne în stare de inconștiență încă cîteva ore, spuse rului. A rezistat surprinzător la paralizie. Dar o să-și revină. Totuși, nu i-am luat locul decît azi dimineață, în tabără. Mai devreme n-a fost nevoie, ca să aflăm ce vroiam să știm.

Lui Jamieson nu-i venea să creadă. Ira Clugy își trîmbițase suficient sentimentele la Clubul Astro-

nautului, continuînd altercația memorabilă din biroul lui Jamieson. Pe de altă parte, tot personalul fusese testat cu atenție, ca să se vadă dacă erau ființe umane, înainte de a se îmbarca pe navele ce porneau înspre planeta aceea.

Rulul părea să se consulte cu semenii săi. Evident, nu prevăzuseră împotrivire din partea lui Clugy.

În clipa aceea, în timp ce mintea lui se străduia să pună cap la cap uimitoarele acțiuni ale rulilor, o mișcare în iarbă îi atrase atenția. Era la o oarecare depărtare, așa că Jamieson nu văzu decît niște umbre. Dar simți un fior de spaimă.

„Pădurea întunecată de pe Mira", gîndi el șovăitor. „Mișună de puii animalelor limfatice..."

Scurta conferință a rulilor se încheie și copia lui Peter Clugy i se adresă lui Ira :

— Nu-i nevoie să duci nava înapoi singur. Eu te voi duce aproape de tabără și te voi lăsa acolo, împreună cu nava. Acum, urcă-te înăuntru !

Chipul lui Ira Clugy se lungi.

— Și ce se întîmplă cu domnul Jamieson ?

— Îl lăsăm aici, răspunse rulul. Într-o oră se va întuneca. Pînă să te întorci și să-l găsești, el va fi mort.

Jamieson se gîndea : șeful proiectului mort, inginerul „de teren" eliberat. De ce ? Dintr-o dată, înțelese. Desigur ! Toată lumea își va aminti de amenințările lui Clugy privitoare la supunerea șefului proiectului la condițiile de pe Mira. Și, cît ai clipi, conducătorul operațiunilor pe teren ar fi bănuit de crimă, iar obținerea de lichid limfatic ar întîrzia mult.

Era un țel cutezător, deși destul de simplu. Și demonstra că rulii nu cunoșteau importanța proiectului pe care îl atacau.

Undeva, un centru de spionaj al rulilor fusese informat despre activitatea oamenilor pe Mira 23 și detașase un grup de spioni ca să se ocupe de această problemă. Indivizii implicați, lipsiți de informații complete, acționau după planul tipic al rulilor, cu bravura lor obișnuită.

Jamieson privi cu coada ochiului la o linie ce avansa, care nu putea fi decît un pui de animal limfatic. Linia neregulată se afla acum la numai nouăzeci metri distanță, și la un moment dat, zări o siluetă cenușie, cu pete, care se contracta. Foarte curînd, creaturile acelea îi vor înconjura.

Jamieson nu mai zăbovi nici un moment. Trebuia să se încreadă în corectitudinea analizei pe care o făcuse planului rulilor și trebuia să-și folosească cunoștințele despre inamicul rul. Din doi pași ajunse lîngă Clugy.

— Intră în navă ! spuse el cu glas tare. N-are nici un rost să murim amîndoi. Apoi, adăugă în șoaptă : Sîntem înconjurați de ființe limfatice. Eu o să stau nemișcat și n-o să pățesc nimic. Urcă-te !

Îi dădu lui Clugy un brînci și-l trimise împleticindu-se spre aerocar. Clugy își recăpătă echilibrul, ezită, apoi sări brusc înăuntru și decolă, fără să-i mai aștepte pe ruli.

Jamieson constată totul în treacăt, căci pornise în fugă spre o margine mai apropiată a junglei. „N-or să mă omoare", își zise el. „Asta le-ar strica planul."

Dacă le-ar putea reține atenția încă cîteva secunde...

Înainte de a-și continua gîndurile, se auzi un pîrîit în aer, prin apropiere, și fiecare nerv din trup parcă i se strînsese într-un nod. Căzu, neputincios, ca un bețișor, izbindu-se cu umărul sting de pămînt.

Nu-și pierdu cunoștința, dar trecură cîteva minute pînă să i se limpezească mintea atît cît să-și dea seama că ceea ce dorise să se întîmple se întîmplase. Unul dintre ruli îl atinsese cu o descărcătură de energie paralizantă. Se întreba dacă-și frînsese vreun os din umărul și brațul sting, dar n-avea cum să afle. Erau complet amorțite, ca și restul trupului. Un gînd înspăimîntător îi trecu prin minte : Dacă cumva una dintre ființele limfatice îl atacase cînd căzuse, iar acum se hrănea cu organele lui vitale ! Oare indicația scurgerii treptate a sîngelui din vinele sale să fi fost pierderea cunoștinței ?

O rază strălucitoare, tăcută, de lumină îi întrerupse speculațiile sinistre. Urmară serii întregi de raze într-o succesiune rapidă. Sursa lor se afla în afara cîmpului său vizual limitat, dar ghici ce se întîmpla.

Trecură cîteva minute. Exploziile de lumină diminuară, ajungînd la sclipiri ocazionale. Mirosul de ozon îi făcu nările să fremăte. Ochii îl usturau deja, dar nu putea să-i închidă.

După un minut, își dori cu ardoare să fi putut să-i închidă. În partea de jos a cîmpului său vizual, cum ședea sprijinit într-o parte, un cap mic și hidos se balansa la cîțiva centimetri de bărbia sa. Era un pui de animal limfatic și, cu toate că Jamieson nu simțea nimic, putea să spună după poziția capului că ființa aceea se tîra pe trupul lui !

Micul cap hidos se mișcă, dispărînd din raza lui vizuală, dar lăsîndu-i în minte o impresie de neșters, cu multitudinea lui de ochi minusculi, asemeni unor gămălii strălucitoare de ac, și gura galbenă, ca o ventuză, presărată cu cercurile concentrice ale dinților în formă de ghimpi.

Minutele treceau anevoie. Poate că plecaseră deja. Deodată, pămîntul păru să-i fugă de sub cap și își dădu seama că îl ridicau de undeva, din spate. Se ridica atît de repede, încît la început se gîndi că mai multe persoane îl trăgeau, dar curînd se pomeni atîrnînd pe umărul lui Ira Clugy.

Vînjosul inginer pur și simplu nu pierdea vremea. Aterizase foarte aproape și acum îl împingea pe Jamieson înăuntrul navei.

Înainte de a se închide ușa, Jamieson zări cei trei ruli, ce zăceau în iarbă, la vreo cincisprezece metri distanță. Imaginile umanoide pe care le proiectaseră cît fuseseră în viață, dispăruseră ; căpătară forma naturală, vermiculară, cu mulți apendici. Ici și colo, trupurile întunecate luceau, dovadă că unele dintre celulele ce reglau lumina erau încă vii. Dar ei muriseră. Micuții monștri avuseseră destul timp să se îngroape complet în victimele lor.

XVII

— Ce nume ? întrebă Jamieson amuzat.

Se îndrepta spre casă, părăsind fantastica planetă Mira 23, şi stabilise legătura instantanee prin radio cu Pămîntul.

Caleb Carson îi răspunse :

— A vrut prenumele dumitale ; apoi, cînd Play Square a zis că ar provoca confuzie, s-a hotărît pentru Ephraim.

Jamieson se lăsă pe spătarul scaunului special folosit pentru izolarea indivizilor ce transmiteau prin tubul electronic McLaurin. Îşi zise în sinea lui : „Aşadar, tînărul ezwal a acceptat un nume" şi zîmbi.

Era un eveniment crucial :

— „Ce-i într-un nume ?" scria un vechi poet. „Unei roze orice alt nume de i-ai da..." etc. Dar zicînd acestea, poetul a făcut una dintre puţinele sale erori. Căci omul, ajungînd în spaţiu, a întîlnit rase, ai căror indivizi nu sînt identificaţi. Asemenea rase nu au putut fi „civilizate".

Ca toate fiinţele umane evoluate, care aveau o viziune galactică asupra vieţii şi a universului, Jamieson ştia că timp de cîteva sute de ani „civilizaţia" avusese o definiţie tendenţioasă : o rasă era civilizată în măsura în care putea participa la apărarea împotriva rulilor.

Din punct de vedere practic, nu se putea lua în consideraţie nici o altă definiţie.

— Ephraim, repetă Jamieson. Şi numele ?

— Jamieson. Play Square a fost de acord.

— Un nou membru al familiei ! Nevesti-mii i-aţi spus ?

— Da, am vorbit cu ea la telefon. Mi-e teamă că era prea îngrijorată de situaţia dumitale, ca să aprecieze onoarea ce vi s-a făcut.

De vreme ce vorbise deja cu Veda şi o liniştise, Jamieson continuă discuţia cu inima uşoară. Aşa că se aşezară la taifas. O concluzie se desprinse din conversaţia lor : să pregătească un aparat care să fie introdus în muşchi şi să transmită un *gînd* : „Nu-

mele meu este..." Fiecare nume urma să fie diferit.

Milioane de asemenea aparate aveau să fie transportate în scurtă vreme pe planeta Carson. Navele spațiale aveau să fie încărcate cu astfel de echipamente făcute să tulbure mintea, care aveau să fie introduse prin piele până la mușchiul fiecărui ezwal vizat.

Asemenea aparate erau construite dintr-un material care se dizolva în sînge, după o anumită perioadă de timp. Dar nu înainte ca fiecărui ezwal purtător al unui mecanism să-i rămînă în memorie că : „Numele meu este..."

Jamieson nu punea la îndoială faptul că, dacă se prezenta în fața Convenției Galactice împreună cu Ephraim și cu un aparat telepatic mecanic pentru identificarea fiecărui ezwal de pe planeta Carson, convenția va ordona consiliului militar respectiv să colaboreze cu el.

Într-un tîrziu, întrerupse legătura satisfăcut ; apoi, sună la unul dintre birourile guvernamentale de stabilire a direcțiilor de cercetare. Acolo, vorbi cu un neurolog despre liniile care, aparent, îl hipnotizaseră. Descrise poziția liniilor cum putu mai bine și făcu o descriere surprinzător de exactă — după părerea lui — a structurii liniilor însăși.

După ce închise receptorul, își zise : „Cel puțin, am inițiat ceva".

Cîteva zile mai tîrziu, se afla din nou la biroul său.

— Sînteți căutat la vidfo, îl anunță de la centrala telefonică.

Jamieson își deschise aparatul.

— Da, spuse el, înainte de a se forma imaginea.

Femeia al cărui chip apăru la video arăta agitată.

— Tocmai m-a sunat Play Square. Diddy a ieșit să cerceteze sunetul.

— A ! făcu Jamieson.

Îi studie imaginea. Avea un chip deosebit de atrăgător, cu pielea albă, bine conturat, încadrat de frumoase bucle de păr negru. În clipa aceea, nu arăta ca de obicei. Ochii se măriseră, mușchii se încorda-

seră, iar pieptănătura i se deranjase. Căsnicia și copilul o marcaseră profund.

— Veda, spuse el aspru, nu te pierde cu firea.

— Dar e acolo, afară ! Și se pare că întreaga zonă e plină de spioni ruli. Cînd rosti numele marelui lor dușman, se cutremură.

— Play Square l-a lăsat să plece, nu ? Înseamnă că a considerat că e pregătit pentru asta.

— Dar o să stea afară toată noaptea !

Jamieson dădu ușor din cap.

— Draga mea, era inevitabil. Face parte din procesul de creștere și ne-așteptam la asta de cînd a împlinit nouă ani, în mai. Se întrerupse. De ce nu ieși după cumpărături ? O să mai uiți de gînduri pentru restul după-amiezii. Cheltuiește — făcu un calcul rapid, o mai privi o dată și revăzu expresia inițială — cît vrei. Pentru tine. Acum, la revedere și nu te îngrijora.

Întrerupse grăbit legătura și se ridică în picioare. Stătu, o bună bucată de vreme, la fereastră, privind jos, la The Yards. Din poziția lui, nu putu vedea The Way și nici nava. Se aflau pe partea cealaltă a clădirii. Însă priveliștea minunată a străzilor și clădirilor îl fermecă din nou, ca de obicei. The Yards era o suburbie a orașului Solar City, iar această metropolă uriașă, cu așezarea ei tropicală artificială, oferea o priveliște inegalabilă în partea de galaxie controlată de oameni. Clădirile și parcurile se întindeau cît vedeai cu ochii.

Își întoarse privirile din depărtări, rezumîndu-se la orașul The Yards. Se îndepărtă încetișor de la fereastră. Undeva, acolo jos, băiatul lui în vîrstă de nouă ani explora lumea sunetului. Nici lui, nici Vedei nu-i făcea bine deloc să se gîndească la asta, sau la ruli.

Cînd cerul avea să se întunece, Diddy Jamieson va fi aflat că sunetul nu se sfîrșea nicăieri niciodată. După ce cercetase o viață întreagă — mai mult sau mai puțin — era bine că aflase lucrul ăsta. I se spusese că se termina undeva „pe acolo" — vag. Dar, în după-amiaza aceea, își dovedise că, oricît de de-

parte ai fi mers, sunetul rămînea. Faptul că cei mari îl mințiseră în privința asta nu-l deranja pe Diddy. După părerea profesorului său robot, Play Square, uneori părinții mințeau ca să testeze ingenuitatea și încrederea în sine a tinerilor. Aceasta era, bineînțeles, o minciună pe care o dezmințise acum.

În toți acești ani, sunetul fusese prezent în pedagogul lui, Play Square, și în salon, chiar dacă tăcea sau încerca să vorbească, în sufragerie, unde se crea un riim din zgomotele pe care le făceau mămica și tăticul și cu el la masă — pe-atunci i se dădea voie să mănînce cu ei. Noaptea, sunetul se furișa în pat lîngă el, și, în timp ce dormea, chiar în somnul cel mai profund, îl simțea pulsîndu-i în creier. Da, era un lucru familiar și era firesc că încercase să afle dacă se termina mai întîi la capătul unei străzi, apoi a alteia. Nu mai știa exact cîte străzi colindase în lung și-n lat, dacă mersese spre est, vest sau nord. Dar oriunde hoinărise, sunetul îl însoțise. Cu o oră în urmă, luase masa într-un mic restaurant. Acum, era momentul să afle *unde* începea sunetul.

Diddy se întrerupse și se încruntă, gîndindu-se unde se afla. Important era să realizeze unde se afla în raport cu The Yards. Începu să calculeze mental numărul de străzi între A Cincea și A Nouăsprezecea, H și R, Centru și Dreapta, cînd își ridică din întîmplare privirile. Acolo, la o distanță de cincisprezece metri, văzu un om, pe care-l remarcase cu trei blocuri și zece minute în urmă.

Ceva în mișcările omului îi stîrni o amintire neplăcută, stranie și, pentru întîia oară, observă cît de mult se întunecase cerul. Porni la drum cu un aer degajat și se bucură constatînd că nu-i era teamă. Spera să-l poată ajunge pe omul acela și să se întoarcă astfel la foarte populata stradă Șase. Nădăjduia, de asemenea, că se înșelase considerîndu-l pe om un rul.

Inima i se strînse cînd văzu un alt om alăturîndu-se primului și amîndoi porniră să traverseze strada ca să-l oprească din drum. Diddy rezistă impulsului de a se întoarce și a o lua la fugă. Rezistă acelui impuls,

căci dacă cei doi erau ruli, ei se puteau deplasa de cîteva ori mai repede decît un om. Înfățișarea lor umană nu era decît o iluzie, pe care o creau datorită posibilității lor de a controla lumina. Asta îl făcu să-l suspecteze pe primul din cei doi. Dind colțul, piciorul individului păși *greșit*. Diddy nu-și mai amintea de cîte ori Play Square îi prezentase o asemenea posibilitate, dar acum că o văzuse cu ochii lui, înțelese că nu încăpea îndoială. Se spunea că, în timpul zilei, rulii erau mai atenți cu iluziile vizuale.

— Puștiule !

Diddy încetini pașii și privi la cei doi oameni, ca și cînd i-ar fi văzut pentru prima oară.

— Puștiule, cum de mai bați străzile la ora asta ?

— E noaptea mea de explorare, domnule, răspunse Diddy.

„Omul" care vorbise își vîrî mîna în buzunarul de la piept. Era un gest curios, incomplet, ca și cînd, creînd iluzia mișcării, nu se gîndise la complexitatea unei asemenea acțiuni. Sau poate că devenise mai neatent din cauza întunericului. În mîna pe care o scoase din buzunar strălucea o insignă.

— Sîntem agenți din Yard. Te ducem la The Way.

Ascunse insigna înapoi, în buzunar, sau așa făcu impresia și se deplasă către lumina ce se zărea în depărtare.

Diddy nu opuse rezistență.

La scurtă vreme după prînz, Jamieson deschise ușa apartamentului său pentru cei doi ofițeri de poliție. Purtau haine civile, dar îi recunoscu imediat.

— Doctorul Jamieson ? întrebă unul dintre ei.

— Da !

— Trevor Jamieson ?

De data asta, încuviință din cap, cu o senzație de gol, deși mîncase de curînd.

— Sînteți tatăl lui Dexter Jamieson, în vîrstă de nouă ani ?

Jamieson strînse cu putere tocul ușii.

— Da, murmură el.

Purtătorul de cuvînt spuse :

— Este de datoria noastră, cum prevede legea, să vă informăm că în acest moment fiul dumneavoastră se află în puterea a doi ruli și că viața îi va fi pusă în mare pericol în următoarele ore.

Jamieson nu zise nimic.

Ofițerul îi descrise cu calm cum fusese luat Diddy în primire de pe trotuar. Și adăugă :

— De la o vreme am constatat că rulii au concentrat în Solar City un număr mai mare de indivizi. Bineînțeles că nu i-am localizat. După cum poate știți, le estimăm numărul în funcție de cei pe care-i reperăm.

Jamieson știa, dar nu zise nimic. Celălalt continuă :

— De asemenea, după cum probabil știți, ne interesează mai mult să descoperim scopul unui grup de ruli decît să capturăm indivizi. Ca și celelalte proiecte ale rulilor, acesta se va dovedi, probabil, deosebit de abil. Pare destul de limpede că noi am fost abia martorii primului pas dintr-un plan complicat. Doriți vreo altă informație ?

Jamieson ezită. O auzea pe Veda în bucătărie, punînd farfuriile murdare în chiuvetă. Trebuia neapărat să-i facă să plece înainte ca ea să afle în ce misiune veniseră. Totuși, avea o întrebare :

— După cît înțeleg, nu se va încerca deocamdată nimic pentru a-l salva pe Diddy ?

Ofițerul răspunse hotărît :

— Pînă nu obținem informațiile pe care le vrem, nu ne vom ocupa de asta. Am fost instruit să vă rog să nu vă faceți speranțe. După cum știți, rulii pot concentra cu celulele lor energia unei arme distrugătoare. În asemenea condiții, moartea poate surveni oricînd. Se întrerupse. Asta-i tot, domnule. Puteți să sunați la statul nostru major, din cînd în cînd, pentru alte informații. Poliția nu va mai lua legătura cu dumneavoastră din proprie inițiativă.

— Mulțumesc, spuse Jamieson automat. Închise ușa și se întoarse cu o indiferență mecanică în camera de zi.

Veda strigă din bucătărie :

— Cine era, dragă ?

Jamieson trase adînc aer în piept.

— Cineva care-l căuta pe unul Jamieson. Numele se potrivea, persoana nu. Glasul îi părea liniştit.

— Aha ! făcu Veda.

Pesemne că uitase pe loc incidentul, căci nu-l mai menţionă. Jamieson se duse la culcare la ora zece. Culcat în pat, simţi o durere vagă în spinare şi o senzaţie neplăcută în capul pieptului. La unu noaptea, nu adormise încă.

XVIII

Diddy ştia că nu trebuia să opună rezistenţă. Nu trebuia să încerce să le zădărnicească planurile. Play Square îi repetase lucrul acesta ani în şir. Nici un tînăr, declarase acesta categoric, nu trebuia să se considere îndreptăţit să aprecieze cît de periculos poate fi un rul. Sau cît de important era planul unui grup de spioni ruli. Trebuia să presupui că se întreprindea ceva. Şi să aştepţi instrucţiuni în şoaptă.

Diddy îşi amintea de toate astea, în timp ce mergea încadrat de cei doi ruli ; picioarele lui scurte, de copil îl usturau, fiindcă îl duceau mai repede decît pasul lui normal. Îl încuraja faptul că încă nu-şi dezvăluiseră identitatea. Se prefăceau încă.

Strada se mai lumină. În faţa lui, zări silueta navei proiectată pe cerul albastru-închis. Toate clădirile din The Way începuseră să degajeze lumina solară pe care o absorbiseră în timpul zilei. Clădirea administraţiei, cu cele o sută de etaje ale sale, strălucea ca o bijuterie în umbra unei nave spaţiale maiestuoase, iar celelalte clădiri sclipeau cu o intensitate a luminii, care varia în funcţie de dimensiunea fiecărcia. Cu Diddy în urma lor, cei doi ruli ajunseră la Intersecţia 2. The Way se afla la Intersecţia 1.

Străbătură strada şi ajunseră la intrarea în oraş. Cei doi ruli se opriră în faţa barierei din metal cu

canelluri, lată de doi metri şi jumătate, cu efect de absorbţie, şi privi în jos, la ventilatoarele deschise.

Cu un secol în urmă, cînd se întîlniseră pentru prima oară rulii şi oamenii, în jurul instalaţiilor de apărare şi zonelor militare erau ziduri de beton sau garduri de sîrmă ghimpată încărcată cu electricitate. Apoi, s-a descoperit că rulii puteau să devieze curentul electric şi că prin pielea lor tare nu pătrundea muşcătura ascuţită a sîrmei ghimpate. Betonul s-a dovedit la fel de ineficient. Zidurile se dărîmau în prezenţa unui anumit gen de energie a rulilor. Şi printre muncitorii care veneau să le repare se afla şi cîte un rul, care îşi făcea loc printr-un proces de transfer de imagine şi prin crimă. Patrulele înarmate erau foarte frecvent lichidate pînă la ultimul om, iar locurile lor le luau impostorii ruli. Genul de barieră cu absorbţie de aer nu apăruse decît de cîţiva ani. Înconjura The Yards de jur împrejur. Oamenii care încercau să pătrundă prin ea mureau după aproximativ trei minute. Era unul dintre secretele cele mai mari ale omului.

Diddy profită de ezitarea celor doi păzitori.

— Mulţumesc că m-aţi adus pînă aici, le spuse. De-acum pot să mă descurc şi singur.

Unul dintre spioni rise. Ca sunet, semăna cu un rîs uman, dar lipsea o anumită intonaţie personală, esenţială. Lui Diddy sunetul i se păru îngrozitor.

— Dar ştii c-ai haz, puştiule! exclamă fiinţa aceea. Ca să-ţi demonstrăm că avem inimă, ce-ai zice să te distrezi un pic — un minut, nu mai mult?

— Să mă distrez? întrebă Diddy.

— Vezi bariera aia?

Diddy încuviinţă din cap.

— Bine. Cum ţi-am mai zis, sîntem de la Securitate — ştii, anti-ruli. Bineînţeles că nu ne-am uitat misiunea nici o clipă. Ai văzut şi tu, nu-i aşa?

Diddy răspunse că remarcase acest lucru. Se întreba ce avea să urmeze.

— Ei bine, zilele trecute discutam cu prietenul meu despre ocupaţia noastră şi ne-am gîndit la o modalitate prin care un rul ar putea trece bariera. Dar

ni s-a părut o idee stupidă, așa că ne-am zis că ar trebui să o testăm înainte de a o raporta șefilor — mă înțelegi. Dacă ar da greș, am fi considerați niște nătîngi. Iată testul pe care vrem să ne ajuți să-l încercăm.

Nici un tînăr... nu trebuie... să încerce să zădărnicească planurile... unui grup de spioni ruli. Comanda, repetată în nenumărate rînduri de Play Square, îi răsună în minte. Pericolul era evident, dar nu avea el competența să judece sau să se opună. Anii de instruire făceau ca totul să se desfășoare automat acum. Nu era destul de mare ca să judece singur.

— Nu trebuie decît să treci printre cele două linii de-a curmezișul barierei și-apoi să te întorci, îi spuse purtătorul de cuvînt rul.

Liniile indicate erau o parte din aranjamentul de caneluri ale ventilatoarelor. Fără să obiecteze, Diddy trecu de partea cealaltă. Acolo, ezită o clipă, gîndindu-se să o rupă la fugă pînă la clădirea ce se afla la zece metri depărtare, unde ar fi în siguranță. Se răzgîndi. Putea să-l omoare înainte de a apuca să facă doi pași. O porni ascultător înapoi, cum i se ceruse.

Vreo douăzeci de persoane veneau pe stradă. Cînd se apropiară de ei. Diddy și cei doi ruli se dădură la o parte să-i lase să treacă. Diddy îi privi plin de speranțe. Să fi fost poliția ? Nădăjduia din tot sufletul ca tot ce se întîmpla să pară suspect.

Muncitorii trecură în grup pe lîngă ei, depășiră zgomotoși bariera și dispărură după prima clădire.

— Pe-aici, puștiule, spuse rulul. Trebuie să fim atenți să nu ne vadă nimeni.

Diddy era de altă părere, dar îl urmă pe rul. Pătrunseră în spațiul întunecat dintre două clădiri.

— Întinde mîna, puștiule.

Întinse mîna încordat și înfricoșat. „Am să mor", își zise în sinea lui. Se străduia din răsputeri să-și înfrîneze lacrimile. Dar pregătirea lui își spuse cuvîntul ; cînd o durere ascuțită îi străpunse degetul, rămase neclintit.

— O mostră de sînge, puștiule, atîta tot. Vezi tu, cum ne uităm noi la barieră, sistemul de absorbție ascunde niște micropulverizatoare puternice, care emană niște bacterii vulnerabile pentru ruli. Bineînțeles, aceste micropulverizatoare își trimit șeturile de bacterii cu o viteză de o mie de mile pe oră, adică atît de repede, că-ți pot pătrunde prin piele fără să simți, sau fără să lase vreo urmă. Motivul pentru care ventilatoarele de absorbție absorb atîta aer este ca să prevină răspîndirea bacteriilor în atmosferă. De asemenea, probabil că aceeași cultură de bacterii se folosește întruna. Înțelegi ce înseamnă asta ?

Diddy nu înțelegea, dar era șocat pînă în străfundurile ființei sale. Analiza aceea părea reală. *Era foarte posibil* ca bacteriile să fi fost folosite împotriva rulilor. Se spunea că numai cîțiva oameni cunoșteau genul de apărare prevăzut pentru bariera aceea cu aspect atît de inofensiv. Să fi descoperit, pînă la urmă, rulii despre ce era vorba ?

Observă că al doilea rul făcea ceva în zona întunecată dintre cele două clădiri. Văzu niște scînteieri de lumină. Se hazardă să ghicească despre ce era vorba. „Îmi examinează sîngele la microscop ca să vadă cîte bacterii anti-ruli moarte găsește", se gîndi el.

Rulul care vorbise tot timpul i se adresă :

— Să-ți explic, puștiule : ai să treci bariera, iar bacteriile pe care le pulverizează vor muri imediat în sîngele tău. Părerea noastră e următoarea : nu se folosește decît un singur tip de bacterie în orice zonă. De ce ? Pentru că atunci cînd sînt absorbite și trimise înapoi la camerele de filtrare, ca să poată fi decantate din aer și folosite din nou, ar fi foarte complicat dacă ar exista mai multe tipuri de bacterii. Aceste bacterii virulente care prosperă într-un compus de fluor sînt aproape la fel de fatale una pentru alta, ca și pentru organismul pe care-l atacă. Pentru ruli devine periculos cînd un singur tip de bacterii se găsește în cantități foarte mari. Cu alte cuvinte, un singur tip de bacterii poate omorî un rul.

Sigur că dacă un rul este imunizat la un anumit tip de bacterii — păi, poate traversa bariera *în punctul acela* la fel de ușor ca tine și poate să facă ce vrea, odată intrat în The Yards. Înțelegi importanța problemei pentru care ne zbatem ? Se întrerupse. A, văd că prietenul meu a terminat examinarea probei de sînge. Așteaptă niței. Se duse la celălalt rul, care îi aștepta. Discuția — oricare o fi fost subiectul — dură mai puțin de un minut.

Rulul se întoarse.

— E-n regulă, puștiule, poți s-o ștergi. Mulțumesc pentru ajutor. N-o să uităm.

Lui Diddy nu-i venea să-și creadă urechilor :

— Adică asta-i tot ce vroiați de la mine ? întrebă el.

— Tot.

Ieșind din zona întunecată dintre cele două clădiri, Diddy se aștepta să fie oprit. Dar, deși cei doi ruli îl urmară afară în stradă, nu schițară nici o intenție de a-l însoți, cînd o porni spre barieră.

Rulul îi strigă :

— Mai vin niște puști pe stradă ; ai putea să te alături lor ca să porniți în grup în căutarea sunetului.

Diddy se întoarse să se uite și văzu că doi băieți se îndreptau în fugă spre el și țipau :

— Ultimul scapă turma !

Își luară avînt și trecură ca săgeata pe lîngă el. Alergînd după ei, Diddy văzu că ezitară, se întoarseră niței, apoi trecură iute bariera pe deasupra ventilatoarelor pe care el le testase pentru cei doi cercetători ruli. Îl așteptară de partea cealaltă a barierei.

— Mă cheamă Jackie, spuse unul.

— Pe mine Gil, zise al doilea. Și adăugă : Hai cu noi !

— Eu mă numesc Diddy.

Pornind toți trei împreună, auziră sunete distincte, care acoperiră *sunetul* propriu-zis. Zgomote discordante. Zgomot asurzitor de mașini în funcțiune. O complexitate de sunete metalice, de ciocănituri. Murmure provenite de la deplasarea moleculară a maselor de materie. Un tren cu roți de cauciuc zumzăia

îndreptîndu-se spre ei pe pardoseala metalică nesfîrșită, ce acoperea The Yards și se opri cînd ochii și urechile sale electronice îi simțiseră. Ei se dădură laoparte, iar trenul trecu în goană. Cîteva macarale ridicau o platformă de metal de o sută de tone, ca să o așeze pe un purtător antigravitațional. Acesta începu să plutească ușor pe cerul limpede.

Diddy nu fusese la The Way niciodată și ar fi fost extrem de interesant, dacă nu s-ar fi simțit atît de trist. Chestiunea era că nu putea fi sigur. Să fi fost oare cei doi „băieți" de-ai rulilor ? Pînă atunci, nu făcuseră nimic ca să dovedească lucrul acesta. Faptul că trecuseră bariera tocmai în punctul unde o testase el pentru cei doi ruli „oameni" putea fi o simplă coincidență. Pînă nu afla adevărul, nu îndrăznea să spună nimănui ce se întîmplase. Pînă nu afla adevărul, era nevoit să-i însoțească și, chiar dacă vroiau să facă ceva pentru ei, trebuia să colaboreze cu ei. Asta era regula. Așa fusese instruit. Avea în minte imaginea a zeci de asemenea băieți traversînd bariera prin punctul testat. În momentul acela, pesemne circulau prin The Way liberi să facă ce doreau.

Universul din jurul lui The Way vibra din pricina unei serii de sunete. Dar nicăieri, unde se uita, nici o ușă prin care privea, nici o clădire pe care o cerceta cu ochii mari, fascinați — nicăieri nu se întîmplase ca sunetul să nu se stingă repede, pe măsură ce el se deplasa. Niciodată nu dăduseră peste ceva ce semăna măcar vag unui ventilator de tipul celor de la barieră. Dacă exista vreun pericol pentru rulii rătăciți, acesta nu se putea remarca nicăieri. Ușile stăteau larg deschise. Sperase vag ca atmosfera unor camere cu ușile închise să fie primejdioasă pentru dușman, nu pentru el. Nu erau uși închise.

Mai rău, nu văzu nici urmă de ființă umană care să-l fi putut proteja eventual de ruli, nici măcar nu izbuti să le ghicească prezența prin preajmă. Cel puțin să fi știut precis dacă cei doi băieți erau ruli

sau nu ! Dacă aveau niște arme puternice, capabile să producă daune mari navei ?

Ajunseră la o clădire lată de vreo opt sute de metri. Diddy căpătă dintr-o dată speranțe. Tovarășii lui nu se opuseră cînd intră pe o ușă uriașă care dădea spre un trotuar. Dedesubtul lor era abisul. Diddy privi în jos, spre o lume întunecată de construcții cubice uriașe. Vîrful celui mai înalt cub se afla la cel puțin patru sute de metri sub planșeu și era întărit cu straturi de plastic atît de transparente, încît numai cîte o rază ici și colo dezvăluia că existau mai multe straturi de materie ce protejau lumea de deasupra lor în reactoarele atomice uriașe din centrala aceea energetică imensă.

Apropiindu-se de mijlocul planșeului Diddy văzu, cum sperase cu cîteva minute înainte, pe cineva într-o mică construcție transparentă, ce ieșea în afară din structura aceea metalică. O femeie ; citea. Își ridică privirile, cînd cei trei se apropiară de ea, cu Diddy în frunte.

— Căutați sunetul ? îi întrebă ea pe un ton prietenos. Adăugă : În caz că nu știți, eu sînt un Senzor.

Ceilalți băieți tăcură. Diddy îi răspunse că știa. Play Square îi vorbise despre Senzori. Puteau anticipa schimbările ce se petrec în fluxul unui reactor atomic. După cîte își amintea, era ceva în legătură cu felul în care varia conținutul de calciu din sîngele lor. Senzorii trăiau mult — în jur de o sută opt ani — nu datorită ocupațiilor lor, ci pentru că puteau răspunde la procesele de refacere a calciului.

Memoria lui fusese numai fundalul dezamăgirii ce urmă. Aparent, ea nu avea nici o posibilitate de detectare a prezenței rulilor. Nu dădu nici un semn. Mai bine să se prefacă în continuare că îl interesa sunetul, ceea ce era adevărat, într-un fel.

— Dinamurile acelea de jos, cred că vibrează puternic, spuse el.

— Da, probabil.

Diddy deveni dintr-o dată atent. Impresionat, dar nu convins.

— Totuşi, nu văd cum ar putea face zgomot mare.

— Toţi păreţi băieţi de treabă, zise ea. Am să vă şoptesc cîte un indiciu la ureche. Mai întîi, ţie. Se duse spre Diddy.

Curios, dar el nu ezită. Ea se aplecă :

— Nu fi surprins, şopti ea. Ai să găseşti o armă mică sub marginea ieşită în afară a trotuarului de metal de dedesubtul navei. Coboară cu scara rulantă pînă la şapte şi acolo fă-o la dreapta. E chiar pe partea aceasta a unui stilp, care are un H pe el. Dă din cap dacă ai înţeles.

Diddy încuviinţă.

Femeia încuviinţă cu voce scăzută :

— Bagă-ţi arma în buzunar. N-o folosi decît cînd ţi se va da ordin. Noroc !

Se îndreptă de spate.

— Ei, spuse ea, poate că aşa ai să te lămureşti. Se îndreptă spre Jackie. Urmezi tu !

Băiatul cel scund şi îndesat dădu din cap.

— N-am nevoie de nici un indiciu, zise el. De altfel, nu vreau să-mi şoptească nimeni nimic la ureche.

— Nici eu, zise Gil.

Femeia zîmbi.

— Nu fiţi timizi, le spuse ea. Dar, nu-i nimic. Eu tot am să vă dau un indiciu. Ştiţi ce înseamnă cuvîntul *miasmă* ? I se adresase direct lui Jackie.

— Negură.

— Aşadar, ăsta-i indiciul meu. Miasmă. Şi-acum, n-ar fi rău să o luaţi din loc. Soarele răsare cu cîteva minute înainte de şase, şi-acum e trecut de două.

Îşi luă cartea şi, cînd Diddy privi înapoi cîteva minute mai tîrziu, ea arăta ca şi cînd făcea parte integrantă din scaun. Aproape că părea neînsufleţită, aşa de nemişcată stătea. Dar, datorită ei, aflase că situaţia era gravă, aşa cum bănuise. Marea navă se afla probabil, în primejdie. Tocmai spre ea se îndrepta acum.

XIX

Trevor Jamieson se deşteptă brusc cu senzaţia că ceva îl trezise şi că, în consecinţă, pesemne că adormise. Suspină în sinea lui şi se răsuci. De-ar putea să doarmă în noaptea aceea ! Tresări constatînd că soţia lui şedea pe marginea patului. Se uită la ceasul luminat. Era ora 2 : 22 noaptea.

„Ei comedie !" îşi zise el. „Trebuie s-o conving să se culce."

— Nu pot să dorm, spuse Veda, scîncind parcă, iar el se întristă. Fiindcă ea îşi făcea griji pentru ceva nesigur. Se prefăcu că doarme adînc.

— Dragul meu !

Jamieson se mişcă niţel, dar atît.

— Scumpule !

Deschise un ochi.

— Dragul meu te rog ! Mă întreb cîţi băieţi or fi pe stradă în noaptea asta.

Jamieson se răsuci spre ea.

— Veda, ce ai de gînd — să mă ţii treaz toată noaptea ?

— Vai, iartă-mă. N-am vrut.

Tonul glasului ei nu exprima regret, iar după cîteva clipe părea să fi uitat ce spusese.

— Dragule !

El nu răspunse.

— Crezi că am putea afla cumva ? întrebă ea.

Intenţionase să ignore conversaţia, dar mintea lui începu să studieze posibila semnificaţie a spuselor ei. Îl uimi lipsa de sens a vorbelor ei şi se trezi.

— Să aflăm ce ? întrebă el.

— Cîţi sînt.

— Cîţi ce ?

— Băieţi... afară, în noaptea asta.

Jamieson, pe care îl tortura o teamă mai mare, oftă :

— Veda, mîine trebuie să mă duc la treabă.

— Treabă ! repetă Veda, cu iritare în glas. La altceva nu te gîndeşti decît la treabă ? ! N-ai sentimente ?

Jamieson tăcu, dar asta nu era o modalitate de a o convinge să se culce. Ea continuă, ridicînd vocea :

— Cusurul vostru, al bărbaţilor, este că vă înăspriţi.

— Vrei să întrebi dacă sînt îngrijorat — nu, nu sînt ! Rosti cu greu cuvintele. Îşi zise că trebuie s-o ţină aşa. Se ridică şi aprinse lumina. Vorbi cu glas tare :

— Draga mea, pot să-ţi spun, în cazul în care te mulţumeşte cu ceva, că ţi-ai atins scopul. M-am trezit de-a binelea.

— Era şi timpul ! replică Veda. Cred c-ar trebui să dăm un telefon. Iar dacă nu-l dai tu, am să-l dau eu.

Jamieson sări din pat.

— Bine, dar nu-mi sta prin preajmă cînd îi chem. Nu vreau să se spună ca sînt sub papucul nevestei. Rămîi acolo unde eşti.

Se simţi uşurat că ea forţase nota. Ieşi din dormitor şi închise hotărît uşa în urma lui. Îşi dădu numele la video. Urmă o pauză, apoi apăru un bărbat cu expresie serioasă pe chip, îmbrăcat în uniformă de amiral. Jamieson îl cunoscuse oficial. Imaginea lui umplu ecranul ; se aplecă spre videofon.

— Trevor, situaţia e următoarea, i se adresă el. Fiul tău se află încă în compania a doi ruli — acum întîmplător sînt alţii. Au folosit o metodă foarte ingenioasă de trecere a barierei şi, în momentul de faţă, bănuim că vreo sută de ruli cu înfăţişare de copii se află răspîndiţi prin The Yards. Nimeni n-a încercat să treacă încoace în ultima jumătate de oră, astfel încît credem că fiecare rul din Solar City care a fost pregătit să reziste la sistemul special de apărare pe care-l avem în zonă este acum în The Yards. Deşi, pînă acum nu s-au concentrat asupra unui anumit punct, simţim că momentul crizei se apropie.

— Ce-i cu fiul meu ? întrebă Jamieson calm.

— Fără îndoială că au niște planuri cu el. Încercăm să-l facem să intre în posesia unei arme, dar aceasta ar avea, în cel mai fericit caz, o valoare limitată.

Jamieson înțelese cu amărăciune că se fereau să-i spună ceva care i-ar fi putut oferi o speranță.

— Ați lăsat o sută de ruli să intre în The Way fără să știți ce au de gînd ? vorbi el răspicat.

— Știi cît e de important pentru noi să le aflăm obiectivul, spuse amiralul. Pe ce pun preț ? Ce consideră ei că merită un asemenea risc enorm ? Este o acțiune foarte curajoasă din partea lor și e de datoria noastră să-i lăsăm să ajungă la un punct culminant. Bănuim ce caută, dar trebuie să ne convingem. În final, vom depune toate eforturile ca să salvăm viața băiatului tău, dar nu-ți pot garanta nimic.

Jamieson înțelese limpede cum priveau oamenii aceia situația. Pentru ei, moartea lui Diddy ar însemna un incident regretabil. Ziarele vor anunța : „Pierderi neînsemnate". Poate chiar o să-l facă erou pentru o zi !

— Mi-e teamă, continuă amiralul, că va trebui să te rog să întrerupi legătura acum. În clipa asta, fiul tău coboară sub navă și vreau să fiu foarte atent la ce se întîmplă. La revedere.

Jamieson întrerupse legătura și se ridică în picioare. Stătu cîteva clipe să-și dea curaj, apoi se întoarse în dormitor și spuse vesel :

— Se pare că totu-i în regulă.

Nu veni nici un răspuns. O văzu pe Veda stînd cu capul pe pernă. Șezuse, cu siguranță, culcată ca să-l aștepte și adormise numaidecît.

Pentru o femeie ca ea, de o sensibilitate ieșită din comun, făcuse un lucru bun. Adormise neliniștită, cu obrajii uzi de lacrimi. Se hotărî să folosească o seringă cu gaz sub presiune ca să-i introducă în

singe un gaz somnifer special. Urmă o pauză, apoi ea se relaxă cu un oftat prelung. Respirația îi deveni înceată și egală.

Jamieson îi telefonă lui Caleb Carson acasă și-i explică situația. Apoi adăugă stăruitor :

— Ia-l pe Ephraim. Spune-i că familia lui are nevoie de el ; și adu-l la Statul Major al Securității, lîngă navă. Bagă-l într-o cutie, să nu-l vadă nimeni.

Întrerupse legătura, se îmbrăcă în grabă și plecă și el spre clădirea Securității. Știa că vor apărea unele probleme. Baza militară se va împotrivi ideii folosirii unui ezwal. Dar prezența ezwalului era un loz cîștigător pentru el și, prin el, pentru Diddy.

— Ce ți-a șoptit tipa aia ? întrebă Jackie. Coborau pe scara rulantă în tunelul de sub The Way.

Diddy, care ciulise urechile să audă sunetul — nu era nici un zgomot deosebit —, se întoarse.

— Ah, ce ți-a zis și ție.

Jackie păru mulțumit de răspuns. Ajunseră pe trotuar și Diddy o luă grăbit înainte. Căuta, ca din întîmplare, cu privirea un stîlp de metal cu un H pe el. Îl descoperi brusc, la treizeci de metri înaintea lui.

Gil vorbi, în spatele lui :

— De ce s-ar fi obosit să-ți șoptească ție la ureche, dacă oricum avea să ne spună la toți ?

Bănuiala lor îl făcu pe Diddy să-i tremure sufletul, dar pregătirea lui îl ajută să depășească momentul greu.

— Eu cred că a vrut să se amuze cu niște puști ca noi, le spuse el.

— Să se amuze ? vorbi Jackie.

— Ce căutăm aici, sub navă ? zise Gil.

— Sînt obosit, le spuse Diddy.

Se așeză jos, pe marginea trotuarului, nu departe de stîlpul de metal, gros de un metru jumătate, care se înălța în zare. Își lăsă picioarele să se balăngăne deasupra tunelului. Cei doi ruli trecură de el și se

așezară de partea cealaltă a stîlpului. Brady își zise agitat: „O să comunice între ei — sau cu ceilalți!"

Se liniști singur și bîjbîi cu mîna sub marginea ieșită în afară a trotuarului. Își vîrî degetele sub metal. Atinse ceva. Arma mică îi veni la îndemînă și o strecură în buzunar dintr-o singură mișcare sincronizată. Apoi, obosit de mișcarea aceea, rămase acolo. Își dădu seama de vibrația metalului pe oasele coapselor sale. Pantofii lui speciali absorbiseră mare parte din tremur, iar el fusese atît de concentrat asupra armei, încît nu remarcă imediat. Acum, da. Trupul său se scutura și tremura ușor. Se simți înghițit de sunet. Mușchii și organele sale interne fremătau și tremurau. Uită, pentru moment, de ruli, și păreа deosebit de straniu să stea acolo, pe bucata aceea de metal, lipsit de protecție și vibrînd în ton cu sunetul însuși. Bănuise că vibrația va fi foarte puternică sub nava cea mare. Orașul The Yards era construit pe metal. Dar tot materialul absorbant de șocuri cu care erau acoperite străzile și drumurile nu putea atenua forțele violente și energiile concentrate într-o zonă restrînsă. Acolo se aflau reactoare atomice la temperaturi atît de înalte, încît aveau loc încontinuu explozii cu detonări ca de cataclism. Erau mașini care puteau străbate plăci de oțel galvanizat de o sută de tone.

Datorită acestei nave colosale, The Yards avea să mai reziste opt ani și jumătate. Apoi, cînd avea să zboare în sfîrșit, el va fi la bordul ei. Fiecare familie din The Yards fusese selectată în funcție de două aspecte: pentru că tatăl sau mama avea vreo aptitudine care putea fi de folos în construcția navei, sau pentru că ei aveau un copil care avea să crească prin preajma navei. Tatăl lui, făcînd parte din guvern, fusese inclus la cerere.

Oamenii nu puteau învăța să înțeleagă și să comande nava spațială, ce se înălța ca un munte tînăr, decît crescînd o dată cu ea.

În cei trei sute de metri lungime se concentrase geniul ingineresc de veacuri și atîtea cunoștințe de specialitate, detalii tehnice, încît demnitarii veniți în vizită priveau uimiți la pogoanele de mașini, cadrane și instrumente de pe fiecare nivel și la reflectoarele din pereți, instalate deja pe punțile inferioare.

Va fi la bordul ei. Diddy se ridică tremurînd de emoția emancipării — tocmai cînd cei doi ruli apăreau de după stîlp.

— Să mergem ! spuse Jackie. Am pierdut destul vremea.

Diddy își reveni din exaltare.

— Încotro ? întrebă el.

— Pînă acum, ne-am ținut noi după tine. Da' acum ce-ar fi să vii tu după noi, așa, ca să mai schimbăm ? zise Gil.

Lui Diddy nici nu-i trecu prin cap să se împotrivească.

— Sigur, replică el.

Pe firma luminată cu neon de pe clădire scria „CERCETARE" și în jurul ei roiau o mulțime de băieți. Mergeau singuri sau în grup. În depărtare, zări alții, ce păreau că nu au nici o țintă precisă. Oare aceia să fi fost ruli ? Oare toți să fi fost ruli ? Ce neghiobie ! Nu trebuia să-și dea frîu liber imaginației.

Cercetare. Asta căutau ei. Acolo, în clădirea aceea, oamenii creaseră bacteria anti-ruli de la barieră. N-avea idee ce-i interesa de fapt pe ruli să știe despre acest proces. Poate că o singură informație cît de mică în legătură cu aceasta le-ar fi permis să distrugă substanța primară sau un organism, anulînd astfel întregul sistem de apărare. Play Square îi sugerase că existau astfel de posibilități.

Toate ușile clădirii „Cercetare" erau închise, spre deosebire de cele ale altor clădiri pe care le văzuseră.

— Diddy, deschide tu, i se adresă Jackie.

Ascultător, Diddy se îndreptă spre clanţa uşii. Se opri însă, căci doi oameni veneau spre ei.

Unul dintre ei îl strigă :

— Hei, puştiule ! Tot peste tine dăm !

Diddy dădu drumul clanţei şi se întoarse cu faţa spre ei. Păreau cei doi „oameni" care îl aduseseră la barieră şi care-l supuseseră la testul cu bacteriile. Dar aceasta era numai înfăţişarea exterioară. Singurii ruli care treceseră bariera dintre toţi cei din Solar City ar fi nişte indivizi imunizaţi la tipul de bacterie pe care el îl izolase pentru ei într-o anumită porţiune a barierei.

N-ar fi decît o coincidenţă dacă ambele imagini de agenţi din The Yards ar aparţine acelui grup. În consecinţă, aceştia probabil nu erau aceiaşi. Dar asta n-avea nici o importanţă.

— Mă bucur că am dat din nou de tine, spuse purtătorul de cuvînt. Vrem să facem un nou experiment. Fii atent, intră înăuntru ! Cercetarea este, probabil, protejată în mod special. Dacă ne putem dovedi părerea aici, înseamnă că vom fi ajutat şi noi cu ceva la împiedicarea rulilor de a pătrunde în The Yards. Ar merita, nu ?

Diddy încuviinţă din cap. Nu prea se simţea în apele lui şi nu era sigur că putea vorbi desluşit, cu toată pregătirea lui.

— Intră înăuntru, îi spuse rulul, rămîi acolo cîteva clipe, apoi inspiră profund, ţine aerul în plămîni şi pe urmă ieşi afară. Asta-i tot.

Diddy deschise uşa şi păşi înăuntru, în interiorul luminos. Uşa se închise automat în urma lui. Se trezi într-o încăpere mare. „Aş putea să fug", se gîndi el. „Ei nu îndrăznesc să vină pînă aici." Însă absenţa oamenilor din încăpere îi potoli impulsul. Părea nefiresc că nu se afla nimeni prin preajmă. Toate departamentele din The Yards funcţionau continuu.

În spatele lui se deschise ușa. Diddy se întoarse. Singurii ruli care se vedeau erau Jackie și Gil, destul de departe de ușă și alți băieți și mai departe. Cine deschisese ușa nu riscase să primească o doză de ce-o fi fost, primejdios sau nu.

— Acum poți să ieși, se auzi vocea omului. Vorbea dindărătul ușii. Însă, nu uita, mai întîi inspiră adînc și ține-ți respirația.

Diddy trase aer în piept. Ușa se închise automat după ce ieși, iar în spatele ei așteptau cei doi polițiști din The Yards. Unul dintre ei îi întinse o sticluță cu un tub de cauciuc.

— Expiră aici, îi spuse acesta.

Apoi, rulul înmînă sticluța tovarășului său, care coti repede colțul clădirii și dispăru din vedere.

— Ai remarcat ceva neobișnuit ? întrebă purtătorul de cuvînt.

Diddy ezită. Aerul din clădire, dacă se gîndea mai bine, îi păruse dens, oarecum dificil de respirat în comparație cu aerul obișnuit. Dădu ușor din cap.

— Nu cred, răspunse el.

Rulul se dovedi tolerant.

— Mă rog, probabil că n-ai remarcat nimic, zise el, apoi adăugă repede : N-ar fi rău să-ți testăm sîngele. Întinde un deget.

Diddy se feri nițel de ac, dar îi lăsă să-i ia sînge. Gil se apropie de el.

— Pot să ajut și eu ? întrebă plin de zel.

— Sigur, răspunse omul. Du asta prietenului meu

Gil plecă exact cum ar fi făcut-o un puști, în goană. Trecu un minut, apoi altul ; apoi...

— A ! exclamă omul. Iată-i că vin.

Diddy privi perechea care se întorcea cu un zîmbet șters. Rulul ce stătuse lîngă el porni grăbit în întîmpinarea celor doi. În caz că cei doi spioni își spuseră ceva unul altuia. Diddy nu izbuti să audă nimic. De fapt, luă drept bună că era o schimbare

rapidă la nivelul luminii. Comunicarea, de orice natură ar fi fost ea, încetă.

Omul care vorbise tot timpul se întoarse la Diddy și-i spuse :

— Puștiule, ne-ai fost de mare folos. Se pare că ne vom aduce o contribuție importantă la războiul împotriva rulilor. Știai că aerul dinăuntru e amestecat cu un gaz artificial, un compus de fluor ? Foarte interesant și foarte sănătos, de altfel. Chiar și un rul, cu metabolismul lui bazat pe fluor, care ar pătrunde înăuntru, n-ar păți nimic — doar dacă nu încearcă să-și folosească energia corpului drept armă sau nivel de comunicare. Energia ar acționa ca agent de ionizare, ar genera uniunea moleculară dintre fluorul din aer și cel din corpul rulului. Uniunea n-ar dura mult, fiind instabilă, dar nici corpul rulului n-ar rezista.

Diddy nu înțelese prea bine. Reacțiile chimice ale fluorului și ale compușilor săi constituise subiectul, discutat în linii mari, a unei părți din pregătirea sa, dar asta era nițel diferit.

— Foarte dibaci ! exclamă spionul, aparent satisfăcut. Rulul însuși provoacă reacția care îl distruge. Dar acum, bănuiesc că voi toți, băieți, vreți să intrați să aruncați o privire. Bine, cu toții înăuntru. Tu nu, îi spuse lui Diddy, rămîi o clipă. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Vino încoace.

Îl trase pe Diddy deoparte, în timp ce „băieții" se grăbeau să intre pe ușă. Diddy și-i închipui răspîndindu-se prin clădire, căutînd secrete. Se gîndi obosit : „Cineva o să facă precis ceva și asta cît de curînd".

— Puștiule, între noi fie vorba, astăzi ai făcut o treabă foarte importantă pentru noi. Numai ca să-ți dau o idee, să știi că am păzit clădirea Centrului de Cercetări toată noaptea. Personalul obișnuiește să plece acasă pe la miezul nopții. După miezul nopții,

cîțiva muncitori au intrat înăuntru, au instalat un aparat și au plecat. Au pus o stație de radio deasupra ușii, cu cîte un difuzor înăuntru și afară. Dacă aș fi rul, aș distruge un asemenea aparat, ca precauție. În momentul de față, în afară de voi, băieți, nu mai e nimeni. Acum vă dați și voi seama cît de mult s-au bazat oamenii de aici pe bariera cu bacterii, ca să-i țină pe ruli cît mai departe.

Făcu o pauză, apoi continuă : Desigur, rulii ar putea să afle dinainte aceste informații și dacă ar trece pînă la urmă bariera, și-ar putea pune gardieni în toate colțurile clădirii, împiedicînd astfel cele mai puternice forțe armate să pătrundă la sistemul de apărare al clădirii. Ar putea fi aruncată în aer de la o oarecare distanță și distrusă, desigur, dar mi se pare dificil să o facă într-un timp foarte scurt. Ar aștepta pînă ar încerca alte metode. Înțelegeți ce-ar însemna asta. Rulii ar avea ocazia să afle unele din secretele clădirii. Odată ieșiți afară, ar putea comunica informațiile altor ruli, aflați în afara zonei periculoase, și-apoi fiecare individ scapă cum poate. E o treabă îndrăzneață, dar rulii au mai făcut lucruri de-astea. Așa că, vedeți, totul este posibil. Dar, acum, noi am prevenit o asemenea posibilitate.

— Diddy, șopti cineva de undeva, de deasupra lui, fă-te că nu auzi.

Diddy se încordă, apoi se relaxă numaidecît. Se dovedise de mult că sistemele electronice de vorbit și ascultat ale rulilor, localizate în mușchii umărului, care anihilau sunetele, nu puteau detecta șoaptele.

Glasul șoptit continuă repede :

— Trebuie să intri înăuntru. Odată intrat, rămîi lîngă ușă. Asta-i tot. Atunci ai să primești și alte instrucțiuni.

Diddy localiză sursa șoaptelor. Venea de deasupra ușii. Se gîndi nesigur : „Rulul a pomenit despre un radio instalat deasupra ușii — șoaptele vin, pesemne, prin difuzorul lui."

Dar cum să intre înăuntru, cînd rulul îl ținea dinadins pe loc ? Rulul spunea ceva despre o recompensă, dar Diddy aproape că nu-l auzea. Privi în jur năucit. Văzu un șir lung de clădiri, unele luminate puternic, altele în semiobscuritate. Strălucirea ce venea de la nava cea mare arunca o umbră prelungă, unde se afla el. Pe cer, noaptea apărea întunecată ca de obicei.

Nu se zărea nici urmă de zori luminoși, deși nu mai rămăseseră decît cîteva ore pînă dimineață. Diddy spuse cu disperare :

— Fir-ar să fie ! Trebuie să intru înăuntru. Soarele va răsări curînd, și mai am o mulțime de locuri de cercetat.

— N-aș pierde mult timp înăuntru, zise rulul. Dar, poți să arunci o privire. Vreau să mai faci ceva.

Diddy deschise ușa tremurînd. Rulul o prinse înainte să se închidă.

— Ia să intru și eu o secundă ! spuse el.

Păși înăuntru, se întinse pînă deasupra ușii și trase cu furie. Căzură niște sîrme. Apoi, ieși.

— M-am gîndit să creez o atmosferă de război pentru micul nostru experiment. Am deconectat legăturile noului sistem de difuzoare. Intră nițel și spune-mi ce fac ceilalți puști.

Ușa se închise automat în urma lui Diddy, ca de obicei.

În clădirea Securității, amiralul ridică din umeri cu regret :

— Îmi pare rău, Trevor. Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Dar ne-au distrus singura speranță de a comunica cu băiatul tău.

— Ce mesaj aveați de gînd să-i transmiteți ? întrebă Jamieson.

— Regret, răspunse amiralul, chestiunea e clasată.

Din cușca sa, așezată pe un trailer, în afara clădirii, ezwalul îi transmise lui Jamieson : „Îi citesc gîndurile. Vrei să i le transmit lui Diddy ?"

„Da", răspunse Jamieson mental.

Lui Diddy, mesajul pe care-l primi i se păru clar și direct — și atît de precis, încît îl confundă cu un mesaj șoptit. Suna așa: „Diddy, dacă un rul nu poartă armă în văzul lumii, el depinde de energia celulelor sale. Prin natura lui, un rul trebuie să stea neîmbrăcat. În schimb, corpul lui poate produce imaginile veșmintelor omenești și siluete umane. Constat că nu se văd decît doi băieți."

Erau într-adevăr doi băieți, aplecați peste un birou, într-un colț îndepărtat al încăperii. Pentru un moment, Diddy se întrebă cum vedeau ei scena aceea. Nu avu timp de speculații, căci auzi:

— Scoate-ți arma și trage în ei!

Diddy își vîrî mîna în buzunar, înghiți cu greu și scoase arma. Mîna îi tremura nițel, dar timp de cinci ani fusese antrenat pentru un moment ca ăsta și lăuntric se simțea liniștit. Nu era o armă cea cu care trebuia să țintească fără greș!

Trase; o flacără albăstruie țîșni, iar el nu făcu decît să îndrepte țeava spre locul unde se aflau rulii. O rupseră la fugă, dar curînd se prăbușiră.

„Bine țintit!" aprecie ezwalul.

Diddy nu realiză că vorbele nu erau însoțite de sunete. În încăpere, ceea ce înainte fuseseră doi puști cu bujori în obraji, acum se transformau. Imaginile nu rezistau după moarte. Deși văzuse poze cu înfățișarea lor, era cu totul altfel să vezi cum apare carnea aceea întunecată și straniile membre reticulate.

„Ascultă" — un gînd îl trezi din șoc — „toate ușile sînt închise. Nimeni nu poate intra. Și nici ieși. Pornește-o prin clădire. Trage în tot ce întîlnești. În *toți*! Nu accepta nici un pretext, nici o simulare că n-ar fi decît niște copii. Pe copiii adevărați nu i-am pierdut din ochi și am constatat că în clădire nu sînt decît rulii. Arde-i pe toți fără milă!

Abia după cîteva minute îi raportă ezwalul lui Jamieson : „Fiul tău i-a eliminat pe toți rulii din interiorul clădirii. I-am spus să rămînă înăuntru, căci se încearcă uciderea tuturor celor aflați în afara ei. O să rămînă acolo pînă-i spun eu să iasă".

Primind acest mesaj, Jamieson oftă din tot sufletul de ușurare. „Mulțumesc, prietene", spuse el în tăcere. „A fost o demonstrație remarcabilă de telepatie."

Mai tîrziu, amiralul îl căută, de data asta, pe Jamieson ca să-i vorbească :

— Strălucită victorie ! îi spuse el. Rulii din afara clădirii ne-au ținut piept cu curaj, ca de obicei, dar am schimbat bateriile în locul unde obișnuiau să treacă bariera, așa că i-am prins în capcană.

Ezită o clipă, apoi continuă nedumerit :

— Ce nu înțeleg este cum de-a știut băiatul tău cu exactitate cînd să folosească arma împotriva lor, fără ca noi să-i spunem nimic ?

— Vreau să vă reamintiți de asta cînd veți primi raportul în legătură cu cele întîmplate, răspunse Jamieson.

— Dar de ce trebuie să întocmești un raport asupra acestui incident ? întrebă ofițerul uimit.

— Veți vedea, replică Jamieson.

Încă era întuneric beznă, cînd Diddy luă un helicar la Intersecția 2 și zbură pe dealul, de unde „Exploratori" ca el urmăreau răsăritul soarelui. Urcă scările ce duceau în vîrf și mai găsi cîțiva băieți, unii stînd jos, alții așteptînd în picioare.

Deși nu putea fi sigur că erau ființe umane, nutrea certitudinea că erau oameni. Părea să nu existe nici un motiv ca vreun rul să participe la acest ceremonial.

Diddy se așeză lîngă un tufiș, lîngă silueta întunecată a unuia dintre băieți. Nici unul din ei nu vorbi imediat. Mai tîrziu, Diddy i se adresă :

— Cum te cheamă ?

— Mart. Vocea care răspunse era ascuțită, dar nu puternică.

— Ai găsit sunetul ? îl întrebă Diddy.

— Ihi !

— Și eu. Ezită, gîndindu-se la ce făcuse. Pentru o clipă, își dădu seama cît de minunat era sistemul de pregătire care-i permisese unui băiat de nouă ani să acționeze așa cum făcuse el. Apoi, gîndul acesta i se risipi din preconștiință și spuse :

— A fost distractiv, nu-i așa ?

— Cred că da.

Tăcură amîndoi. Din locul de unde ședea, Diddy vedea strălucirea intermitentă a viltorii de foc, căci cerul ardea de o flacără albă, reflectată. În depărtare, se zărea aura de lumină strălucitoare ca un giuvaer, care încadra parțial nava. Cerul nu mai era întunecat, iar Diddy observă că umbrele din jurul lui își pierdură din consistență, devenind gri la culoare. Văzu trupul lui Mart, chircit la rădăcina tufișului, un trup mai mic decît al său.

Cînd se iviră zorii, privi nava. Încetișor, metalul centurilor superioare captă flăcările soarelui, încă invizibil din locul unde ședeau. Strălucirea se răspîndi în jos, iar lumina soarelui scînteie pe imensitatea întunecată, lucioasă a pereților ei inferiori, partea solidă, reflectată pe cer.

Nava apăru din ceturi, un lucru incredibil, mai mare decît tot ce se afla în jurul ei. De la distanța aceea, clădirea Administrației părea o parte din structura ei, un stîlp alb lîngă acel colos întunecat care era nava. Soarele se înălțase de mult, dar Diddy rămase să-l urmărească cu mîndrie și entuziasm. În strălucirea zorilor, nava părea să se pregătească de zbor. „Încă nu", își zise Diddy șovăitor, „încă nu. Dar va veni ziua." Atunci, cea mai mare navă proiectată și construită vreodată de Om își va sumeți nasul spre spațiul liber dintre stelele apropiate

şi va zbura înspre neguri. Şi-atunci într-adevăr, rulii vor trebui să se retragă.

În sfîrşit, îmboldit de senzaţia familiară de gol din stomac, Diddy coborî dealul. Luă micul dejun într-un micuţ restaurant „La minut". Apoi, fericit, se urcă într-un helicar şi se îndreptă spre casă.

În dormitorul mare, Jamieson auzi uşa exterioară a apartamentului deschizîndu-se. O surprinse pe nevastă-sa cu mîna pe butonul uşii de la dormitor. Dădu din cap spre ea cu blîndeţe :

— E obosit, cu siguranţă, spuse el încetişor. Lasă-l să se odihnească.

Mai cu voie, mai fără voie, se lăsă dusă înapoi. De data asta, direct în pat.

Diddy traversă în vîrful picioarelor camera de zi şi intră în intimitatea lui Play Square. Uşa se închise automat în urma lui şi se aprinseră luminile. O privire spre comenzile de pe pereţi îi demonstră că acea complexă cameră-robot îi simţise prezenţa. Într-un tîrziu, îi spuse :

— Raportul, te rog.

— Am aflat ce este sunetul, spuse Diddy fericit.

— Ce e ?

După ce Diddy răspunse la întrebare, Play Square zise :

— Faci cinste programului meu de instruire ! Sînt mîndru de tine. Acum, du-te la culcare.

După ce se vîrî sub cearşafuri, Diddy constată cum camera tremura uşor. Stînd culcat, simţi cum se mişca patul şi auzi tremuratul ferestrelor de plastic absorbante. Sub el, podeaua scîrţîi uşor în consoananţa ei continuă cu vibraţiile pătrunzătoare.

Zîmbi fericit, dar ostenit. Nu va mai trebui să hoinărească în căutarea sunetului. Venea o boare dinspre The Yards, un abur uşor de vibraţie provenind de la mascle clădirilor, metalului şi maşinilor, care se înălţa din The Way.

Sunetul îl va însoți toată viața ; căci după ce nava va fi gata, un sunet asemănător, pătrunzător va vibra în ficcare placă de metal.

Adamni, simțind pulsul sunetului înlăuntrul său, o parte a însăși vieții sale.

XX

Jamieson se trezi la ora obișnuită ; tocmai se strecura în tăcere afară din pat, cînd îşi aduse aminte. Se răsuci, o privi pe soția lui şi dădu din cap fericit. Părea că dormica dusă.

Ea şi băiatul trebuiau să mai doarmă încă vreo cîteva ore. Se întoarse şi intră în vîrful picioarelor în camera de toaletă. Luă micul dejun singur, gîndindu-se la cum ar putea afecta evenimentele nopții trecute zilele ce aveau să vină. Că le vor afecta într-un fel, era convins.

Ezwalul se dovedise de bună credință. Faptul că-i salvase fiul era rezultatul propriei sale hotărîri de a folosi orice mijloc de a-l ajuta pe băiat, de-a lungul ceasurilor pline de primejdii prin care trecuse.

Ajuns la birou, Jamieson pregăti raportul asupra întîmplărilor din noaptea precedentă. Drept concluzie finală, arătă că ce se petrecuse era la fel de important ca şi finisarea navei însăşi. Suna cam aşa : „Utilitatea telepatiei mentale ca mijloc de comunicare cu rasele străine, care în momentul de față oferă un sprijin minim în lupta împotriva dușmanului comun, rulii, este o chestiune importantă ce trebuie analizată cu atenție. Faptul că un asemenea mod de comunicare există constituie un eveniment remarcabil în istoria galaxiei."

Apoi, făcu un duplicat după raport şi îl trimise cu un curier special tuturor persoanelor după părerea lui, influente.

Primul răspuns îl primi în după-amiaza aceea de la o personalitate din cadrul Forțelor Armate.

„S-au luat măsuri ca ezvalul să nu aibă acces mental la nici o persoană care cunoaște secretele Cercetării Interim ? (*Interim* era un cod prin care se înțelegea *Strict Secret*). Este posibil ca acest ezval să fie distrus ca o simplă chestiune de precauție ?"

Jamieson citi mesajul cu sentimentul că trata cu o formă de nebunie, fapt cu totul adevărat. Remarcase că vigilența militară ajungea uneori la extreme.

Constată că răspunsul personalității respective fusese trimis la toți cei la care ajunsese raportul său.

Stimulat, pregăti un răspuns bazat pe date verificabile, ce dovedeau că ezvalul nu se afla în vecinătatea nici unei persoane care cunoștea detaliile științifice ale Cercetării Interim. Sublinie faptul că, deși cunoștințele lui se reduceau la minimum necesar, acțiunea agenților ruli demonstrase că erau foarte bine informați despre metodele de apărare cu bacterii folosite împotriva lor ; și că, decît să-l condamnăm pe ezval pentru cantitatea neînsemnată de date pe care să presupunem că le-ar fi aflat de la noi, mai bine am descoperi ce a aflat de la agenții ruli.

Aceasta era prima denaturare a adevărului din replica sa. Știa din experiența ezvalului adult de pe Eristan II că ezvalii nu puteau citi gîndurile rulilor. Dar nu era momentul să prezinte informații negative.

Continuă : „Merită, de asemenea, să reliefăm faptul că ar fi nevoie de luni de zile, poate ani, ca să se crească o altă ocazie ca un pui de ezval, dispus să colaboreze, să ne cadă din nou în mîini. Subliniem, de asemeni, că relațiile viitoare cu rasa ezvalilor depind de cît de meticuloși ne dovedim în momentul de față. Dacă vor afla vreodată că, de fapt, am

executat un pui de ezwal știind ceea ce știm acum, relațiile dintre noi ar fi serios periclitate."

Jamieson difuză raportul său tuturor. Și pentru că ezwalul se afla încă în grija sa, îl mută, din precauție, în alt loc, în scopul — după cum arătă în raport — de a se asigura că nu intră în contact cu nici o persoană cunoscătoare a unor date valoroase.

Indosarie un exemplar din raport în arhiva proprie.

Satisfăcut că acum ezwalul nu va mai fi eliminat de vreo acțiune pripită, inițiată fără știrea sa, rămase în așteptarea reacțiilor. Pînă la sfîrșitul după-amiezii apărură cîteva. Cu o singură excepție, erau simple luări la cunoștință. Excepția venise de la același individ care răspunsese și mai înainte. Era o notă personală, adresată lui Jamieson, care suna așa : „Doamne Dumnezeule, omule, monstrul pe care ni l-ai arătat nu era decît un pui ?"

Era ultima încercare de a-l distruge pe puiul de ezwal din motive legale sau militare.

Trecu o săptămînă.

Înainte de amiază, Jamieson primi un memorandum de la Secția de Computere. „Dispunem de unele date la cererea dumneavoastră, din momentul 10, cu privire la numele raselor cu care nu s-a putut stabili nici un fel de comunicare."

Îl sună pe Caleb Carson, îl invită să ia masa împreună și să petreacă apoi o parte din după-amiază la Secția de Computere.

Era un bărbat slab, cu obrajii supți, care semăna foarte mult cu faimosul său bunic, exploratorul. Avea o strălucire în priviri, o tensiune stăpînită, ca și cînd ar fi cunoscut secrete și ar fi trăit experiențe pe care nu le putea împărtăși nimănui.

Așezat la o masă în salonul denumit Nava spațială al restaurantului pentru membrii guvernului, Jamieson îi spuse tînărului Carson :

— Am de gînd să-l duc pe ezwal într-o călătorie pe o altă planetă ; numai el și cu mine. Vreau să

încerc să-l folosesc măcar o dată ca mediu de comunicare. Apoi, aș vrea să ți-l dau ție în grijă.

Caleb Carson încuviință din cap. Se aprinse la față de bucurie.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el. Îmi oferiți ocazia să pun planete întregi în legătură cu cultura galactică. Pînă acum n-am mai lucrat la un asemenea nivel.

Jamieson dădu din cap, dar nu zise nimic. Își aminti de propriile-i simțăminte în urmă cu cîțiva ani, cînd i se atribuise un nivel de operațiuni ce implica discreția sa în tratarea cu planete întregi. I se păru oarecum uimitor că ajunsese la stadiul cînd el însuși putea semna autorizații ce dădeau altora aceleași puteri.

...Puterea de a solicita nave spațiale.

...Puterea de a semna acorduri care să ferească Pămîntul de primejdii pentru o vreme.

...Putere...

Își aminti de propria lui impresie despre oamenii care îi dăduseră dreptul să lucreze la un asemenea nivel. Crezuse că erau de vîrstă mijlocie. Se întreba dacă și el era la fel ca ei. Nu se gîndise niciodată serios la lucrul acesta.

Începură să discute anumite detalii : de pildă, de cîtă libertate ar trebui să dispună ezwalul, pentru binele lui și al celorlalți. Terminară masa, aruncară o ultimă privire navei — care se înălța vizibil prin pereții transparenți și apoi, cînd ieșiră, Carson spuse :

— Chiar au de gînd să meargă pînă la planeta-mumă a rulilor cu nava asta ?

Pesemne că remarcă, după expresia de pe chipul lui Jamieson, că spusese ce nu trebuia. Oftă.

— Bine, hai să ne oprim la corpul de gardă, să vedem dacă sînt rul sau nu.

Jamieson dădu din cap încruntat.

— Și dacă tot ne ducem acolo, n-ar fi rău să mă verifice și pe mine, pentru liniștea ta.

Trecură prin testul respectiv cu toată seriozitatea. fură identificați numaidecît, deși — Jamieson știa — numai pentru moment.

Într-o lume de agenți ruli, care puteau imita ființele umane, identificarea era numai o chestiune temporară. O întrebare greșită, o mișcare suspectă și testul trebuia să se repete.

Într-un fel, un om nu avea decît să atingă un suspect rul ca să-i stabilească natura. Dar dat fiind că puțini indivizi știau cum să se comporte cu un rul, procedeul indicat era ca cel care avea suspiciuni să raporteze autorităților. Faptul că tînărul se oferise numaidecît să fie testat dovedea că era ființă umană. Dar, oricum. verificarea era obligatorie.

În drum spre Secția de Computere, Carson spuse însuflețit :

— Cel puțin pentru moment, pot să vorbesc deschis. Pe ce bază selectează computerul rasele străine ?

Jamieson răspunse fără ezitare :

— Pur și simplu bazîndu-se pe faptul că sînt străine pius anumite caracteristici care ar putea fi utile în lupta împotriva rulilor. Aș vrea să testez telepatia mentală a ezwalului în situații extreme. Pînă acum. am înregistrat un singur eșec.

Îi vorbi despre neputința de a lua contact cu rulii, apoi continuă :

— De vreme ce există posibilitatea ca rulii să aparțină de fapt altei galaxii. presupun că toate formele de viață din galaxia Căii Lactee sînt într-un fel înrudite.

De fapt. nimeni nu putea pune la îndoială o asemenea speculație. Omul descoperise o mulțime de lucruri despre viață și cum funcționa ea. Ce era viața de fapt și de ce însemna încă o necunoscută ce devenea cu atît mai greu de deslușit, cu cît vastitatea spațiului se dezvăluia oamenilor care pătrundeau. cu navele lor spațiale eficiente, tot mai adînc. cercetînd indeaproape distanțele nesfîrșite. impenetra-

bile ale continuum-ului spațio-temporal. Într-un asemenea univers, oamenii ar putea, în cel mai bun caz, să încerce să facă presupuneri savante. Jamieson considera că aflase anumite lucruri despre viață, care-i justificau propriile presupuneri :

— Vă gîndiți la o rasă anume ? întrebă Carson.

— Nu. Am introdus datele mele în computer. Îl las pe el să decidă.

Restul drumului rămaseră tăcuți. Un tehnician îi conduse într-o încăpere mică, unde o mașină de scris cu teleimprimator prinse a țăcăni imediat. Jamieson citi prima propoziție, fluieră încetișor ca pentru sine și spuse :

— Trebuia să-mi fi închipuit ! Ploianii, desigur ! Cine altcineva în toată galaxia asta ?

— Ploianii ! repetă Carson încruntîndu-se. Nu sînt, de fapt, de domeniul legendei ? Avem incertitudinea că există rasa ploiană ?

Jamieson se înveseli :

— Nu, nu avem. Dar a venit vremea să aflăm.

Era emoționat. Uitase de ploiani. Va fi un test greu pentru ezwal, dar și pentru propriul lui concept că exista o legătură între rasele din cadrul aceleiași galaxii.

Nava de salvare specială își luă zborul de pe nava principală, și începu să coboare în diagonală spre planeta Ploia. Jamieson conducea prin telecomandă, frînînd mica navă treptat.

Privi termometrul și vitezometrul, cînd nava intră în straturile mai puțin dense ale atmosferei și continuă să frîneze. Drept consecință, numai pereții exteriori ai navei se încinseră.

Nava continuă să coboare cu viteză normală, datorită roboților săi electrici și electronici. Coborî pînă la mai puțin de patruzeci de mile deasupra suprafeței planetei, cu o viteză aproximativă de o mie cinci sute de metri pe minut. Cînd ajunse la două-

zeci de mile, Jamieson încetini mai mult — pînă la mai puţin de treizeci de mile pe oră. Tocmai era pe cale să aducă nava în poziţie orizontală, cînd aparatul de măsurat presiunea aerului reacţionă anormal.

Sasul de aer se deschise. Şi se închise.

Jamieson aşteptă răbdător.

Acele aparatului săriră brusc la o creştere a energiei. În acelaşi clipă, nava de salvare începu să zboare dezordonat. Viteza de coborîre crescu foarte mult. Nava se răsuci pe toate părţile, ca şi cînd îşi pierduse controlul.

Jamieson apăsă, pe rînd, pe toate butoanele telecomenzii. Nava îşi continua zborul instabil, necontrolat. Nici unul dintre roboţii săi electronici nu mai răspunse la nici o comandă în următoarele minute.

Încordat, dar calm, Jamieson se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă. Prevăzuse că aşa ceva avea să se întîmple. Acum că se întîmplase, nu rămînea altceva de făcut decît să permită crearea condiţiilor dorite de puterea străină, care pusese mîna pe masă.

Condiţiile se creară automat, cînd nava ajunse la un nivel de şase mii de metri deasupra solului acoperit de verdeaţă.

La bord, un aparat, care nu era electric prin natura lui, reacţionă la citirea barometrului. Drept urmare, o rotiţă încărcată se mişcă şi toată energia electrică de la bordul navei se întrerupse. Alte aparate pur mecanice fură activate de curentul de aer datorat căderii libere. Sasul de aer se închise automat. Rachetele prinseră viaţă, iar nava, funcţionînd cu ajutorul maşinăriilor neelectrice, se ridica din nou în spaţiu.

Asemenea unui glonţ în traiectorie fulgerătoare, nava străpungea spaţiul inert. Jamieson o urmărea acum pe ecrane, cu ajutorul radarului. La asemenea distanţă, era imposibil să determine dacă cine se urcase la bordul navei izbutise să rezolve problema mecanică de a deschide sasul de aer fără a folosi energia electrică. Se îndoia de lucrul acesta. Prin urmare, capturase un ploian.

Expediția păminteană inițială aterizase pe planeta Ploia cu aproximativ o sută de ani înainte. Se treziră pe loc într-un coșmar. Podeaua de metal, furniturile metalice și toate obiectele de metal din jurul lor deveniră brusc conducătoare de electricitate, ca și cînd făceau parte din sistemul electric al navei. Din punct de vedere științific, era un fenomen deosebit de interesant.

Pentru cei optzeci și unu de oameni electrocutați în acele prime momente fatale, manifestările nu mai prezentau nici un interes.

Ceilalți o sută patruzeci de membri ai echipajului care întîmplător nu atinseseră obiecte de metal în acele prime momente aveau experiență și pregătire temeinică. Numai douăzeci și doi dintre ei nu au înțeles imediat că se află în fața unui fenomen electric. Cei douăzeci și doi au fost înmormîntați ulterior, împreună cu primul grup de nenorocoși, într-o zonă plină de verdeață și virgină, ca și cea mai primitivă planetă descoperită de om.

Supraviețuitorii au încercat mai întîi să recapete controlul asupra propriei nave. Au întrerupt toate sursele de energie. Socotind că o formă oarecare de viață pătrunsese la bordul navei, inițiară o curățenie sistematică, folosind pulverizatoare cu substanțe chimice. După ce impregnară nava cu acele substanțe, dădură drumul la curent. În primul moment, nava reacționă la fel de necontrolat ca înainte. Încercară toate pulverizatoarele de care dispuneau, pe rînd, fără nici un rezultat. Netemători, ieșiră afară, conectară un furtun la apă și dădură drumul la sistemul de stropire al navei. Fiecare centimetru cubic din interiorul navei fu supus unui șuvoi de apă presurizat.

Dar nici asta nu avu efect. Într-adevăr, ființa care urcase la bord era atît de receptivă la senzații, încît observase cînd porniseră și opriseră dinamurile. Într-o noapte de veghe, în timp ce jumătate din echipaj moțăia neliniștit, toate aparatele electrice porniră simul-

tan. Fură nevoiți să taie conexiunile, cu instrumente acționate prin energie, reușind astfel să recîștige controlul asupra navei.

Între timp, folosiră oglinzi ca să ia legătura cu o navă a lor prietenă, care „plutea" într-o orbită deasupra atmosferei. Echipajul înnebunit de spaimă primi o analiză a situației lor, care le confirmă propriile constatări.

„Străinii", li se aduse la cunoștință „par să nu fie direct ostili ființelor umane. Cazurile mortale constituie efecte accidentale ale interferenței lor cu sistemul electric al navei. Se apreciază că se poate alcătui un studiu asupra acestei forme de viață, făcîndu-se mai multe combinații ale fenomenelor electrice și urmărindu-se reacția. În acest scop, se va construi aparatura adecvată care vă va fi trimisă."

Expediția căpătă un caracter științific. Timp de șase luni, studiară fenomenele unei forme de viață străniі. Rezultatul final se dovedi nesatisfăcător, căci nu reușiseră să stabilească contactul cu aceasta și, de fapt, nici nu se determinase dacă exista vreo formă de viață pe planetă.

La sfîrșitul jumătății de an, nava de pe orbita staționară lansă mai multe rachete de tip vechi, care utilizau mecanisme de aprindere neelectrice. Și astfel fură salvați supraviețuitorii primei expediții spre Ploia.

Jamieson își aminti de toată povestea asta în vreme ce își aducea nava, cu ajutorul unor grinzi de tracțiune, în sasul de aer a propriei sale nave. Cîteva minute mai tîrziu, nava cea mare gonea spre spațiul interstelar.

Pentru moment, nu era nimic decisiv de făcut. Ezwalul raportă prezența unei alte „minți", dar nu izbutea să surprindă alt gînd în afară de anxietate și nemulțumire.

Indicația că exista *ceva* îl liniști considerabil. În lumina experienței primei expediții, nu reușise să

scape de senzația că se amăgea singur. Identificînd o prezență, ezwalul servea deja un țel util.

La o sută de ani-lumină de Ploia, deconectă comenzile interstelare de toate legăturile electrice. Apoi, se retrase împreună cu ezwalul într-o parte a navei special construită pentru acea călătorie. Era conectată la secțiunea principală prin intermediul unor mecanisme cu motor și manuale. Aici se afla un al doilea panou de control. În ea, cu ajutorul unui mecanism special, Jamieson deschise sasul de aer al navei de salvare și-i dădu ploianului posibilitatea de a intra în partea principală a navei — dacă acea ființă străină voia acest lucru.

Ezwalul raportă mental, în fluxul rapid obișnuit : „Am imagini de scene din camera principală de comandă. Par să vină din apropierea tavanului. Am impresia că studiază situația".

Faptul părea concludent. Gîndurile ploianului puteau fi citite ! Jamieson se închipuia pe sine într-o situație la fel de grea, la bordul unei nave străine. Realiză cît de precaut ar fi.

„Acum s-a dus în panoul de comandă", îi comunică ezwalul concis.

„*În* tablou ?" întrebă Jamieson uluit.

Nava se zgîlții și devie în unghi față de traiectoria sa. Devierea traiectoriei nu-l neliniști pe Jamieson. Însă noile informații despre ploian — furnizate de ezwal — îi formară o imagine uluitoare, a unui panou de comandă scurt-circuitat. Își reprezentă clar în minte o creatură amorfă tîrîndu-se și alunecînd prin masa de fire și instrumente, „corpul" său constituind o punte pentru curentul din numeroasele relee.

Între timp, nava își restabili traiectoria. Nava cea mare plonjă în linie dreaptă în partea aceea îndepărtată a galaxiei.

Receptă gîndul ezwalului : „A selectat o direcție și și-a făcut planul să meargă tot atît cît am mers și

noi, mai devreme, în această direcţie. Nu cunoaşte deplasările rapide."

Jamieson dădu din cap impresionat, dar compătimitor. Bietul ploian ! Prins în capcana unei distanţe pe care rasa lui nu a cunoscut-o şi nici măcar nu a bănuit-o vreodată !

Rosti cu glas tare :

— Spune-i cît e de mare distanţa. Spune-i despre diferenţa dintre viteza interstelară şi cea pe care o foloseşte el.

„I-am spus. A reacţionat cu furie", răspunse ezwalul.

— Insistă, zise Jamieson calm.

Mai tîrziu, adăugă :

— Spune-i că avem un aparat electric prin intermediul căruia putem comunica — după ce descoperă cum funcţionează.

După o altă pauză, Jamieson continuă cu instrucţiunile :

— Întreabă-l ce obişnuieşte să mănînce.

Sosi şi primul răspuns :

„Spune că e pe moarte şi că noi sîntem răspunzători de asta", replică ezwalul.

Comunicară numai prin telepatie. Curînd, căpătară informaţia că ploianii trăiau pe baza forţei magnetice a planetei lor, pe care o transformau într-un fel de energie vitală.

Odată ce sistemul electric încetase să mai funcţioneze, bobinele şi rotoarele motoarelor electrice, generatoarele, relcele şi magnetronii nu mai transmiteau flux magnetic. Ephraim receptă impresia că asemenea concentrări de fluxuri îi predispuneau la voie bună pe ploiani.

Jamieson trase concluzia că această reacţie ar explica mare parte, dacă nu tot răul pricinuit de ploiani exploratorilor anteriori. Avu brusca revelaţie că toate daunele provocate aparaturii şi efectul mortal asupra

echipajului se datorară în mare parte unui fel de „extaz" al ploianilor.

Cu acest gînd în minte, nu-i fu greu să pornească o mică turbină de gaz, care puse în funcțiune un generator, care, la rîndul lui, acționă motorul electric al unui compresor.

— Spune-i, i se adresă Jamieson ezwalului, să nu asimileze fluxul prea repede, altminteri va bloca sistemul.

Îi serviră ploianului „masa".

— Acum, spune-i, continuă Jamieson, ca nu-l mai hrănim pînă nu acceptă să pună în funcțiune aparatul de comunicat.

După cîteva ore, ploianul modulă în așa fel curentul electric, încît sunete inteligibile, deși puțin cam guturale, se auziră în difuzorul aparatului. Ființa aceea ajunse să stăpînească destul de bine limba engleză într-o singură zi.

— Întrebarea este, spuse Jamieson mai mult pentru sine decît pentru tînărul ezwal, ce coeficient de inteligență are acest individ ca să învețe atît de repede o limbă străină ?

Ephraim nu putu să explice direct, el neavînd nevoie de limbaj. Dar comunică : „Pare că întregul său cîmp de energie înmagazinează informații, și acest cîmp se extinde cît vrea el de mult".

Jamieson luă acest lucru în considerație, dar nu izbuti să-și formeze o imagine mentală clară a unui asemenea „sistem nervos". Într-un tîrziu, zise :

— În drum spre casă, vreau să montez o versiune în miniatură a acestui aparat de comunicare, ca să-l port în ureche. Aș vrea să-l învăț atît cît să pot vorbi cu el la fel de ușor cum vorbesc cu tine.

Confecționă instrumentul și, tocmai începuse să-l învețe pe ploian, cînd două mesaje sosiră pentru el de pe Pămînt. Schimbară planurile pe care le întocmise Jamieson pentru viitorul apropiat.

Primul mesaj era din partea lui Caleb Carson : „O schimbare politică pe planeta Carson permite aplicarea programului educațional pentru ezvali fără să mai așteptăm decizia Convenției Galactice. O oarecare doamnă Whitman este sursa acestei informații. A zis că veți înțelege".

Jamieson comentă ironic pe baza mesajului :

— A fost o vreme cînd doamna Whitman și cu mine nu ne simpatizam reciproc. Presupun că lucrurile s-au schimbat. Cred că sînt de acord.

Al doilea mesaj era la fel de hotărît : „Porniți de îndată spre planeta de curînd descoperită în Regiunea 18. Poziția vi se va raporta la 1-8-3-18-26-54-6. Ordonăm să inspectați personal zona și să raportați." Semnat : „COSUOPSPA".

Jamieson nu avea nevoie să i se spună de ce Comandantul Suprem al Operațiunilor Spațiale era direct interesat. Regiunea 18 era un cod pentru „linia" viitoare de forțe anti-ruli. Împreună cu planeta Carson și alte două planete, această lume nouă va completa cuartetul de bastioane militare de pe care va putea fi apărat Pămîntul — și partea de galaxie a oamenilor.

Cifrele indicau codul prin care i se va transmite prin radio poziția noii planete.

După ce primi aceste mesaje, Jamieson își schimbă planurile.

Confirmă numaidecît primirea celor două mesaje. Lui Caleb Carson îi comunică prin radio : „Ne întîlnim la...". Numai o planetă la care el și Carson puteau ajunge cam în același timp. „Ți-l las pe Ephraim și nava asta pe mînă ; vei porni spre planeta Carson și vei proceda după cum am stabilit."

La COSUOPSPA, radiotelegrafie : „Trimiteți o navă de război în întîmpinarea mea la..." Numi planeta unde avea să se întîlnească cu Carson. „Și să fie pregătită să ia la bord nava mea."

Era singura soluție la problema cu ploianul — să-l ia cu el.

Jamieson îi întipări creaturii în minte, cu toată seriozitatea, importanța de a nu se pripi. „Dacă vrei să te întorci pe planeta ta, va trebui să faci întocmai ce-ți spun eu", îi zise el.

Ploianul promise solemn și încrezător.

XXI

Trevor Jamieson zări cu coada ochiului cealaltă navă spațială. Se afla într-o adâncitură, la vreo zece metri distanță de marginea prăpastiei și aproape de ușa propriei sale nave. Se concentrase asupra caietului de însemnări, notînd un comentariu, lîngă multiplicatorul de voce, cum că Laertes III se afla atît de aproape de linia despărțitoare invizibilă dintre zona din spațiu controlată de Pămînt și cea controlată de ruli, încît faptul că omul fusese primul descoperitor constituia în sine o victorie importantă în războiul împotriva rulilor.

Scrise: „Faptul că nave staționate pe planeta aceasta ar putea ataca mai multe zone cu populație densă din galaxie, fie ele *ale rulilor sau ale oamenilor*, îi acordă prioritate absolută pentru amplasarea întregului echipament militar disponibil. Unități de apărare preliminare ar trebui instalate pe muntele Monolit, unde mă aflu în momentul de față, în decurs de trei săptămîni..."

În clipa aceea, zări cealaltă navă deasupra lui, și puțin spre stînga, apropiindu-se de platou. O privi și încremeni, frămîntat de două gînduri contradictorii. Primul impuls, să fugă la navă, cedă în fața argumentului că mișcarea putea fi remarcată imediat de reflexele electronice ale celeilalte nave. Și-atunci, pentru moment, nădăjdui, fără convingere, că dacă rămînea pe loc, nu-l va observa nici pe el, nici nava lui.

Din locul de unde se afla, frămîntat de incapacitatea de a lua o hotărîre, privirile sale încordate remarcară însemnele rulilor și silueta zveltă a celeilalte nave. Vastele sale cunoștințe despre ruli îl ajutară să recunoască nava numaidecît : era o navă de recunoaștere.

O navă de *recunoaștere !* Rulii descoperiseră soarele planetei Laertes.

Exista teribila posibilitate ca, îndărătul navei, să fie o întreagă flotă de nave de luptă, în vreme ce el era singur. Nava lui fusese lansată de pe „Orion" la aproape un parsec distanță, în timp ce nava cea mare își continuă zborul cu viteză antigravitațională, ca să se asigure că aparatele de detectare ale rulilor nu-i înregistrau trecerea prin acea zonă din spațiu. „Orion" trebuia să se îndrepte spre cea mai apropiată bază, încărcată cu echipament de apărare planetar și apoi să se întoarcă. În zece zile.

Zece zile. Jamieson nu mai pentru sine. Își trase picioarele sub el și-și încleștă degetele pe caietul de însemnări. Totuși, posibilitatea ca nava lui, ascunsă parțial sub un pilc de arbori, să scape neobservată dacă el nu se mișca, îl făcu să rămînă pe loc, sub cerul liber. Își înălță capul și privi la apariția aceea străină și dori din răsputeri să o poată îndepărta. Din nou, în timp ce aștepta, îi veniră în gînd implicațiile posibilului dezastru.

Nava rulilor se apropiase la vreo sută de metri și nu dădea nici un semn că și-ar schimba direcția. În cîteva secunde, avea să treacă deasupra pîlcului de copaci, care-i ascundea, în parte, nava.

Cu o zvîcnire, Jamieson sări din scaun. Neținînd cont de nimic, se precipită spre ușa deschisă a navei sale. Cînd ușa zăngăni în spatele lui, nava se cutremură ca lovită de un uriaș. O parte din tavan se curbă, podeaua se unduia sub el, iar aerul se încinse și deveni sufocant. Respirînd cu greu, Jamieson se strecură în scaunul de la panoul de comandă și apăsă pe butonul de alarmă. Armele cu tragere rapidă luară

poziția de foc automat și se porniră zbîrnîind răgușit. Aparatele de răcire prinseră a vibra ; un curent de aer rece îi învălui trupul. Alinarea veni atît de repede, încît Jamieson nu realiză imediat că motoarele atomice nu mai răspundeau la comenzi. Și că nava, care în momentul acela trebuia să zboare, zăcea încă inertă, expusă la pericole.

Încordat, se uită la videopanouri. Îi trebuiră cîteva minute să localizeze nava rulilor. O surprinse la marginea inferioară a unui panou, căzînd cu repeziciune și pierzîndu-se din vedere, deasupra unui pîlc de copaci, la vreo cincizeci de metri distanță. Dispăru din vedere ; apoi, impactul prăbușirii se auzi clar și limpede de la panoul de sunet din fața lui.

Sentimentul de ușurare care urmă veni după un șoc. Jamieson se prăbuși pe pernele scaunului său, istovit de pericolul prin care trecuse. Dar relaxarea încetă brusc, căci un gînd îi trecu prin minte. I se păru că nava inamică avusese o cădere oarecum lină. *Impactul nu-i omorîse pe rulii de la bord.* El era singur, într-o navă avariată, pe un munte impracticabil, în preajma uneia sau a mai multora dintre cele mai necruțătoare ființe ce existau. Trebuiau să reziste timp de zece zile, în speranța că omul va putea pune stăpînire pe cea mai valoroasă planetă descoperită în decurs de jumătate de veac.

Jamieson deschise ușa și ieși pe platou. Tremura încă după șoc, însă cum se întuneca repede, nu era vreme de pierdut. Urcă degrabă în vîrful celui mai apropiat delușor, la treizeci de metri depărtare, ultimii metri parcurgîndu-i tîrîndu-se pe mîini și pe genunchi. Se uită cu băgare de seamă peste muchia dealului. Se vedea mare parte din creasta muntelui. Avea o formă ovală neregulată, în jur de opt sute de metri în locul cel mai îngust, o sălbăticie alcătuită din tufișuri pitice și colțuri de stîncă acoperite ici-colo de pîlcuri de copaci. Nu se vedea nici o mișcare și nici urmă de navă a rulilor. Domnea peste tot o atmosferă

de dezolare și tăcere încremenită a unui tărîm nelocuit.

Se întunecase de-a binelea, acum că soarele coborîse după piăpastia dinspre sud-vest. Partea proastă era că pentru ruli, cu capacitatea lor vizuală mai mare și echipamentul senzorial mai complet, întunericul nu constituia un impediment. Toată noaptea, va trebui să stea în defensivă împotriva unor ființe al căror sistem nervos îl depășea pe al lui în majoritatea funcțiunilor, cu excepția, poate, a inteligenței. La acest nivel — numai la ăsta — oamenii pretindeau egalitate. Această comparație îl făcu să priceapă în ce situație disperată se afla. Avea nevoie să-și asigure un avantaj. Dacă ar putea să ajungă la nava rulilor și să le producă vreo avarie înainte de a se întuneca de-a binelea, înainte de a-și reveni după șocul căderii, asta l-ar îndepărta oarecum de iminența morții.

Era o posibilitate pe care trebuia să o încerce. Jamieson coborî grăbit delușorul și o porni pe un teren mlăștinos puțin adînc. Solul era accidentat din pricina pietrelor, a colțurilor de stîncă proeminente, a rădăcinilor noduroase și a încîlceiturii de lăstari rezistenți. Căzu de două ori, prima oară tăindu-se la mîna dreaptă. Încetini — atît mental, cît și fizic. Nu încercase niciodată să treacă în grabă peste terenul sălbatic, neumblat al platoului. Constată că în zece minute parcursese o distanță de numai cîteva sute de metri. Se opri. Un lucru era să se avînte cu curaj, cunoscînd importanța cîștigului. Dar altceva era să-și sacrifice viața hazardului. Eșecul ar fi nu numai al lui, ci al întregii omeniri.

Cum stătea acolo, își dădu seama cît de frig se făcuse. Se pornise un vînt înghețat dinspre răsărit. Pînă la miezul nopții, temperatura avea să coboare la zero grade. Se hotărî să se întoarcă. Existau mai multe posibilități de apărare la care trebuia să cugete înainte de căderea nopții ; trebuia să se grăbească. O oră mai tîrziu, cînd întunericul se așternu greu peste muntele cel mare, Jamieson ședea încordat în fața videopanou-

rilor. Avea să fie o noapte lungă pentru omul care nu îndrăznea să doarmă. Pe la mijlocul nopții, Jamieson zări o mișcare în perimetrul îndepărtat al videopanoului care funcționa pe toate undele. Cu degetul pe butonul de declanșare a armelor, așteptă ca obiectul să se apropie de centrul panoului. Nu se apropie. Zorii reci îl găsiră ostenit, dar încă în alertă, urmărindu-și dușmanul, la fel de prudent ca și el. Se întrebă dacă într-adevăr văzuse ceva.

Jamieson înghiți încă o pastilă anti-somn și examină mai amănunțit motoarele atomice. Nu-i luă mult timp să confirme diagnosticul pe care-l dăduse mai devreme. Bateria gravitațională principală fusese neutralizată. Motoarele nu se puteau folosi, pînă ce nu era reactivată pe „Orion". Concluzia finală îl făcu să-și ia inima în dinți. Era condamnat la o luptă pe viață și pe moarte, pe platou. Ideea pe care o răsucise pe toate părțile în timpul nopții, căpătă o nouă semnificație. Era pentru prima oară, după cîte știa el, că un rul și un om se înfruntau într-un cîmp limitat de acțiune, nici unul nici celălalt nefiind prizonieri. Marile bătălii în spațiu se purtau între nave și între flote întregi. Supraviețuitorii scăpau sau erau luați de forța învingătoare.

Dacă rulul nu-l învingea dinainte, se putea organiza ; i se oferea acum ocazia de a aplica unele teste pregătite pentru ruli — și încă foarte repede. Fiecare moment al zilei trebuia folosit la maximum.

Jamieson își prinse centurile „defensive" speciale și ieși afară. Se lumina din ce în ce mai mult ; perspectiva care se dezvăluia treptat privirii îi reținu atenția, chiar dacă își încordă trupul în vederea luptei ce-l aștepta. „Deci", își zise el, impresionat și uluit, „iată ce se întîmplă pe cel mai ciudat munte descoperit vreodată."

Muntele Monolit era așezat pe o cîmpie netedă și se înălța abrupt la două mii cinci sute de metri deasupra solului. Pilastrul cel mai maiestuos din univers, era

considerat una dintre cele o sută de minuni ale naturii din galaxie.

Străbătuse planete aflate la depărtare de o sută de mii de ani-lumină față de Pămînt, păşise pe punţile unor nave uriaşe, care ţişniseră din noaptea eternă, spre strălucirea orbitoare a soarilor roşii şi albaştri, galbeni şi albi, portocalii şi violeţi, minunaţi şi atît de stranii, încît nici cea mai fantezistă imaginaţie nu egala realitatea.

Şi iată că acum se afla pe un munte de pe îndepărtata planetă Laertes, un om obligat de împrejurări să-şi ascută iscusinţa împotriva unuia, sau a mai multora dintre cei mai inteligenţi inamici, rulii.

Jamieson se scuturâ, revenind la realitate. Venise vremea să-şi lanseze atacul — şi să vadă cum i se riposta. Acesta era primul pas ; era important să se asigure că nu era şi ultimul ! Cînd soarele planetei Laertes îşi făcu apariţia timid deasupra orizontului, adică deasupra marginii stîncii dinspre nord-est, atacul era în plină desfăşurare. Defensorii automaţi, pe care îi aranjase pe poziţii cu o noapte înainte, se mişcau încet de la un punct la altul, în faţa armei mobile. Avu grijă ca unul dintre cei trei defensori să stea în ariergardă. Întări acest sistem de protecţie, tîrîndu-se de la un colţ de stîncă la altul. Manipula echipamentul de la un mic sistem de comandă manuală, conectat cu videoplăcile ce ieşeau de sub casca lui, chiar în dreptul ochilor. Cu privirea încordată, urmărea tremurul acelor care indicau mişcarea sau dacă ecranele defensorilor erau supuse unei încărcături electrice ostile.

Nu se întîmplă nimic. Cînd surprinse în obiectiv nava rulilor, Jamieson se opri, chibzuind la lipsa de ripostă. Nu-i plăcea deloc. Poate că toţi rulii de la bord muriseră, dar se îndoia de lucrul acesta.

Posomorît, cercetă nava prin ochii telescopici ai unuia dintre defensori. Zăcea într-o adîncitură mică, cu vîrful îngropat într-un perete de pietriş. Plăcile

din partea inferioară erau versiuni jalnice ale originalelor. Singurul lui atac din ziua anterioară, deşi complet automat, dăduse lovitura de graţie navei rulilor.

Aspectul general era de lipsă totală de viaţă. De era o înşelătorie, atunci era iscusit elaborată. Din fericire, putea să aplice nişte teste, nu hotărîtoare, dar concludente şi utile.

Înălţimile lipsite de ecou ale acelui munte fără pereche vibrară de sunetul focului armei mobile. Zgomotul se amplifică pe măsură ce i se încălzea bateria, arma desfăşurîndu-se la întregul său potenţial. Sub acel foc de baraj, fuzelajul navei inamice tremură niţel şi-şi schimbă imperceptibil culoarea, dar atîta tot. După zece minute. Jamieson întrerupse curentul şi rămase uluit şi nehotărît.

Ecranele defensive ale navei rulilor funcţionau din plin. Oare intraseră în funcţiune după primul său atac din seara precedentă ? Ori fuseseră montate dinadins, tocmai ca să anuleze un atac ? Nu ştia precis. Asta era problema : nu deţinea nici o informaţie certă.

Poate că rulul zăcea mort înăuntru. (Ciudat, începuse să se gîndească la unul singur, nu la mai mulţi, dar gradul de precauţie al opoziţiei — dacă exista — îl egala pe-al său şi indica prudenţa unui individ care trebuia să reacţioneze la o situaţie necunoscută). Poate că era rănit şi incapabil să întreprindă ceva împotriva lui. Poate că-şi petrecuse noaptea marcînd platoul cu linii hipnotizante — trebuia să aibă grijă să nu privească niciodată direct spre pămînt —, sau poate că aştepta sosirea navei mari care îl lăsase pe planeta aceea.

Jamieson refuză să ia în considerare ultima posibilitate. Aceasta însemna moartea, fără nici o speranţă. Studie, încruntat, avariile vizibile pe care le produsese navei inamice. Suprafeţele metalice îşi păstraseră coeziunea, după cîte observase, dar fundul navei avea găuri adînci de treizeci pînă la o sută douăzeci de centimetri. Pătrunseseră, pesemne, radiaţii, însă se punea întrebarea ce daune or fi provocat ? Exa-

minase zeci de nave de recunoaștere capturate ale rulilor și dacă aceea respecta modelul celorlalte, însemna că în față avea camera de comandă împreună cu încăperea etanșă a armelor. În spate, se afla camera motoarelor, două magazii, una pentru combustibili și echipament, cealaltă pentru hrană și...

Pentru hrană. Jamieson se ridică brusc și remarcă, cu ochii măriți, că încăperea pentru hrană suferise cele mai grave avarii în comparație cu restul navei. Cu siguranță, pătrunseseră radiații, otrăvind-o și lăsându-l pe rul, cu sistemul lui digestiv rapid, muritor de foame.

Jamieson oftă din tot sufletul, cu intensitatea acestei speranțe și se pregăti să se retragă. Întorcându-se, aruncă din întîmplare o privire spre colțul de stîncă pe care-l folosise drept scut împotriva unui posibil atac frontal. Zări niște linii. Linii întortocheate, bazate pe un studiu profund, fantastic al neuronilor umani. Le recunoscu și încremeni îngrozit. „Unde — *unde* oare mă vor duce ?" își zise el.

După întoarcerea lui de pe Mira 23, pe baza raportului de cum fusese, aparent, hipnotizat instantaneu, se făcuse următoarea descoperire : liniile forțau deplasarea într-o anumită direcție. Acolo, pe muntele acela fantastic, nu putea fi decît înspre un vîrf de stîncă. Dar care din ele ?

Cu o voință disperată, se luptă să-și păstreze luciditatea încă cîteva clipe. Se străduí să mai privească liniile o dată. Zări, în fugă, într-o fracțiune de secundă, cinci linii verticale ondulate și deasupra lor alte trei care indicau estul, cu vîrfurile lor tremurate. Tensiunea îi creștea, dar el se străduia în continuare să-și mențină controlul asupra simțurilor. Se chinui să-și amintească dacă erau stînci mai late lîngă vîrful crestei dinspre răsărit. Da, erau. Își aminti de ele într-o ultimă sforțare de speranță. „Acolo, stînca aceea, aceea de colo", își zise el. „Să ajung acolo !" Se străduí să-și mențină în minte imaginea stîncii unde voia să ajungă și să repete, de nenumărate ori, co-

manda care ar putea să-i salveze viața. Ultimul gînd deznădăjduit fu acela că i se dăduse răspuns la indoielile lui. Rulul trăia. Întunericul se așternu ca un văl țesut din însăși esența nopții.

XXII

Venise din galaxia îndepărtată, un lider peste lideri, rece, neîndurător, *yeli*, Meesh, Iin din Ria, marele Aaish din Yeel. Și alte titluri, funcții și putere. Oh, puterea pe care o avea, puterea asupra morții, putere asupra vieții și putere asupra navelor de pe Leard.

Venise, foarte furios, să descopere ce nu era în regulă. Cu mulți ani înainte, se dăduse ordinul : Răspîndiți-vă în Galaxia a Doua. De ce oare cei-ce-nu-puteau-fi-mai-perfecți întîrziau atîta să îndeplinească aceste instrucțiuni ? De ce natură erau ființele acelea bipede, a căror mulțime de nave, baze planetare inexpugnabile și numeroși aliați îi adusese pe cei-ce-posedau-sistemul-nervos-suprem-al-Naturii la un impas.

— Să-mi aduceți o ființă umană vie !

Comanda răsună pînă la marginile spațiului Riatic. Îi prezentară un supraviețuitor istovit, de pe o navă pămînteană, un navigator mediocru, cu un coeficient de inteligență de nouăzeci și șase și un coeficient de frică de două sute șapte. Ființa aceea schiță niște vagi eforturi să se sinucidă, se zvîrli pe mesele laboratorului, pînă cînd, în cele din urmă, scapă pentru vecie, în timp ce savanții erau încă la începutul experiențelor, care se desfășurau, după ordinul *lui*, în prezența sa.

— *Asta-i inamicul nostru ?*

— Sire, capturăm puțini în viață. Așa cum îi pregătim noi pe ai noștri, tot așa se pare că li s-a pus și lor condiția să se sinucidă în caz că sînt capturați.

— Circumstanţele nu sînt bune. Trebuie să creem o astfel de situaţie, încît cel capturat să nu-şi dea seama că e prizonier. Există vreo posibilitate ?

— Vom studia această problemă.

Venise, în calitate de şef al experimentului, pe soarele unde un om fusese observat cu şapte perioade înainte. Omul se afla într-o navă mică — după cum arăta raportul — „aruncată brusc din subspaţiu şi căzută în direcţia acestui soare. Faptul că nu folosea energie stîrni suspiciunile navei noastre de luptă, care altminteri n-ar fi acordat nici o atenţie unei nave atît de mici. Şi astfel, datorită investigaţiilor imediate, avem un nou punct de plecare şi, desigur, o situaţie ideală pentru experimentul nostru."

Raportul continua : „Încă nu s-a făcut nici o aterizare, cum aţi dat instrucţiuni ; după cîte ştim, prezenţa noastră nu a fost descoperită. Presupunem că a aterizat mai devreme pe planeta a treia, căci şi-a transformat numaidecît vîrful muntelui acela ciudat în cartier general. Ar fi ideal pentru intenţiile dumneavoastră".

O echipă de luptă inspectă spaţiul în jurul soarelui. Dar *el* coborî într-o navă mică şi, pentru că îşi disprefuia duşmanul, trase în nava de pe pămînt cu arma sa distrugătoare — şi apoi fu lovit de o rafală de răspuns surprinzător de puternică, care trimise nava, răsucindu-se, la pămînt. Fusese cît pe ce să moară în cele cîteva secunde. El coborî tîrîndu-se de pe scaunul de comandă, şocat, însă în viaţă. Evaluă atent proporţiile dezastrului. Fixase nişte comenzi, pe care urma să le dea din nou, la nevoie. Dar nu reuşi să le mai dea. Radioul era distrus complet, fără putinţă de a mai fi reparat. Se nelinişti cînd descoperi că hrana-i fusese otrăvită.

Se concentră asupra gravităţii situaţiei. Experimentul va continua, cu o condiţie. Cînd nevoia de hrană va deveni imperativă, va omorî omul ca să supravieţuiască, pînă cînd comandanţii navei se vor alarma şi se vor deplasa să vadă ce se întîmplase.

Își petrecu o parte din perioada fără soare explorînd vîrful stîncii. Apoi, se învîrti în perimetrul defensorilor omului, studiindu-i nava și reflectînd asupra posibilelor acțiuni pe care celălalt le va îndrepta asupra sa. În sfîrșit, cu neobosita răbdare, examină atacurile asupra navei sale. În punctul cheie, desemnă liniile-care-pun-stăpînire-pe-mintea-oamenilor. La scurtă vreme după răsăritul soarelui, fu satisfăcut văzînd că dușmanul „căzuse pradă" și atenția îi fusese „captivată". Exista însă un inconvenient, pentru ca satisfacția să fie deplină. Nu putea profita de situație. Problema era că omul își lăsase arma ațintită spre sasul de aer principal al navei sale. Nu emitea energie, ce-i drept, dar rulul nu se îndoia că ar fi tras automat, dacă se deschidea ușa.

Ce înrăutățea situația era faptul că, încercînd ușa de ieșire în caz de pericol, constată că se înțepenise. Nu fusese înțepenită. Cu posibilitatea de anticipare a rasei sale, o testase imediat după prăbușire. Atunci se deschisese. Acum nu. Pesemne că nava, trase el concluzia, fusese manevrată cît lipsise el, în perioada fără soare. De fapt, motivul pentru ce se întîmplase nu conta. Ceea ce conta într-adevăr era faptul că rămăsese închis înăuntru tocmai cînd voia să fie afară. Se hotărîse să nu-l distrugă pe om imediat. Dacă a-l captura însemna să intre în posesia rezervelor sale de hrană, atunci nu era necesar să-l omoare. Totuși, trebuia să ia o hotărîre cît omul era neajutorat. Iar posibilitatea de a fi omorît odată cu încetarea «Ded-ului îl făcu pe *yeli* să se încrunte. Nu-i plăcea ca accidente neprevăzute să-i dejoace planurile.

De la început, lucrurile luaseră o întorsătură nedorită. Fusese capturat de forțe în afara controlului său, de elemente ale spațiului și timpului, pe care le considerase întotdeauna teoretic posibile, dar fără aplicație personală.

Aceasta era pentru adîncimile spațiului, unde navele de pe Leard se luptau să extindă frontierele celor-perfecți. Acolo trăiau creaturi stranii, pe care Natura le zămislise înainte de a fi desăvîrșit siste-

mul nervos perfect. Acestea trebuiau să moară, fiindcă nu mai erau necesare și pentru că, dacă supraviețuiau, puteau descoperi din întîmplare mijloace de a dezechilibra sistemul de viață Yeelian. În civilizata Ria, accidentele erau interzise.

Își înlătură din minte aceste gînduri descumpănitoare. Se hotărî să nu mai încerce să deschidă ușa de serviciu. În schimb, își îndreptă arma spre o crăpătură din podea. Neutralizatorii își răspîndiră gazul pe toată suprafața unde lucrase el, iar pompele de absorbție captară tot materialul radioactiv și-l introduseră într-o cameră specială. Însă lipsa unei uși deschise în chip de supapă de siguranță sporea pericolul. Se opri de multe ori în timp ce aerul era purificat, ca să poată ieși din camera de neutralizare, unde se retrăgea ori de cîte ori căldura îi făcea nervii să vibreze — un ghid mai de nădejde decît orice instrument care trebuie urmărit cu atenție.

Soarele trecuse de amiază, cînd placa de metal se ridică în sfîrșit, deschizîndu-i drum spre pietrișul și stînca de dedesubt. Săparea unui tunel pentru a ajunge afară nu ridica probleme, doar că lua timp și se necesita efort fizic. Prăfuit, supărat și înfometat, rulul ieși prin deschizătură tocmai în mijlocul pîlcului de copaci lîngă care căzuse nava lui.

Planul său de a conduce un experiment își pierduse din interes. Era încăpățînat de felul lui, dar se gîndi că această situație ar putea să-i fie reprodusă la un nivel mai civilizat. Nu era nevoie să riște sau să se oboosească. Va omorî omul și îl va transforma, chimic, în hrană, pînă cînd vor veni navele să-l salveze. Cu priviri lacome, căută stînca cu creasta zimțată dinspre răsărit, se uită în jos la colțurile de stîncă, tîrîndu-se cu repeziciune de-a lungul lor, pînă cînd practic înconjură platoul. Nu găsi nimic de care putea fi sigur. Într-un loc sau două, pămîntul părea sfîșiat, de parcă pe acolo trecuse un corp, dar nici cea mai atentă examinare nu reuși să stabilească dacă într-adevăr trecuse cineva pe acolo.

Posac, se tîrî spre nava omului. O examină precaut, de la oarecare distanță. Văzu ecranele de apă-

rare, dar nu era sigur dacă fuseseră ridicate înainte de atacul de dimineață sau după aceea, sau apăruseră automat din cauza apropierii lui. Nu știa precis. Asta era problema! Peste tot, pe platoul din jurul său, era dezolant, o pustietate cu care nu se mai întîlnise pînă atunci. Poate că omul murise, iar trupul lui zdrobit zăcea undeva, la poalele muntelui. Sau poate că se afla înăuntrul navei, grav rănit: din păcate, el avusese timp să se întoarcă la protecția pe care i-o oferea nava. Ori poate că aștepta înăuntru, cu ochii în patru, ofensiv și conștient de nesiguranța dușmanului, hotărît să profite pe deplin de aceasta.

Rulul puse în funcțiune un dispozitiv de observare care să-i dea de știre cînd se deschidea ușa. Apoi se întoarse la tunelul ce conducea la nava lui, se tîrî cu greu prin el, și, odată ajuns, rămase în expectativă. Foamea-i sporea cu forță nestăvilită, devenind din oră în oră mai chinuitoare. Era timpul să înceteze să se miște de colo-colo. Avea nevoie de toată energia pentru criza ce avea să vină. Zilele treceră.

Jamieson se zvîrcolea într-un efluviu de durere. La început, părea că-i cuprinde tot corpul, un val de suferință care îl scălda în sudoare din cap pînă în călcîie. Apoi, treptat, se localiză în regiunea inferioară a piciorului sting. Pulsul durerii se transmise fiecărui nerv. Minutele păreau ore, pînă ce, într-un tîrziu, își zise: „Precis mi-am scrîntit o gleznă!" Dar, desigur, nu era numai atît. Tensiunea care îl adusese pînă acolo îi înfrînsese puterile. Nu realiză cît timp zăcuse acolo, aproape inconștient, dar cînd în sfîrșit deschise ochii, soarele încă mai strălucea, deși, de data asta, direct deasupra capului său.

Îl urmări, cu absența unui visător, cum se retrăgea încet, dincolo de gura prăpastiei. Dar cînd umbra lăsată de stîncă îi acoperi dintr-o dată chipul, își reveni în fire, aducîndu-și brusc aminte de primejdie. Zăbovi o vreme, să-și îndepărteze din creier toate reminiscențele efectului liniilor hipnotizante. Pe măsură ce treceau, el aprecie, oarecum, poziția critică în care se afla. Văzu că se rostogolise dincolo

de creasta stîncii, pe o pantă abruptă. Unghiul de înclinație al pantei era de cincizeci și cinci de grade și ceea ce-l salvase fusese faptul că trupul său se prinsese în tufișurile încîlcite de lîngă gura celei mai mari prăpastii. Pesemne că piciorul i se vîrîse printre rădăcini și își sucise glezna.

După ce descoperi, în sfîrșit, natura leziunilor, îi veni inima la loc. Era în afară de pericol. Cu toate că suferise o înfrîngere neașteptată, de mari proporții, concentrarea lui intensă asupra acelei pante, dorința lui disperată de a o fixa drept locul unde trebuia să cadă avuseseră efectul scontat. Începu să urce. Nu era greu, în ciuda pantei abrupte ; terenul era dur, stîncos și noduros din pricina rădăcinilor. Cînd ajunse la un colț de stîncă proeminent, realiză ce obstacol putea reprezenta glezna sucită. Alunecă de patru ori înapoi ; la a cincea încercare, bîjbîind cu degetele, dădu de o rădăcină rezistentă. Se tîrî triumfător spre platoul ce-i oferea siguranță.

Acum că zgomotul rîciitului și străduinței sale de a înainta dispăruse, numai respirația grea întrerupea tăcerea pustiului. Ochii săi neliniștiți studiară terenul neregulat. Platoul se întindea în fața lui fără urmă de vreo mișcare nicăieri. Într-o parte, zări nava lui. Jamieson începu să se tîrască spre ea, avînd grijă să parcurgă majoritatea distanței pe stîncă. Ce se întîmplase cu rulul habar n-avea. Și, deoarece glezna bolnavă avea să-l țină pentru mai multe zile în interiorul navei, în acest timp putea să-și lase dușmanul pradă incertitudinii.

Se întunecă, iar el se afla în interiorul navei, cînd o voce arțăgoasă îi spuse la ureche :

— Cînd mergem acasă ? Cînd voi mînca din nou ?

Era ploianul, cu veșnica lui întrebare despre reîntoarcerea pe Ploia. Jamieson își îndepărtă sentimentul momentan de culpă. Uitase de tot de tovarășul său.

În timp ce-l „hrănea", se gîndea, nu pentru prima oară, cum putea să explice acestei minți neinstruite războiul dintre oameni și ruli ? Mai mult, cum putea să-i explice situația grea în care se afla !

— Nu te îngrijora, spuse el cu glas tare. Cît rămîi cu mine, am cu grijă să ajungi acasă.

Aceste cuvinte, plus hrana, părură să-l mulțumească pe ploian.

O vreme, Jamieson cugetă la cum ar putea să-l folosească pe ploian împotriva rulului. Numai că abilitatea lui principală nu era necesară. Nu avea nici un rost să lase un rul înfometat să descopere că inamicul său deținea metoda de a-i distruge sistemul electric al navei.

XXIII

Jamieson ședea culcat pe pat și se gîndea. Își auzea bătăile inimii. Cînd se dădu jos din pat, nu auzi decît niște zgomote ocazionale. Deschise radioul și constată că era mort — nici paraziți, nici măcar o vibrație cît de mică. La această distanță imensă, nici măcar radioul subspoțial nu funcționa. Căută și posturile cele mai active ale rulilor. Liniște peste tot. Nu că ar transmite, dacă s-ar afla prin vecinătate. Era izolat în micuța lui navă, pe o planetă nelocuită, cu motoarele navei defecte. Încercă să vadă situația din alt punct. Acolo, își zise el, i se oferea ocazia vieții lui pentru un experiment important. Se încălzi la flacăra acestei idei, ca pisica la soare. Rulii în viață se capturau foarte greu. Acolo i se oferea o situație ideală. *Sîntem prizonieri, amîndoi.* Așa încerca să o zugrăvească. Prizonierii unui ținut și astfel, în mod ciudat, unul prizonierul celuilalt. Numai că fiecare se eliberase de necesitatea condiționată de a-și lua viața.

Un om avea multe lucruri de descoperit. Marile mistere — în măsura în care îi interesa pe oameni — care motivau acțiunile rulilor. De ce vroiau să distrugă complet alte rase? De ce sacrificau inutil nave valoroase atacînd navele pămîntene, care se aventurau în sectorul lor din spațiu, cînd știau că

intruşii aveau să plece oricum, după cîteva săptămîni ?

Posibilităţile luptei omului împotriva rulului, pe acel munte singuratic, îl învioră pe Jamieson, care şedea în continuare culcat pe pat, făcînd planuri, întorcînd problema pe toate părţile. În zilele grele, se tîrîse de cîteva ori pînă la scaunul de comandă şi privise fix, timp de o oră, prin videopanouri. Văzu platoul şi perspectiva de dincolo de el. Văzu cerul planetei Laertes III, de culoarea orhideei, tăcut şi lipsit de viaţă. Văzu închisoarea. „Prins aici", se gîndi el posomorît. Trevor Jamieson, al cărui glas potolit vorbea cu autoritate considerabilă în cabinetul consiliului ştiinţific al imperiului galactic pămîntean — acel Jamieson se afla acolo, singur, zăcînd pe un pat pliant, aşteptînd să i se vindece o gleznă, ca să poată conduce un experiment cu un rul. Părea incredibil. Dar, odată cu trecerea zilelor, ajunse să creadă această situaţie.

A treia zi, reuşi să se mişte atît cît să ţină în mînă cîteva obiecte grele. Începu să lucreze de îndată la panoul luminos. A cincea zi, totul era gata. Apoi, povestea trebuia înregistrată. Nu era greu. Cît stătuse în pat, plănuise minuţios fiecare pas, astfel încît acum i se derula fără intermitenţe din minte pe videocablu.

Îl fixă la aproximativ două sute de metri de navă, în spatele unui paravan protector de copaci. Aruncă o conservă de mîncare la vreo trei metri lîngă ecran.

Restul zilei se scurse alene. Era a şasea zi de la sosirea rulului şi a cincea de cînd îşi scrîntise glezna. Se aşternu noaptea.

XXIV

O umbră unduitoare, lunecînd uşor în lumina stelelor planetei Laertes III, rulul se apropia de ecranul fixat de om. Ce strălucitor era, lucind în obscuritatea platoului, o picătură de lumină într-un uni-

vers întunecat de teren neregulat și tufișuri pitice. Cînd ajunse la vreo trei-patru metri de lumină, adulmecă mirosul hranei — și își dădu seama că acolo era o capcană. Pentru rul, șase zile fără hrană însemnaseră o uriașă pierdere a energiei, o deteriorare a vederii la nivelul unei duzini de culori, o slăbire a forței vitale, adaptată la întuneric, nu la soare. Acea lume lăuntrică a unui sistem nervos distrus era asemeni unei baterii consumate, cu zeci de „instrumente" organice deconectîndu-se unul cîte unul, pe măsură ce scădea nivelul energiei. *Yeli* recunoscu trist și foarte îngrijorat că terminațiile cele mai sensibile ale acelui sistem nervos s-ar putea să nu-și revină niciodată. În această situație, rapiditatea era esențială. Încă cîțiva pași și acea binecunoscută condiționare la o moarte forțată, auto-impusă avea să se aplice pînă și la marele Aaish de pe Yeell.

Trupul reticulat se potoli. Centrii vizuali, răspîndiți peste tot, primeau lumină de la o bandă îngustă de pe ecran. De la început pînă la sfîrșit, urmări povestea așa cum se derulă ea, și apoi o urmări din nou, așteptînd cu nerăbdare reluarea, cu ardoarea unui primitiv.

Filmul începea astfel: undeva, în spațiu, nava omului era lansată de pe pista de lansare a unei nave de război. Arăta cum nava de război se ducea la o bază militară, de unde se alimenta și primea în ajutor o flotă mare de nave, împreună cu care făcea cale-ntoarsă. Imaginea se schimbă, arătînd cum mica navă ateriza pe Laertes III, ce se întîmplă ulterior și sugerînd că situația era primejdioasă pentru amîndoi — și sugera singura soluție de scăpare. În ultima secvență a fiecărei expuneri, apărea rulul apropiindu-se de conservă, spre stînga ecranului, și deschizînd-o. Metoda era arătată în detaliu, ca și imaginea rulului înfulecînd mîncarea dinăuntru. De cîte ori se apropia imaginea, rulul se încorda, dorind ca povestea să se transforme în realitate. Numai după a șaptea expunere, prinse a se tîrî ușor înainte, parcurgînd și ultima porțiune care îl despărțea de

conservă. Era o capcană, știa, poate însemna chiar moartea — nu conta. Trebuia să riște ca să trăiască. Numai așa, riscînd să intre în posesia conținutului conservei, putea nădăjdui să rămînă în viață atîta timp cît era necesar.

Cît timp le va lua comandanților să traverseze nebuloasa spațiului și cît le va trebui să hotărască înlocuirea lui nu știa. Dar de venit, vor veni. Chiar dacă vor aștepta ca navele inamice să ajungă înaintea lor. În acel moment, puteau să vină fără teama că vor suferi de pe urma furiei sale. Pînă atunci, avea nevoie de hrană. Își întinse, cu băgare de seamă, o ventuză și activă deschizătorul automat al conservei.

Abia trecuse de patru dimineața, cînd Jamieson se trezi de zgomotul alarmei care suna încetișor. Afară, încă era întuneric beznă — ziua, pe planeta Laertes, dura douăzeci și șase de ore siderale, iar pînă în zori mai erau trei ore. Nu se sculă imediat. Alarma fusese declanșată de deschiderea conservei cu hrană. Continuă să sune timp de cincisprezece minute, ceea ce i se păru foarte bine. Alarma era reglată în funcție de modelul electronic emis de conservă, odată deschisă și atîta timp cît mai avea hrană înăuntru. Perioada de timp corespundea cu capacitatea gurii unui rul de a absorbi un kilogram și jumătate de hrană conservată. Așadar, timp de cincisprezece minute, un membru al rasei ruliler, dușmanul de moarte al oamenilor, fusese supus unui model de vibrații mentale corespunzînd propriilor gînduri. Era un model la care sistemele nervoase ale altor ruli reacționaseră în experimentele de laborator. Din păcate, cînd se treziseră, aceștia se sinuciseseră, așa că nu s-au putut obține rezultate precise. Dar ecforiometrul stabilise că afectat era subconștientul, nu conștientul. Era începutul îndoctrinării și controlului hipnotic.

Jamieson ședea culcat, zîmbind în sinea lui. În sfîrșit, se răsuci ca să se culce, dar își dădu seama cît de agitat era. Aceasta reprezenta momentul cel mai important în istoria luptei dintre oameni și ruli.

Desigur, nu-l va lăsa să treacă neremarcat. Se dădu jos din pat şi-şi pregăti ceva de băut.

Încercarea rulului de a-l ataca prin intermediul inconştientului îi revelase propriile-i acţiuni posibile în această direcţie. Fiecare rasă descoperise unele dintre slăbiciunile celeilalte. Rulii îşi foloseau datele obţinute ca să extermine. Oamenii încercau să stabilească vreun fel de comunicare şi sperau în alianţe. Şi unii şi ceilalţi foloseau metode nemiloase, sîngeroase, necruţătoare. Uneori străinii nu reuşeau să-i deosebească. Dar diferenţa dintre ţelurile lor era la fel de mare ca cea dintre negru şi alb, ca dintre întuneric şi lumină. În situaţia imediată nu apărea decît o problemă. Acum că rulul avea ce mînca, putea să-şi facă şi el planuri.

Jamieson se întoarse în pat şi şezu culcat, cu privirile ţintite în întuneric. Nu subestima resursele rulului, dar din moment ce hotărîse să conducă experimentul, nici o şansă nu trebuia considerată prea mare. Într-un tîrziu, se răsuci şi dormi, somnul omului convins că lucrurile se desfăşurau în favoarea sa.

Se lumină de ziuă. Jamieson îşi îmbrăcă hainele contra frigului şi ieşi în aerul îngheţat al zorilor. Savură din nou liniştea şi atmosfera de măreţie izolată. Un vînt puternic bătea dinspre răsărit, iar suflul lui îngheţat îi pişca faţa. Nu-l luă în seamă. Erau multe lucruri de făcut în acea dimineaţă importantă. Trebuia să le facă cu prudenţa obişnuită.

Urmat îndeaproape de defensori şi de arma mobilă, porni către ecranul mental. Acesta era amplasat în cîmp deschis şi la o oarecare înălţime, ca să poată fi văzut din mai multe ascunzişuri diferite şi, atît cît deslueşca el, nu suferise avarii. Testă mecanismul automat şi, pentru orice eventualitate, mai rulă filmul o dată.

Desfăcuse încă o conservă de hrană, în iarbă, lîngă ecran şi, tocmai se întorcea, cînd observă : „Ciudat ! Rama de metal parcă ar fi lustruită !"

Studie fenomenul într-o oglindă destimulatoare şi văzu că metalul fusese acoperit cu o substanţă transparentă, asemănătoare lacului. Cînd o recunoscu, i

se făcu rău. Hotări, în culmea disperării : „Dacă indicația e să nu trag, nu mă supun. O să trag chiar dacă arma se întoarce împotriva mea".

Ricii niței din „lac" într-un recipient și începu să se retragă spre navă. Își zise înfuriat : „De unde o fi luînd chestia asta ? Nu face parte din echipamentul de pe o navă de recunoaștere".

Prima suspiciune cădea asupra lui, că ce se întîmpla nu era numai un accident. Tocmai reflecta asupra multiplelor implicații ale acestui lucru, cînd undeva, într-un colț, îl zări pe Rul.

Care era indicația ?

La scurtă vreme după ce termină de mîncat, Rulul își aminti de scopul său. La început, amintirea era tulbure, dar treptat se limpezi. Nu era numai senzația revenirii propriilor sale forțe. Centrii săi vizuali filtrau mai multă lumină. Platoul, scăldat în strălucirea stelelor, deveni mai luminos, nu atît cît ar fi putut fi, dar lumina sporea, nu se diminua. Se considera nespus de norocos că nu era mai rău.

Se tîrîse de-a lungul buzei prăpastiei. Acum, se opri să se uite în jos. Chiar și cu capacitatea sa vizuală parțială, constată că priveliștea îi tăia respirația. Un hău fără sfîrșit și cît cuprindeai cu privirea. Dintr-o navă, efectul înălțimii se reducea. Dar privind de sus acel perete de pietriș pînă în adîncuri era o experiență deosebită. Aceasta dovedea cît de mult suferise, cît de mult îl afectase accidentul. Și îi aminti de ceea ce făcuse înainte de a suferi de foame. Se întoarse repede și o porni spre epava navei sale, care în decurs de atîtea zile, se umplusе de praf — epava îndoită și deformată, pe jumătate îngropată în solul dur al planetei Laertes III. Se strecură înăuntru printre plăcile crestate, pînă ajunse la una pe care, cu o zi înainte tremurul oscilației antigravitaționale — ca o dovadă mică, convingătoare, impresionantă, de oscilație, asupra căruia se putea exercita influență.

Rulul munci intens și tenace. Placa rămase prinsă zdravăn de scheletul navei. Primul pas, cel mai greu, era de a o smulge complet. Orele treceau.

Cu un zgomot asurzitor, placa cedă uşoarei rearanjări a structurii sale nucleonice. Deplasarea fu infinitezimală, în parte pentru că energia nervoasă conducătoare a corpului său nu se ridicase la nivelul obişnuit şi în parte fiindcă fusese calculată să fie joasă de la început. Căci putea degaja o energie suficientă ca să arunce în aer un munte.

Nu că ar fi existat vreun pericol în placa aceea, descoperi el mai tîrziu, cînd se urcă pe ea. Senzaţia de putere din ea era atît de neînsemnată, încît, pur şi simplu, se îndoia că s-ar putea ridica de la pămînt. Dar se ridică ! Cursa de probă ţinu doi metri şi ceva şi-i dădu posibilitatea măsurării forţei limitate de care dispunea. Suficientă pentru un singur atac.

Nu avea îndoieli. Experimentul se încheiase. Unicul său scop era să-l omoare pe om, şi se punea întrebarea cum se putea asigura că omul n-avea să-l omoare între timp ? Lacul !

Îl aplică scrupulos, îl uscă cu un uscător şi-apoi, ridicînd placa din nou, o cără pe spinare pînă la ascunzişul ales. După ce acoperi placa şi-şi trase şi peste el frunzele moarte de sub pîlc de tufişuri, se mai linişti. Recunoscu că strălucirea civilizaţiei lui se stinsese. Îl şocă lucrul acesta, dar nu regretă. Dîndu-i mîncare, fiinţa bipedă avea ceva de gînd cu el. Ceva primejdios. Singura replică la întreaga problemă a experimentului de pe platou era să omoare fără întîrziere. Şedea încordat, crunt, neclintit de vreun gînd rătăcitor, aşteptîndu-l pe om.

Ce se întîmplă după aceea fu o încercare plină de disperare, aşa cum mai văzuse Jamieson de cînd începuse să-şi desfăşoare activitatea. În mod normal, s-ar fi descurcat lesne. Dar, de data asta, aştepta dinadins — să cadă paralizat. Din pricina lacului. De aceea, îl descumpăni neaşteptata simplitate a acţiunii. Rulul apăru de după un pîlc de copaci, zburînd pe o placă antigravitaţională. Surpriza fu atît de mare, încît acţiunea rulului aproape reuşi. Toată

energia se scursese din plăci, după cum constatase în urma testelor din prima dimineață. Totuși, rămăsese una activă și ușoară, cu supleţea antigravitaţională specială cu care savanții ruli atinseseră culmile perfecțiunii.

Acțiunea de deplasare prin spațiu spre el se baza, desigur, pe mișcarea planetei în jurul axei sale. Viteza atacului, pornind de la zero, nu ajunse pînă la opt suie de mile pe oră, cea a învîrtirii planetei, dar era destul de mare. Apariția metalului și a corpului reticulat îl făcu să ia poziția de atac. Dar cînd își scoase arma și trase, mai avea o opțiune, putea să-și suprime impulsul : *Nu-l ucide !*

E greu, foarte greu. Situația impunea o limitare atît de strictă, încît în secunda de care avu nevoie ca să se repună la punct, rulul se apropie la trei metri de el. Îl salvă numai presiunea aerului de pe placa de metal. Aerul o făcu să se legene asemenea aripii unui avion care se desprinde de la sol. Trase cu arma sa irezistibilă în placa de metal, îi arse baza și o devie, forțînd-o să aterizeze într-o îngrămădire de tufișuri, la șase-șapte metri spre dreapta sa. Jamieson nu se grăbi dinadins să-și constate izbînda. Cînd ajunse la tufișuri, rulul se afla la cincisprezece metri depărtare și tocmai dispărea într-un pîlc de copaci. Nu-l urmări și nici nu trase a doua oară. În schimb, trase placa antigravitațională din tufiș și o examină.

Întrebarea era cum o degravitaționase rulul fără aparatele complicate necesare ? Și dacă era capabil să-și construiască o asemenea „parașută", de ce nu zburase pînă la pădurea aceea îndepărtată, de la poalele muntelui, unde ar fi găsit hrană și adăpost împotriva dușmanului ? La una dintre întrebări primi răspuns cînd ridică placa antigravitațională. Avea o greutate normală, iar energia se consumase după ce călătorise mai puțin de treizeci de metri. Evident n-ar fi putut să parcurgă o milă și jumătate, distanța pînă la pădurea și șesul de jos.

Jamieson nu riscă. Aruncă placa în prăpastia cea mai apropiată și o urmări căzînd în hău. Era înapoi,

în nava sa, cînd își aminti de „lac". Nu realizase încă la ce folosea. Testă proba de substanță pe care o adusese cu el. Din punct de vedere chimic, se dovedi a fi rășină, pur și simplu, din cea folosită la alcătuirea lacurilor. Din punct de vedere atomic, era stabilizată. Electronic, transforma lumina în energie la nivelul de vibrație al minții umane. Într-adevăr, era activă. Dar ce avea înregistrat ? Scoase copii după fiecare material și nivel de energie, pentru comparație. După ce stabili că fusese alterată la nivel electronic — fapt evident, dar care trebuia totuși demonstrat — imprimă imaginile pe un circuit vizual. Rezultatul : un talmeș-balmeș de visuri fanteziste.

Simboluri. Scoase din raft cartea „Interpretările simbolurilor subconștientului" și găsi referirea la un alt capitol : „Inhibiții mentale . La pagina și rîndul indicat, citi : „Nu omori !"

— Ei, fir-ar..., exclamă Jamieson cu glas tare, în liniștea din interiorul navei. Deci, asta a fost !

Răsuflă ușurat la început, dar apoi se neliniști din nou. Pînă atunci, intenția lui fusese să nu ucidă. Dar rulul nu știa lucrul acesta. Infiltrînd această subtilă inhibiție dominase atacul, deși în apărare. Aceasta era problema. Pînă atunci, Jamieson ieșise bine din toate situațiile, dar nu crease, drept represalii, altele reușite. Avea o speranță, însă nu era suficient.

Nu trebuia să mai riște. Chiar și experimentul final trebuia să aștepte ziua cînd avea să sosească „Orion". Ființele umane se dovedeau destul de slabe în toate privințele. Celulele lor vitale aveau impulsuri care puteau fi trezite prin șiretenie și lipsă de scrupule. Nu se îndoia că, pînă la urmă, rulul va încerca să-l îndrume spre autodistrugere.

XXV

În cea de a noua noapte, cu o zi înainte de sosirea programată a lui „Orion", Jamieson nu mai puse conserva cu hrană. Dimineața următoare, petrecu

jumătate de oră lîngă radio, încercînd să intre în contact cu nava de luptă. Se concentră asupra transmiterii unui raport detaliat asupra celor întîmplate pînă atunci, şi îşi preciză planurile, inclusiv intenţia de a testa rulul ca să vadă dacă suferise de pe urma perioadei de foamete.

Subspaţiul rămase tăcut. Nici o vibraţie cît de mică nu răspunse chemării sale. Pînă la urmă, renunţă să mai stabilească contact, ieşi afară şi montă rapid instrumentele necesare pentru experiment. Platoul avea aerul unei pustietăţi înremenite. Îşi probă echipamentul, apoi se uită la ceas. Mai erau unsprezece minute pînă la amiază. Cuprins de nerăbdare, hotărî dintr-o dată să nu mai aştepte trecerea celor cîteva minute. Se îndreptă spre ecran, ezită, apoi apăsă pe buton. O sursă de lîngă ecran transmitea un ritm la un nivel de energie foarte ridicat. Era o variaţie a ritmului iniţial la care fusese supus rulul timp de patru nopţi. Jamieson se retrase încetişor spre navă. Vroia să încerce din nou să intre în contact cu „Orion". Uitîndu-se înapoi, îl văzu pe rul alunecînd spre luminiş şi îndreptîndu-se chiar spre sursa vibraţiei. Cînd Jamieson se opri involuntar, fascinat, sistemul principal de alarmă al navei se porni cu un urlet. Zgomotul răsună straniu, pe aripile vîntului îngheţat ce sufla şi acţiona ca un semnal. Radioul de la mînă se deschise brusc, sincronizîndu-se automat cu puternicul radio de pe navă.

O voce impacientată spuse : „Trevor Jamieson, aici «Orion». Ţi-am auzit chemările, dar ne-am abţinut să răspundem. O întreagă flotă a rulilor se învîrte în vecinătatea soarelui planetei Laertes. În aproximativ cinci minute, vom încerca să te luăm cu noi. Între timp, *aruncă tot*."

Aşa făcu. Era o mişcare fizică, nu mentală. Cu coada ochiului, în timp ce auzea la radio, văzu o mişcare pe cer : două pete întunecate, ce se măreau din ce în ce mai mult. Supernavele de luptă ale rulilor treceră ca fulgerul, cu un vuiet, deasupra capu-

lui său. Ciclonul care urmă trecerii lor aproape îl smulse de la pămînt, unde se încleştase cu disperare de rădăcinile tufişurilor încîlcite. Cu viteză maximă, călătorind desigur cu ajutorul energiei gravitonice, navele de luptă inamice făcură o întoarcere rapidă şi o porniră înapoi spre platou. Jamieson se aşteptă să moară dintr-o clipă într-alta, dar flacăra fulgeră pe lîngă el ; apoi tunetul energiei degajate se rostogoli pînă la el, un zgomot asurzitor, care încă nu-l făcură să-şi piardă simţul realităţii. Nava lui ! Trăseseră în ea !

Gemu, închipuindu-şi-o distrusă de o flacără intolerabilă. Dar nu avu timp de lamentări. O a treia navă îşi făcu apariţia, însă în timp ce Jamieson se străduia să-i deslușească conturul, nava se întoarse şi dispăru.

Radioul de la mînă sună : „Nu te putem ajuta acum. Scapă cum poţi. Cele patru nave de luptă care ne însoţesc şi escadroanele respective vor distrage atenţia flotei rulilor şi vor încerca să o aducă spre grupul nostru mai mare de nave de luptă, care patrulează în jurul stelei Bianca şi apoi..."

O explozie de lumină pe cer, în depărtare, încheie mesajul. Trecu un minut pînă ce aerul rece al planetei Lacrtes III să răsune din cauza exploziei. Zgomotul amuţi treptat, cu greu, ca şi cînd unele tonuri se agăţaseră scai de fiecare moleculă a aerului. Ciudat, dar tăcerea care se aşternu în sfîrşit nu era liniştită, ci era o încremenire fatală, ce ascundea o mare ameninţare.

Jamieson se ridică, clătinîndu-se, în picioare. Venise vremea să chibzuiască la pericolul imediat care îl pîndea. La primejdia cea mare nici nu îndrăznea să se gîndească. Mai întîi, se îndreptă spre navă. Însă nu trebui să parcurgă tot drumul. O bucată întreagă de stîncă fusese spulberată. De navă nici urmă. Se aşteptase la asta, dar şocul concretului era paralizant. Se ghemui ca un animal şi privi în sus, spre cer. Nici

o mişcare, nici un sunet, în afară de cel al vîntului dinspre răsărit. Rămăsese singur într-un univers, între cer şi pămînt, o fiinţă umană la marginea abisului.

O cruntă revelaţie îi străfulgeră mintea în încordată aşteptare. Navele rulilor trecuseră o dată deasupra muntelui, să constate situaţia de pe platou şi apoi încercaseră să-l distrugă. La fel de tulburător şi uluitor fu gîndul că acele nave de luptă îşi asumau riscul de a-şi apăra duşmanul pe acel munte izolat.

Trebuia să se grăbească. Puteau, în orice clipă, să-şi pună la bătaie unul dintre distrugătoare pentru o operaţiune de salvare. Fugind, se simţi una cu vîntul. Cunoştea această senzaţie, de întoarcere la primitivism în momentele de emoţie. Cu în toiul unei lupte, cînd lucrul cel mai important era să i te dăruieşti cu trup şi suflet. Nu se putea lupta cu succes numai cu jumătate din minte sau jumătate din trup. Se cerea totul.

Se aşteptase să cadă şi căzu. De fiecare dată se ridica, aproape fără să simtă durerea şi continua să fugă. Ajunse sîngerînd, fără să bage în seamă mulţimea de tăieturi pe care şi le făcuse. Iar cerul rămase tăcut.

Îl privi pe rul, din adăpostul unui şir de tufişuri. Rulul captiv, rulul *lui* cu care putea să facă ce poftea. Să urmăreşti, să obligi, să instruieşti — cea mai rapidă metodă de educare din istoria lumii. Nu era timp pentru un schimb de informaţii mai pe îndelete. Din locul de unde se afla, manevra comenzile ecranului.

Rulul se mişcase înainte şi înapoi în faţa ecranului. Acum se grăbea, acum încetinea, pe urmă se grăbea din nou, după cum vroia Jamieson.

Cu aproape o mie de ani înainte, în secolul douăzeci, se făcuseră o serie de cercetări clasice şi universal valabile, iar unul dintre rezultate era identic. Un om numit Pavlov hrănise un ciine de laborator

la intervale regulate, în timp ce suna un clopoțel. Curînd, sistemul digestiv al cîinelui reacționă numai la sunetul clopoțelului, neprimind și hrană, ca înainte, la experiența cu hrană și sunet de clopot. Însă Pavlov însuși nu-și dădu seama, decît tîrziu, la bătrînețe, de cea mai importantă realitate dindărătul acestui proces de condiționare. Dar ce se inițiase în acele vremuri îndepărtate se transformă într-o știință, care putea realiza lavajul creierului animalelor, a raselor străine — ca și a oamenilor — după dorință. Numai rulii dejucară planurile stăpînilor experimentatori în secolele mai recente, cînd devenise o știință exactă. Învinși de dorința de moarte a tuturor rulilor captivi, savanții prevăzură sfîrșitul imperiului galactic al Pămîntului, dacă nu se reușea pătrunderea în gîndurile rulilor. Ghinionul lui era că n-avea timp de așa ceva. Moartea îi pîndea pe cei ce zăboveau prea mult.

Numai că și un minim din ce avea de făcut necesita timp. Înainte și înapoi, înainte și înapoi ; trebuia stabilit ritmul supunerii. Imaginea rulului pe ecran era la fel de vie ca și originalul. Era tridimensională, iar mișcările semănau cu cele ale unui automat. Centrii nervoși principali erau afectați. Rulul nu mai putea să nu-și formeze reflexul, cum nu putuse rezista impulsului foamei. După ce urmări timp de cincisprezece minute acel model stupid de mișcare, schimbînd pasul în direcția lui, Jamieson îl puse pe rul și imaginea lui să se cațere în copaci. Sus, apoi jos, de șase ori. Apoi, Jamieson își introduse o imagine a sa.

Încordat, cu un ochi la cer și altul la scena din fața lui, urmărea reacțiile rulului. Cînd, după cîteva minute, se substitui imaginii sale, constată satisfăcut că rulul își pierdu temporar sentimentul de ură și reflexul de sinucidere la vederea unei ființe umane.

Ajungînd la faza finală, ezită. Venise vremea să-și aplice testele. Oare timpul îi va permite ? Înțelese

că trebuia neapărat. Această ocazie putea foarte bine să nu i se mai ofere în următoarea sută de ani.

Douăzeci și cinci de minute mai tîrziu, cînd termină testele, pălì de emoție. „Asta e ! Am reușit !" își zise el. Consumă zece minute prețioase transmițîndu-și descoperirea, prin intermediul radioului de mînă — nădăjduind că transmițătorul de pe nava sa supraviețuise căderii de pe munte — și retransmise mesajul în spațiu. Totuși, nu primi nici un răspuns la chemare, în cursul celor zece minute.

Conștient că făcuse tot ce-i stătuse în putință, Jamieson o porni spre marginea stîncii pe care o alesese drept punct de pornire. Privi în jos și se înfioră, apoi își aminti ce-i spusese „Orion" : „O întreagă flotă a rulilor se învîrte..."

Repede !

Îl lăsă pe rul pe prima stîncă întîlnită. O clipă mai tîrziu, își strînse bine legăturile în jurul trupului și păși în spațiu. Liniștit, rulul apucă cu ușurință celălalt capăt al frînghiei și-l coborî pînă la stînca de dedesubt. Continuară astfel coborîrea. Era greu, deși foloseau un sistem foarte simplu. O coardă lungă de plastic măsura suprafața. Între timp, o tijă de metal menținea poziția.

Pe fiecare stîncă, Jamieson înfigea tija în piatră, înclinînd-o. Frînghia luneca printr-un sistem de scripeți, pe măsură ce el și rulul, pe rînd, coborau spre stîncile de jos. Odată ajunși pe o stîncă, și în afara de pericol, Jamieson smulgea tija din stîncă și o lăsa mai jos, gata să o folosească din nou. Ziua se cufunda în întuneric, precum un om agitat în somn. Întreaga-i ființă i se umplea de melancolia oboselii care i se strecura în mușchi.

Văzu că rulul devenea din ce în ce mai conștient de prezența lui. Încă mai colabora, dar îl privea cu atenție de cîte ori îl ajuta să coboare. Reflexul condiționat se pierdea. Rulul se trezea din transă. Procesul avea să se desăvîrșească pînă la căderea nopții.

Uneori, Jamieson nu spera să ajungă jos înainte de lăsarea întunericului. Alesese versantul vestic, însorit datorită coborîşului fantastic pe o stîncă ripoasă, maronie şi neagră pe alocuri, fără pereche pe meleagurile cunoscute ale spaţiului. Îl cerceta pe rul cu priviri scurte, nervoase, cînd ajungeau amîndoi pe o stîncă.

La orele patru după-amiază, Jamieson trebui să se oprească din nou pentru a se odihni. Se îndepărtă de rul şi se aşeză pe o piatră. Cerul era liniştit şi nu mai bătea vîntul, o cortină trasă peste spaţiul întunecat, ascunzînd ceea ce pesemne ajunsese să fie cel mai mare război dintre ruli şi oameni, în ultimii zece ani. Era un tribut adus celor cinci nave de luptă pămîntene, căci nici o navă a rulilor nu încercase încă să salveze rulul de pe platou. Probabil, nu vroiau să dea în vileag prezenţa unuia de-ai lor.

Jamieson renunţă la aceste speculaţii inutile. Ostenit, compară înălţimea stîncii cu distanţa care mai rămăsese pînă jos. Aprecie că parcurseseră două treimi din distanţă. Văzu că rulul se răsuci cu faţa la vale. Jamieson se întoarse şi el şi privi. Perspectiva, chiar şi de la acea înălţime redusă, era spectaculoasă. Pădurea începea la cîţiva metri de la poalele stîncii şi părea fără sfîrşit. Se rostogolea peste dealuri şi jos, în văile puţin adînci. Se poticnea pe malurile unui riu lat, apoi se dezlănţuia din nou, urca pantele munţilor ce se înălţau în ceaţa depărtărilor.

Venise vremea să o ia iarăşi din loc. La şase şi douăzeci şi cinci, ajunsese pe o stîncă, ce se afla la cincizeci de metri deasupra cîmpiei accidentate. Distanţa făcu frînghia să se întindă, dar planul iniţial de a-l coborî pe rul spre libertate şi siguranţă se realiză fără incidente. Jamieson se uită curios spre creatura aceea. Ce va face acum că ieşise la liman ?

Rulul aştepta. Jamieson se încordă. Nu vroia să riște. Îi făcu un semn poruncitor şi-şi scoase arma. Rulul se dădu înapoi, dar numai ca să profite de pro-

tecția unei grămezi de bolovani. Roșu ca sîngele, soarele apunea îndărătul munților. Întunericul cuprindea pămîntul. Jamieson se apucă să mănînce și, cînd era pe terminate, zări o mișcare dedesubt. Urmări cum rulul se tîra aproape de pealele prăpastiei, pînă cînd dispăru după o proeminență a coastei stîncoase.

Jamieson așteptă nițel, apoi se prinse de frînghie. Coborîrea îl făcu să-și încordeze forțele ; jos îl aștepta teren solid. La trei sferturi din drum, se tăie la deget într-o porțiune neașteptat de aspră a frînghiei. Cînd ajunse jos, constată că degetul căpăta o ciudată nuanță gri. În întuneric, avea un aspect straniu și nesănătos. În timp ce-și cerceta degetul, deodată i se scurse toată culoarea din obraji. Se gîndi furios : „Pesemne rulul a uns cu ceva frînghia, cînd a coborît".

O durere adîncă îi străpunse trupul și o senzație de rigiditate îi urmă. Își înșfăcă, suspinînd, arma, cu intenția de a se sinucide. Mîna i se opri la jumătatea drumului. Se rostogoli țeapăn, incapabil să-și întrerupă căderea. Urmă șocul contactului cu pămîntul dur, apoi pierderea cunoștinței.

Dorința de moarte face parte din viața însăși. Fiecare celulă organică ceforizează engramele moștenite ale originii sale inorganice. Pulsul vieții este o peliculă solzoasă suprapusă peste o materie de bază, atît de complicată în echilibrul său delicat de energii diferite, încît viața însăși nu este decît o strădanie scurtă, zadarnică de împotrivire la acest echilibru. Pentru o clipă de eternitate, se încearcă un anumit model. El ia mai multe forme, dar acestea sînt aparente. Forma reală este temporală, nu spațială. Și această formă este o linie curbă, care suie și apoi coboară. Suie din întuneric spre lumină, apoi coboară din nou spre întunecimi.

Somonul-mascul își împrăștie laptii peste icrele femelei. Instantaneu, îl cuprinde melancolia morții.

Trîntorul se prăbuşeşte din îmbrăţişarea mătcii pe care a cucerit-o, înapoi la forma inorganică de unde şi-a făcut apariţia doar pentru o clipă de extaz. La om, modelul fatal este imprimat mereu în nenumărate celule efemere ; însă modelul dăinuie.

Expertul rul, căutînd substanţe chimice care să şocheze organismul omului în formele lui primitive, descoperise de mult secretul dorinţei omului de moarte.

Yeli, strecurîndu-se înapoi lîngă Jamieson, nu se gîndi la acest proces. Aşteptase o ocazie. Şi iată că i se oferise. Îi luă cu agilitate, omului arma ; apoi, căută cheia navei. Îl cără pe Jamieson cinci sute de metri pe lîngă poalele stîncii, unde nava omului fusese catapultată în urma atacului navelor de război ale rulilor. Cinci minute mai tîrziu, puternicul radio de la bordul navei transmise pe lungimile de undă ale rulilor un ordin către toată flota.

Întuneric. Pe dinăuntru şi pe dinafară. Jamieson se simţea zăcînd pe fundul unei fîntîni şi privind din noapte înspre zori. Cum şedea aşa, simţi o presiune în jurul lui, care-l ridică sus, tot mai sus şi mai aproape de gura fîntînii. Se luptă ultimii metri, un efort mental distinct şi privi peste marginea fîntînii. Îşi recăpătă cunoştinţa.

Şedea culcat pe o masă înaltă, într-o încăpere, care, la nivelul podelei, avea nişte deschizături asemenea unor guri căscate, deschizături care duceau spre alte camere. Uşi ; le identifică, de formă ciudată, străine, neomeneşti. Jamieson se crispă de şocul uluitor al recunoaşterii. Se afla într-o navă de război a rulilor.

Nu putea stabili dacă nava se afla în mişcare, dar bănuia că da. Rulii n-ar zăbovi în vecinătatea unei planete.

Reuşi să-şi întoarcă, în sfîrşit, capul şi văzu că nimic material nu-l ţinea prins. Însă se pricepea la astfel de lucruri la fel de bine ca orice rul, aşa că

localiză într-o clipă cursa razelor gravitonice, care se încrucișau deasupra sa.

Înțelese cu amărăciune că descoperirea avea valoare abstractă. Atunci, prinse a se înarma cu curaj pentru felul de moarte la care se putea aștepta. Tortură prin experiment.

A-și da curaj era un procedeu simplu. Se descoperise că dacă un om reușea să-și imagineze toate tipurile posibile de tortură, ce-ar face dacă ar fi pus într-o asemenea situație și s-ar înfuria în loc să se teamă, s-ar putea menține la un pas de moarte, cu suferințe fizice minime.

Jamieson trecu repede în revistă tipurile de torturi la care ar putea fi supus, cînd un glas plîngăreț îi rosti la ureche :

— Hai să mergem acasă, vrei ?

Îi trebuiră cîteva clipe să-și revină după surpriză și să accepte faptul că ploianul era, probabil, invulnerabil la energia eliberată de armele care-i atacaseră nava. Abia după un minut, cel puțin, Jamieson vorbi cu glas tare :

— Vrei să faci ceva pentru mine ?

— Desigur !

— Intră în cutia de colo și lasă energia să-ți pătrundă în trup.

— Oh, grozav ! Abia așteptam să intru acolo !

O clipă mai tîrziu, sursa electrică a razelor gravitonice își schimbase evident direcția. Căci Jamieson izbuti să se ridice. Se îndepărtă în grabă de lîngă cutie și strigă :

— Ieși afară !

Fu nevoit să strige de mai multe ori ca să atragă atenția ploianului. Apoi, Jamieson îl întrebă :

— Ai examinat nava ?

— Da, răspunse ploianul.

— Există o porțiune prin care este canalizată toată energia electrică ?

— Da.

Jamieson inspiră adînc.

— Intră acolo și lasă energia să-ți inunde trupul. Pe urmă, întoarce-te aici !

— Vai, ce bun ești cu mine ! replică ploianul.

Jamieson se grăbi să caute, din precauție, un obiect nemetalic pe care să se așeze. Abia își găsi o poziție în afară de pericol, că o sută de mii de volți țîșniră din fiecare placă de metal.

— Ce s-a mai întîmplat ? întrebă ploianul două minute mai tîrziu.

— Inspectează nava și vezi dacă e vreun rul în viață.

Primi aproape pe loc informația că mai erau vreo sută de ruli în viață. După relatările ploianului, supraviețuitorii se îndepărtaseră deja de suprafețele metalice. Pe Jamieson informația aceasta îl puse pe gînduri. Apoi, îi descrise ploianului echipamentul radio și încheie :

— De cîte ori încearcă cineva să folosească acest echipament, intri în el și lași electricitatea să treacă prin tine — ai înțeles ?

Ploianul încuviință, iar Jamieson adăugă :

— Raportează-mi periodic, dar numai atunci cînd nimeni nu încearcă să folosească radioul. Și nu intra în panoul de comandă fără permisiunea mea.

— E-n regulă, zise ploianul.

Cinci minute mai tîrziu, ploianul îl localiză pe Jamieson în camera armelor.

— Chiar acum a încercat cineva să folosească radioul ; dar, pînă la urmă, a renunțat și a plecat.

— Perfect, zise Jamieson. Fii numai ochi și urechi în continuare și vino după mine, după ce termini aici.

Jamieson porni de la presupunerea favorabilă că avea un avantaj decisiv asupra supraviețuitorilor ruli : știa cînd se putea atinge fără nici un risc metalul. În schimb, ei trebuiau să pună în poziție aparate complicate, înainte de a îndrăzni să facă o mișcare.

În camera de comandă a armelor, lucră cu instrumente de tăiat electrice, în grabă, dar eficient. Scopul său : să se asigure că nu se putea trage cu armele gigantice pînă nu se repora circuitul de comandă.

Gata terminată treaba, se îndreptă spre cea mai apropiată navă de salvare. Ploianul i se alătură, pe cînd se strecura afară printr-o deschizătură.

— Pe-acolo dai de ruli, îl avertiză ploianul. Mai bine pe dincoace !

Pînă la urmă, intrară într-o navă a ruiilor fără a întîmpina probleme. Cîteva minute mai tîrziu, Jamieson porni micuța navă, însă trecură cinci zile pînă să fie preluați.

Marele Aaish din Yeell nu se afla la bordul navei în care Jamieson fusese luat prizonier. Așadar, nu se număra printre morți, dar nici nu află despre fuga prizonierului o vreme. Cînd primi, în sfîrșit, informația, oamenii lui averă convingerea că el îi va pedepsi pe rulii supraviețuitori de pe nava de război naufragiată.

În schimb, el spuse gînditor :

— Deci așa arăta dușmanul ! O ființă foarte puternică.

Se gîndi în tăcere la săptămîna de chinuri prin care trecuse. Își recăpătase aproape toată capacitatea perceptivă — așa că îi trecu prin minte un gînd foarte neobișnuit pentru un individ cu funcția lui. Spuse, prin intermediul aparatului de emisie cu unde luminoase :

— Cred că e pentru prima oară cînd un Prim Lider vizitează cîmpul de luptă. E corect sau nu ?

Era corect. Un Super-General avansase din ultimele rînduri ale statului major pînă în „linia întîi". Un ofițer de stat-major ieșise din adăpostul și de sub protecția planetei-mumă și-și risca pielea atît de prețioasă, încît toată Ria se cutremură neliniștită cînd se răspîndi vestea.

Marele Rul își continuă speculațiile : „Mi se pare că nu am primit informațiile cele mai exacte despre ființele umane. După toate aparențele, a existat o încercare de subestimare a abilităților lor și, cu toate că apreciez zelul și curajul acestei încercări, replica mea este că acest război pare să nu aibă sorți de izbîndă într-un mod decisiv. Concluzia mea este deci următoarea : Consiliul Central să reexamineze motivele continuării efortului de luptă. Nu prevăd o dezangajare imediată, dar lupta se poate destrăma treptat, dacă asumăm o poziție defensivă în această zonă a spațiului și, poate, ne îndreptăm atenția spre alte galaxii".

Departe, la mii de ani-lumină, Jamieson raportă în fața unui august organ de conducere, Convenția Galactică :

— Cred că rulul în cauză este o Persoană Foarte Importantă printre ei ; și, din moment ce l-am ținut o vreme sub hipnoză totală, eu zic că ar trebui să avem o reacție favorabilă. I-am spus că rulii subestimau ființele umane și că războiul nu va avea sorți de izbîndă și i-am sugerat să-și îndrepte atenția spre alte galaxii.

Trebuia să treacă ani pînă ca oamenii să aibă certitudinea că războiul dintre oameni și ruli s-a terminat. Pentru moment, membrii Convenției erau fascinați de felul în care un pui de ezwal telepat fusese folosit să stabilească contactul cu un ploian invizibil, și cum, prin intermediul acestui nou aliat, un om scăpase dintr-o navă de război a rulilor cu informațiile de importanță vitală pe care le adusese Jamieson.

Era o justificare pentru toți acei ani grei și efort răbdător, pe care oamenii îi dăruiseră unei politici de prietenie cu rasele străine. Cu majoritate copleșitoare, Convenția creă pentru Jamieson o funcție

specială, care avea să se intituleze : Administrator al Raselor.

Avea să se întoarcă pe planeta Carson, în calitate de persoană cu autoritate deplină, nu numai pentru ezwali, ci, cum se dovedi mai tîrziu, cînd se interpretă numirea sa, în calitate de mijlocitor, din partea oamenilor, cu rasa rulilor.

Între timp, războiul galactic dintre oameni şi ruli se sfîrşi.

Lector : LIVIA CÂMPEANU
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar : 16 august 1988
Coli de tipar : 13

Com nr. 80 257
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1
BUCUREȘTI
Republica Socialistă România